

زہ گناہگارہ نہ یم

د کتاب نوم: زہ گناہگارہ نہ یم
لیکواله: عمیرا احمد
ژباړن: طارق نجیب
ډیزاین چارې: عبدالهادي اثر
خپرنډوی: مازیگر کتاب پلورنچی
چاپ کال: ۱۳۹۲ ل / ۲۰۱۳ م
چاپشمبر: ۱۰۰۰
خپرونو لړ: ۱۵

زہ گناہگارہ نہ یم

[ناول]

ژباړن: طارق نجیب

Ketabton.com

خَانگړې مننه:

له بڼاغلې يوسف خان منگل، بڼاغلې
ذوالفقار ابدالي، بڼاغلې محمد آصف
عبدالرحيم زي او بڼاغلې فضل ربي څخه د
زړه له تله مننه کوم چې زه يې ددې کتاب
ژباړې ته هڅولې يم.

ط. نجيب

ډالۍ

گران او قدرمن پلارجان ته؛
چې د زده کړې په ډگر کې يې تر بل هر چا ډېر
هڅولې يم.

خوږې او مهربانې مورجانې ته؛
چې تر لمانځه وروسته يې تل د لوی څښتن
تعالی له درباره راته د برياليتوب لپاره
لاسونه پورته کړي دي.

هم يواځې په نوم پېژني.

- عارفین عباس څوک دی؟ هغه د مور څه خپل دی؟ هغه ورسره څه مرسته کولای شي؟ ددی پوښتنو ځواب اوس هغې سره نه و او نه یې هم پنځه ورځې وړاندې له مور څخه د پوښتلو هڅه کړې وه. د ژوند په اخرنۍ شپه یې یواځې دومره ویلي وو.

- که زه مړه شوم نو ددی سرې خواته لاړه شه، دلته یواځې مه اوسېږه. د څو ورځو راهیسې دا لومړۍ او اخري جمله وه، چې هغې څه ویلي ول. د خط سره یې یوه پته هم ورکړې وه. لور یې په دې خبره مخ اړولې او خوا کې ورسره ځملاسته. هغه پوهېده چې نوره ژوندۍ نه شي پاتې کېدې، خو په دې نه وه خبره چې دا شپه به یې د مور د ژوند اخري شپه وي. هغې د څو شېبو لپاره د بت په شان خپلې مور ته کتل، بیا څه فکر ورغی، له خپل ځایه پاڅېده، رېمنځ یې راواخسته، بیرته خپلې مور خواته راغله. -مورې! ویښته درته سم کړم؟

هغه د خپلې مور سر ته ناسته کېناسته او په ډېره بې کرارۍ یې ورڅخه وپوښتل. مور یې سترگې پرانیستې. څو شېبو پورې یې خپلې لور ته کتل او بیا یې په کمزوري بدن کې حرکت راغی، هغه په کت کې کېناسته. دا یو بې ویلو ځواب و. هغه ورسره په کت کې کېناسته. نن ولې د هغې زړه بیا بیا را ډکېده، ویښتو سمولو وروسته خپلې مور مخې ته کېناسته.

- شېدې گرمې کړم؟

هغې بیا له مور څخه وپوښتل. د مور زړه یې غوښتل چې نن هغه ټولې خبرې وکړي، په خپل زړه کې د چوپتیا هغه ټول دیوالونه ړنگ کړي، چې تر اوسه یې له خپلې لور پټ ساتلي ول.

- عارفین عباس سره کتلی شم؟

د کور زنگ وهلو سره یو لور څو کیدار را ښکاره شو او هغې ترې وپوښتل:

- تاسو څوک یاست او هغې سره ولې لیدل غواړئ؟

څو کیدار ورته په رډو سترگو کتل. هغې د څو شېبو لپاره هیڅ نه ویل، هغې سره ددی پوښتنې ځواب نه و. هغې په نه زړه د څو کیدار په لور وکتل او بیا څه وریاد شول، خپل لاس کې نیولې خط یې هغې ته ونيو، کوم چې ورته مور ورکړی و.

- دا تاسو هغوی ته ورکړئ، کېدای شي بیا ما سره وگوري.

څو کیدار د څو شېبو لپاره خط لاس کې نیولی و او د هغې مخ ته یې کتل. کېدای شي زړه یې پرې سوځیدلی وي. څو کیدار دروازه بنده کړه او دننه لاړ، هغې دروازې سره په دیوال ډډه وهلې ولاړه وه. پینځه ورځې مخکې خو یې د عارفین عباس په نوم سرې پېژنده هم نه، هغه یې اوس

- نه.. زړه مې ورته نه کېږي.

خپلې لور ته يې د څو شېبو لپاره کتل او په ورو يې د هغې مخ په خپلو لاسو کې ونيو او په تندي يې بنکل کړه. هغې ته ياد نه شي چې خپلې مور په تندي داسې بنکل کړي وي. نن څه ځانگړې خبره وه. د هغې په مخ کې يو عجيبه ځلا وه، د هغې د مخ کمزوری زيږوالي هم دا ځلا نه شوه ختمولای. په څو شېبو کې يې د کلونو گيلې او خپگانونه ختم شول.

- تاسو نور ويده شئ.

د لږ وخت لپاره يې دا هېر کړي وو چې مور يې ناروغه ده. هغه خپل ځای کې ملاسته وه. د شپې تر ناوخته يې خپل لاس د هغې په تندي ايښی و. سهار يې چې د چايو لپاره پرې غږ کولو، نو پوه شوه چې هغه نوره ژوندۍ نه وه.

هغې يوه اوږده ساه واخيسته، په دروازه کې يې سترگې خښې کړې. له کور څخه دننه يې ناڅاپه د چا د پښو بنکالو تر غوږ شوه. يو څوک دروازې ته راروان وو. هغه ديوال يوې خواته ودریده. د کوچنۍ دروازې پر ځای چا غټه دروازه پرانيسته. پنځوس، پنځه پنځوس کلن يو لوړسړی په پتلون او نيکتايي کې رابنکاره شو.

- ساره...؟ هغه ددې سړي له خولې په خپل نوم اورېدو حيرانه شوه. په وېره يې خپل سرد هو په ويلو وخواوه.

- دننه راځه، ولې ولاړه يې.

هغه ددې سړي په نرمه لهجه حيرانه شوه، او دننه لاړه.

- ستا نور سامان چېرته دی؟ سړي ورڅخه کور ته د راننوتو پر مهال

ويوښتل.

- سامان خو کور کې دی.

هغې په ورو غږ وويل. د بهر څخه کور ته په کتو يو دوه کې شوه.

- زه به دلته څنگه او سپېرم؟

بيا بيا همدا يوه پوښتنه د هغې په ذهن کې راتله.

- سمه ده. راځه سامان به بيا راوړو.

هغه ددې ځواب په اوریدو پرته له ځنډه گراج کې ولاړ موټر خواته لاړ.

هغه پرته د څه ويلو سړي پسې روانه شوه.

- هغې کور ته ددې سړي بوتل به سم وي او که...

هغه په همدې سوچونو کې وه چې سړي د خپل موټر دروازه پرانيسته.

هغه د موټر چلونکي پر ځای کېناست او د مخکني سيټ دروازه يې

ورته پرانيسته. سړی ډېر وار خطا په موټر کې ناست وو.

- تاسو عارفین عباس ياست؟

هغې دننه کېناستو سره ويوښتل. يوه نړۍ غونډې موسکا د هغې په مخ

خرگنده شوه.

- هو، زه عارفین عباس يم.

هغې موټر چالانولو سره ځواب ورکه.

- سبا څنگه ده؟ هغې موټر شاته بوتلو سره ويوښتل.

- سبا!

د سبا نوم اوریدو سره تر ډېره په مغزو کې هيڅ نه راتلل، بيا ناڅاپه د

مور مخ سترگو ته ودرید.

- مور مې!

بی واکۍ يې له خولې څخه ووتل.

- هو ، څنگه ده هغه؟

موټر له كوره وتلی په سرک روان و. هغه د څو شېبو لپاره غلې وه. عارفین عباس موټر په تیزی سره روان کړی و، چې بیا یې ترې هماغه پوښتنه وکړه.

- مور مې مړه شوې ده.

په ډېر ورو غږیې، د خپلو اوښکو پټولو هڅه کوله. موټر یو ناڅاپه دریدلی و.

- سبا مړه شوېده؟ د عارفین عباس باور نه راته.

- هو!

هغې سر ښکته نیولی و او ځواب یې ورکه انجلی. د عارفین عباس مخ کتل نه غوښتل. په موټر کې تر څو شېبو لپاره چپتیا وه.

- کله! غږ د پخوا په څېر دروند نه و.

- پنځه ورځې وړاندې...

عارفین عباس په اشتهرینګ تندی ایښی و. انجلی سر راپورته که او هغې ته یې وکتل. هغه ژړل نه. بس د هغې سترګې پټې وې، او شونډې یې غاښونو کې نیولې وې. انجلی د سترګو په کونج کې هغې ته کتل. د انجلی سترګې د عارفین عباس سره ځواکې کاغذ باندې پریوتې، په کوم چې لیکل شوي وو

عارفینه!

ساره خپل ځان سره وساته، هغه زما د کورنۍ خواته مه لېږه. تېر وخت یادولو ته اړتیا نشته، بس د هغې خیال ساته.

(سبا)

- د مور ماضي څه کېدای شي، هغه ولې زما نه خپل تېر وخت پټول غواړي. په خپله خوښه واده، د کورنۍ خوښې واده څخه انکار کول، د کور پرېښودل، د پلار مړینه، د مور بیرته نه راتلل او کورنۍ سره هیڅ اړیکه نه لرل...

هغه د تل په څېر له داسې پوښتنو سره لاس او گږېوان وه.

- خو مور باید په دې پوه شوې وه، چې زه دومره هم کم عقله نه يم او دا سړی د هغې په مړینه دومره خفه ولې دی. دا سړی څوک کېدای شي. کېدای شي مور یې خوښه وه او مور مې ورسره واده نه وي کړی. زما د پلار لپاره به یې دا پریښی وي او که مور مې دې سره واده کړی و، نو څومره ښایسته ژوند به مو درلوده. خو خدای خبر ددې محبت عذاب څنگه څوک سوچ ته هم نه شي پرېښودی.

هغه له ډوب سوچ څخه راپورته شوه. عارفین عباس هم د اشتهرینګ څخه سر راپورته کړی و. انجلی بیا ورو نه کتل. ساره په هغې ډېر زیات زړه و سوځېد. عارفین عباس ورڅخه د کور پته وپوښتله، هغې ورته پرته د څه ویلو پته ورکړه.

- تاسو زما مور سره څه خپلوي لرئ؟

- زما د تره لور وه.

هغه په ماته لهجه ځواب ورکه.

- د مور پلار مې ژوندی دی؟

هغې ورپسې بله پوښتنه وکړه.

- مور یې مړه شوې ده او پلار یې امریکا کې دی.

- د مور مې کوم وروړیا خور شته؟

د هغې بی کراري لا پسې زیاتېده.

- ستا يوه ترور او يو ماما دی. هغوی دواړه هم امريکا کې ژوند کوي. هغې په سرک کې سترگې خښې کړې د سارا پوښتنو ته يې ځوابونه ورکول.

- زما د پلار باره کې څه معلومات لرئ؟

- ستا مور تاته د پلار باره کې هيڅ نه دي ويلې؟

- عارفین عباس هغې ته پرته د کتلو دا وويل.

- بس دا يې ويلې وو، چې هغه مړ شوی دی.

- دا ځلې عارفین د هغې مخ ته کتل،

- هو هغه مړ شوی دی.

- په ډېره عجيبه لهجه پرته له دې چې د نور څه باره کې پوښتنه وکړي،

ورڅخه يې وپوښتل،

- ته درس وايې؟

- نه. دولسم نه وروسته مې بي ای کړی دی او بيا مې درس ويل پريښي

دي، اوس په يوه کارخانه کې کار کوم.

- څه کار کوي؟

- کمپيوټر کاره يم.

- موټر کې دواړه غلي ناست ول.

د هغوی کور ته رسېدو پورې دواړه غلي وو. له موټره رابښکته شول،

يوه زړه ودانۍ وه چې په لسگونو کورونه پکې وو، ددوی کور هم په

درېيم پور کې و، په تنگو او تياره زينو کې ساره مخکې او عارفین

عباس ورپسې روان وو. ساره د خپل دستکول نه کيلې راواخيسته،

دروازه يې پرانيسته او دواړه دننه لاړل. ددې يوې کوتې کور ددوی د تېر

ژوند ټوله کېسه اوروله.

- تاسو کېنئ.

- ساره يوه چوکۍ د هغې مخې ته کېښوده. عارفین په چپه خوله چوکۍ باندې کېناست.

- تاسو به ما له ځان سره وساتئ؟

- دا پوښتنه هغه په ټوله لاره کول غوښتل خو ويې نه شو کړای. عارفین

ددې پوښتنې سره له ځايه پاڅيده.

- دا پوښتنه تا ولې مانه وکړه؟

- ما دا ويل غوښتل چې ستاسو کورنۍ خو به څه نيوکه نه لري؟

- زه هيڅ کورنۍ نه لرم، يو ځوی لرم او هغه به هم څه نيوکه ونلري.

هغه ولاړ و، ساره د خپل سامان په ټولولو بوخته شوه. تر سامان ټولولو

وروسته يې کوتې ته يو ځل بيا وکتل. که د هغې وس و، نو دا هرڅه به

يې له ځان سره وړي وی، خو هغه پوهيده چې په هاغه کور کې به دا

سامان له کبار نه ډېر ارزښت ونلري. نو ددې لپاره يې يواځې خپل او د

مور يو څه سامان راپورته کړ. عباس په کړکۍ کې ولاړ و او بهر يې

کتل.

- تاسو د کله راهيسې دلته اوسېږئ؟

- عارفین هغې ته د کتلو پرته، ورڅخه وپوښتل.

- د اول نه...

عباس د ځواب په اوریدو دننه وکتل. هغې خپل سامان پورته کول

غوښتل، خو عباس پريښوده.

- تاسو پریدئ، زه يې پورته کوم.

- ته يې نه شې پورته کولای.

- عارفین دواړه بېگونه لاس کې نيولي وو.

- زه بايد تاسو ته كوم نوم واخلم؟

عارفين د خو شېبو لپاره هغې ته كتل،

- كوم نوم چې دې خوښ وي، اخيستی شې، كه غواړئ نو... پاپا راته وايه.

هغه په دې خبره ډېره حيرانه شوه، عارفین له كور څخه وتلی و.

- نور ترڅو مړه وخته پورې به دلته ناسته يې؟

دروازې په لور تگ سره يې يو ځل بيا هلته په ناسته ليدلې وه، او د هغې په لور ورغلی و، هغه ددې په ورتلو موسكى شوه.

- ته په دې توره جوړه كې يوه حوره بنكاري، خوزه نه غواړم چې ته هم د توري شپې په څېر زړ پای ولرې. نو اوس دننه راشه، هوا نوره يخه شوې ده.

هغې په هماغه نرمه لهجه خبرې كولې، په كومه لهجه كې چې يې ورسره تل كولي.

- ته چېرته روان يې؟

د ځواب وركولو پرته يې ورڅخه وپوښتل.

- لږ كار لم، ملگري خواته ځم.

هغې په ولاړه ولاړه خبرې وكړې. خبرو خبرو كې ورته داسې ايسېدل لكه چې خبرې ته يې غوږ نه ږدي. هغې بيا سر راپورته كړ او د اسمان په لور يې كتل. هغې د خو شېبو لپاره د هغې مخ ته كتل.

- سبا ستا په سترگو او يا هم په موسكا كې څه شته، خوزه يې ستايلو لپاره هيڅ الفاظ هم نلرم.

عارفين د تل په څېر هغې ته په كتلو سره دا هر څه وويل.

- دننه تلو ته لا اراده نه لرې؟

هغې ورڅخه يو ځل بيا وپوښتل.

- عارفينه! تا تر اوسه خدای ليدلې؟

هغې اوس د اسمان په لور كتل. عارفین يوه اوږده ساه واخيسته او لرې د برنډې په زينو كې كېناسته.

- نه! تا ليدلې؟

- نا، ما هم نه دی ليدلی، خوزه مې ډېر غواړي چې يو ځل يې وگورم.

د هغې په زړه كې د ماشوم په څېر شوق پروت و او په مخ كې يې يوه عجيبه غونډې كيفيت. د برنډې په ستنه يې سر لگولی او د اسمان په لور يې كتل.

- خدای ولي ليدل غواړې، سبا؟

عارفين د بهر تلو اراده هم پرېښې وه. تل به همداسې كېدل، سبا سره به يې خبرې شروع كړې، ټول كارونه به ترينه پاتې وو.

- نه پوهېږم ولي يې ليدل غواړم، خو بس ليدل يې غواړم.

د هغې په لهجه كې عجيبه غونډې معصوميت او يوه بې كراري پرته وه.

- سبا! دا ټوله نړۍ خدای جوړه كړې ده، كه د هغې ليدلو ارمان لرې نو هر بنايسته شي ته گوره، هغه به په هر بنايسته شي كې ومومي.

داسې خبرې يې كولې لكه د هغې پوهولو كوښښ چې كوي. هغې اوس عارفین ته كتل.

- يواځې په بنايسته شيانو كې، بدرنگه شيانو كې ولي نه؟ ايا دا هم هغې نه دي جوړ كړي. خدای په گل كې لټول پكار دي ځكه گل بنايسته دی او په هغې كې به بنكاره شي، او په كاني كې به نه بنكاري ځكه هغه بنايسته نه دی. خو عارفينه! خلك وايي چې بنايست په يو شي كې نه وي، بنايست خود سترگو په ليدلو كې وي. ماته گل بنايسته نه بنكاري، كاني راته بڼه بنكاري، نوزه څه وكم.

عارفين نه يې لاره ورکه کړه، هيڅ نه پوهيده چې څه ځواب ورکړي. د ډېر سوچ نه وروسته يې وويل،

- هو ستا خبره سمه ده. کاني هم بنايسته بنکاريدی شي او کاني هم د هغه ذات پيدا کړی شی دی، نو بس ته نړۍ ته گوره کوم شی چې دې هم په سترگو بنايسته ولگيده، هغې کې خدای...

- خو عارفينه! خو زه خدای په شيانو کې لتول نه غواړم او نه يې هم ليدل غواړم. زه هغه يواځي ليدل غواړم. يو واحد، څرنگه چې د هغې صفت دی. مونږ به ښه کارونه کوو. خلکو سره به نيکي کوو. د هغې عبادت به کوو، نو څه به وشي. د هغې ثواب به راکړل شي، مونږ به جنت ته لاړ شو، هر يو ارمان به مو پوره شي. خو که بيا يې هم ونه گورو نو بيا...

عارفين په بې وسۍ هغې ته کتل

- نه پوهيږم سبا! خو ته د خدای باره کې دومره فکر مه کوه، ليونۍ به شي.

عارفين يې د پوهولو کوښښ کاوه.

- نو بيا د چا باره کې فکر وکړم؟

هغه لکه لارښوونه يې چې غوښته

- د دنيا باره کې سوچ وکه، د هغه خلکو باره کې سوچ وکه چې ستا خوا او شاته دي.

عارفين په ډېر جدیت سره د هغې پوهولو هڅه کوله.

- په هغه څه چې پوهه شوې يم، ولې سوچ وکړم. په هاغه څه چې نه پوهيږم په هغې ولې فکر ونکړم؟

- سبا! کله نا کله ته عجيبه خبرې کوي...

هغې د عارفين په خبره سر ښکته کړ.

- نه پوهيږم...

- ښه ستا فرانسوي ژبه څنگه روانه ده؟

عارفين د هغې توجه جزبول غوښتل.

- نه پوهيږم څنگه روانه ده، بس هڅه کوم.

- څه خیر، اوس داسې هم مه وايه، ډېرې ښې خبرې کولې شي.

عارفين ورته هڅولو لپاره وويل.

- که په ريښتيا هم يو څه بهتره وي، نو دا هم ستا له کبله دي.

- نه خیر، تر اوسه خو لا دومره نه يم. تاته ځکه دا ژبه زده کول پکار دي، چې فرانسې کې دې زړه خفه نه شي، خلکو سره خبرې وکړې او خپل خدای پسې وگرځي.

عارفين ورته د تنگولو په لهجه کې وويل.

- او ځکه فرانسوي ژبه زده کول غواړم، چې د هغې ځای ښځو سره ستاسو په خبرو پوهه شم.

- خیر، زما هم ښځې دومره نه خوښيږي.

- ستا به نه خوښيږي خو د هغه ځای چاپيريال بل رنگه جوړ دی.

عارفين په دې خبره په زوره وځنډل.

- زه سوچ کوم سبا! ترڅو د کور ځای بدل کړم، دا کور خو د بانک سره نږدی دی خو ارامه ځای نه دی. يو بل ځای کې مې کور ليدلی، ډېر بنايسته ځای دی، که ته يې وگورې ستا به هم خوښ شي. زه به يې انځورونه راوړم، ته يې وگوره بيا ماته ووايه چې څنگه دی.

- بيرته کله ځي؟

- بس لس پنځه لس ورځې مې نورې هم پاتې.

- دا ځلې په کور کې ډېر لږ پاتې شوي. بس ټولې ورځې دې نورو ښارونو ته په چکرونو تېرې کړې.

- هو، دا ځلې د بانک کارونه ډېر زيات وو. زه دلته په رخصتۍ راغلی يم، خو بيا هم پکې د بانک کارونه کوم ترڅو ددې کال په پای کې د واده لپاره ډېرې رخصتۍ راکړي. اوس هم د درې څلور ورځو لپاره د ښار

څخه بهر روان يم. ښه ته وايه ستا پوهنتون څنگه روان دی.

عارفين خپل ټول پروگرام تفصيل سره ويلو وروسته هغې څخه وپوښتل.

- هو، سم روان دی.

هغې نور هم ځان په څادر کې راوغاړه.

- اوس خو څوک نيوکه نلري؟

عارفين ترېنه په مسکې لهجه وپوښتل.

- چا چې نيوکې لرلې هغوی يې اوس هم لري او په راتلونکې کې به يې

هم ولري. نيوکې باندې خو څه خرچه نه راځي چې څوک ورته سوچ وکړي.

او خو اوس څوک دومره څه نه وايي. او په پرده باندې راته اوس هم

نصيحتون نه کېږي.

سبا نرۍ مسکا سره دا خبرې کولې.

- هسې سبا! که ته پرده وکړې نو ښه به نه وي، بس هسې دې ټول له ځانه

خفه کړي دي، بس د يو څو مياشتو خبره ده، بيا فرانسه کې چې دې

څنگه لباس اغوستل زړه غواړې اغونده، که پتلون کې گرځې او که

جامو کې، زه هيڅ نيوکه نلرم.

د عارفين په لهجه کې په پټ شرارت پوهه شوه.

- زه په څادر باندې ټول ځان پټولای شم، زه د نورو په څېر بيهوده لباس

نه په تن کوم او نه هم ځان سينگاروم. که هلکانو سره هم درس وایم نو

نازونه او اداگانې هم نه کوم. هورواجي چادري نه اچوم. ايا ته هم په دې

خبره نيوکه لري؟

عارفين ددې خبرو په اوریدو له ځان سره موسکې شو.

- نه، زه هيڅ نيوکه نلرم، نه د هلکانو سره په ښوونه کې او نا هم په

چادري نه اغوستلو باندې. زه خو ستا د اسانۍ لپاره وایم. دومره ډېرو

ضدونو او مخالفتونو کې ژوند کولو لپاره هم ډېر صبر ته ضرورت وي.

- هو، او په ما کې ډېره حوصله ده. ته خو چېرته روان وي.

سبا ته خبرو منځ کې څه ورياد شول.

- هو روان خو يم، خو ستاسو د خوږو خبرو نه هم برخمن شو. اوس داسې

وکړئ چې دننه لاړ شئ.

عارفين خپل لاسي ساعت ته په ليدلو له ځايه پاڅيد. سبا يو ځل بيا د

ستورو څخه ډک اسمان ته وکتل او له ځايه پاڅېده.

- الله پامان.

هغې خدای پامانۍ واخسته او له برنډې څخه د کوتې په لور روانه شوه.

عارفين په خپل ځای ولاړ هغې ته کتل.

په ډېره خاموشۍ بېرته کور ته راستون شو. عارفین په ورو موټر چلاوه، او د شیشې څخه یې بهر کتل. کور ته په راتلو سره یې د هغې سامان له موټره رابنکته کړ او څو کېدا ته یې دننه وړو لپاره وویل. -ته دې خپله کوټه وگوره، تر هغې به ډوډۍ تیاره شي.

په دې خبره ورته په ریښتیا هم د لوړې احساس و شو. دا مهال د ماسپینین څلور بجې وې او هغه دوه بجې دلته راغلې وه. د غرمې ډوډۍ هغې څه په تیزی یا بې کرایۍ نه وه خوړلې خو اوس د ډوډۍ نوم اوریدو سره یې د لوړې احساس وکړه. څو کیدار تر کوټې ورسوله. هغې په عجیبه انداز کوټې ته کتل. څو کیدار سامان ایښی او وتللی و.

-که چېرې دا خوب وي ساره! نو دعا کوه تر څو دا خوب لاپسې اوږد شي او که چېرې دا ریښتیا وي نو دعا کوه چې خوب ترې جوړ نه شي. هغې د کړۍ څخه بهر وکتل، لاندې چمن او څلور خواو گلانو بیل منظر جوړ کړی و.

-آیا دلته او سپدل به اسانه وي.

هغې یو ځل بیا خپل نظر د کوټې په شیانو وزغلاوه. هغه ویجاړه کوټه وریاده شوه، چې د ژوند څلور ویش کالونه یې پکې تېر کړي ول. د هغې زړه غوښتل یو ځل بیا هماغه کورته لاړه شي. هغې تر ډېره د کوټې هر شي ته کتل. تر ډېره په خپل ځای ولاړه وه. څو شېبې وروسته د تشناب په لور لاړه، مخ ته یې یو څو لپې او به واچولې او خپل ځانته یې په ایښه کې کتل. تر ډېره د آښې مخې ته ولاړه وه. تشناب کې دننه د خپل ځانه پرته هر څه ورته د قدر وړ ښکاره شول.

-ساره! اوس لکه چې درته د کمتری احساس پیل شو. اوس به څه کوي؟ یو ځل بیا ورته دا احساس وشو چې ټول دې پسې خاندی، هغې د آښې څخه سترگې واړولې، او به یې بندې کړې. مخ پاک باندې یې لاسونه او مخ وچ کړل او بېرته کوټې ته راغله. لږه شېبه وروسته د کور ملازم د

ډوډۍ تیارېدو خبر سره راغی، هغه ورسره د ډوډۍ خوړلو کوټې ته لاړه. عارفین د چا سره په ټیلیفون خبرې کولې. د هغې په لیدلو یې خبرې بندې کړې.

-راځه ساره!

عارفین ورته وویل. ملازم ساره لپاره یوه څوکی رامخته کړه. هغه په نه زړه څوکی باندې کښیناسته. هغې ته د کور ډوډۍ وریاده شوه چې خپلې مور سره یې خوړلې وه.

-ساره ډوډۍ شروع که.

عارفین ورته وویل. هغې د مېزد پاسه رنگارنگ خوراګونو کې ساده خوراګ لټول غوښتل. عارفین د هغې ستونزه اسانه کړې وه. هغې خپل ځان او ددې مخی قاب کې وریژې واچولې او ورپسې یې د ټولو خوراګونو نه لږ لږ د هغې مخی ته کښنودل. هغې په وار خطایې ډوډۍ پیل کړې وه.

-دا ټول کور ستا دی. ته چې څنگه غواړې، څه چې غواړې، کېدای شي ټوله ورځ کور کې بیکاره تېرولو باندې تنګه شې نو کولای شې خپل درس ته دوام ورکړې.

هغې ورسره خبرې کولې خو بیا یې هم ددې په لور نه کتل. بس خپله کاشوغه یې قاب کې وریژو کې وهله هغه پوه شوې وه، چې هغه ډوډۍ نه خوري بس صرف ورسره ناست و. کله چې یې وریژې ختمې کړې، عارفین ورته بیا قاب ډک کړی و.

تر ډوډۍ خوړلو وروسته ملازم حویلی چمن کې جای ایښی و. هغوی دواړه هم چمن ته راغلل. هغې په لاس کې پیاله نیولې وه چې بهر د موټر هارن تر غوږ شو. څو کیدار دروازه پرانیسته.

-حیدر راغی.

عارفین دروازې په لور وکتل او ویې ویل. سړي خپل لاسي بیګ او

کوت ملازم ته ورکړل. بيا يې د موټر دروازې بندې کړې او ددوی په لور راغی. ساره په حیرانۍ هغه سرې ته کتل. هغه د شکل څخه کوم بهرنی بنکاریده. اوږد قد او د بهرنیانو په څېر لباس يې له نورو خلکو څخه بېل کړی و.

- السلام عليكم.

حيدر نږدې راتلو سره وويل، يوه څوکۍ يې راواخيسته او ددوی خواته کېناسته.

- ساره! دا زما ځوی دی، حيدر.

عارفين ورته خپل ځوی ورپېژنده.

- سلام.

حيدر په ډېره رسمي لهجه کې وويل، او بيا يې په ماته گوډه فرانسوي ژبه کې د پلار څخه وپوښتل،

- دا څوک ده؟

- عارفین د لږ ځنډ وروسته ځواب ورکړه.

- د سبا لور ده.

د لږ ځنډ وروسته حيدر بيا وپوښتل.

- دلته څنگه راغلي ده؟

- حيدر! تاسره په دې موضوع وروسته خبرې کوم.

عارفين د ساره په لور وکتل، هغه په چايو څښلو بوخته وه. هغه پوه نه شو چې ساره فرانسوي خبرې کولې شي که نه.

- ساره! ته په فرانسوي ژبه پوهیږي؟

- نه...

عارفين سم ځواب ترلاسه کړ، او يوه اوږده ساه يې واخيسته. ساره د ځواب ورکولو وروسته چپ شوه.

- ساره، ته حيدر لپاره چای راوړه.

هغه په لاس کې نيولې پيال له په مېز کېښوده. چې دوی ته چای راوړي. تر يوې شېبې دواړه غلي ناست ول.

- اوس خو خبرې کولې شو کنه. اوس ووايئ، دا دلته څنگه راغلي ده؟

حيدر يو ځل بيا پلار سره په فرانسوي خبرې پيل کړې.

- حيدر! دا به نوره دلته اوسېږي.

- ولې؟

حيدر په حیرانۍ وپوښتل.

- چای ونیسئ.

ساره ددوی په خبرو کې راغله. حيدر په ډېره رسمي توگه له هغې څخه پيال واخيسته. ساره بيا په خپل ځای کېناسته او چای څښلو باندې يې پيل وکړه.

- سبا مړه شوې ده او دا يواځې څنگه اوسيدای شي.

دا ځل حيدر د ساره په لور وکتل.

- هغه کله مړه شوه؟

هغې يو ځل بيا له پلار څخه وپوښتل.

- پنځه ورځې وړاندې.

حيدر په حیرانۍ د پلار په لور کتل. نورې پوښتنې کول ورته سم نه بنکاريدل.

ساره ددوی په فرانسوي خبرو ځان ناخبره و، داسې هم نه وه چې په دې ټولو خبرو هغه پوه نه شوه. په څومره تېزه لهجه چې هغوی دواړو خبرې کولې هغومره نه پوهېده، يواځې دا نه چې هغه فرانسوي خبرې نه شوې کړې بلکې په سمه توگه ليکل يې هم کولای شو. وړوکوالي کې يې چې مور يواځې ناسته وه نو له ځان سره به يې په همدې ژبه خبرې کولې. هغې له مور څخه څو ځله پوښتنه کړې وه چې په کومه ژبه خبرې کوي، او په هر ځل به مور د اوږدې چپتيا څخه پرته بل هېڅ ځواب نه درلوده. ساره له

مور څخه د څو لغاتونو اوریدلو وروسته معلومه کړه چې موریې په فرانسوي ژبه خبرې کوي. نو ډېره به حیرانه وه،
- په دې ژبه مور څنگه خبرې کولای شي، او که په دې ژبه خبرې کولای شي نو نور په څه څه پوهېږي؟

د داسې نورو پوښتنو ځوابونه لټول یې غوښتل، خود مور له لوري به ددې پوښتنې ځواب د چیتیا په شکل کې ورکول کېده. کله چې دولسم صنف ته ورسېده، نو ورسره یې د فرانسوي ژبې ښوونیز مرکز کې هم داخله واخسته. هغه د مور په خبرو ځان پوهول غوښتل. هغه له ځان سره څه خبرې کوي؟ څه وایي؟ څه سوچونه کوي؟ په ورو ورو ددې وپرسوه چې د مور له خبرو مفهوم ترلاسه کړي. هغې د مور په خبرو ځان پوهول غوښتل. کله چې د مور په خبرو پوهه شوه، نو بیا هم د هغې خبرو په مفهوم نه پوهیده، د هغې په خبرو کې هیڅ کوم ماضي نه و، نه پکې د کوم چا نوم و. هغې له الله سره خبرې کولې، خود کوم درویش انسان په خبر هم نه ول، ځکه د هغې په خبرو کې هیڅ کومه گېله او شکایت نه و.

ساره هیڅکله مور په دې نه وه پوهه کړې چې فرانسوي ژبه زده کوي. ساره تل خپل کتابونه ترینه پټول ځکه که مور یې خبره شي نو کېدای شي له ځانه سره خبرې کول هم بند کړي او د هغې د اواز له اوریدو څخه به هم بې برخې شي. حیدر فرانسوي خبرې کولې، هغې نه غوښتل، چې ورباندې وپوهیږي. په ډېره چیتیا درې واړو چای ختم کړی و. د ټولو څخه وړاندې حیدر چای ختم کړ او دننه لاړ.

- دا ستاسو خپل ځوی دی؟

ساره د حیدر تر تللو وروسته له هغه څخه پوښتلي ول.

- هو، زما خپل ځوی دی، ما له یوې فرانسوي ښځې سره واده کړی و.

- هغه چېرته ده؟

- هغه درې کاله وړاندې وفات شوه.

هغې د عارفین عباس مخ ته یو ځل بیا وکتل.
- زما مور فرانسوي څنگه زده کړې وه؟
عارفین زر هغې ته وکتل، هغې ورته په ډېر دقت کتل.
- د هغې ورسره مینه وه...

هغه په دی نیمگړي ځواب باوري نه شوه،
- زه خپلې کوټې ته ځم، که ته غواړې کور وگوره او یا استراحت کولای شي.

شاید عارفین د هغې نورو پوښتنو ته ځواب ورکول نه غوښتل، نو ځکه له خپل ځایه پاڅید او کوټې ته لاړ.

لمر پریوتی و، تیاره خوریدونکې وه، هغه پاڅیده او چمن کې گرځېده. عارفین عباس خپلې کوټې ته راغی او دروازه یې بنده کړه. یو دمې یې د الماری لاندیني روک نه کلیانی راوویستی او له الماری څخه یې د عکسونو پنډه راوویست. خپل کت کې کېناست، البم پرانستلو سره یې هماغه خبره ولېده، چې لږه شېبه وړاندې یې د ساره سره د هغې په قبر فاتحه ولوستله.

- دې نړۍ ته یواځې د څلویښت کلونو لپاره راغلې وي او زه خوشاله يم سبا، زه ډېر زیات خوشاله يم چې تا د ژوند د عذاب څخه خلاصون وموند. اوس لږ تر لږه آرامه خو به یې کنه...
هغې په همغه عکس گوتې تېرولې او ځان سره لگیا وو.

سباد هغې تره لور وه. هغه د دوه خویندو او یو ورور څخه مشره وه. عارفین د درې واړو خویندو څخه وروکی و. په یوه غټه مېنه کې څلور ورونه اوسیدل چې د ټولو حویلی او عمومي دروازه یې هم یوه وه. د

عارفين پلار پکې تر ټولو مشر او د سبا پلار تر ټولو کشر و. د سبا پلار له پخوا څخه په امريکا کې او سپده، په کال کې به دوه ځله کور ته راته. د سبا کورنۍ هيڅکله ددې لوی کور څخه د بهر او سپدو کوښښ نه و کړی، ځکه نه د سبا پلار پرېښودل او نه هم د سبا مور بل ځای کې او سيدل غوښتل. نو پایله دا شوه چې هغه تر واده وروسته هماغه کور کې بيل ځای جوړ کړ. وخت همدا سې تېرېده. دا يو داسې کور و چې انجونې تر ليکلو، لوستلو پورې تعليم کولای شي. سبا سره هم داسې شوي ول. د لسم ټولگي څخه وروسته مشرې کاني ښوونځي ته له تلو څخه منع کړې وه، د مور يې هم دا خوښه وه، چې همدومره تعليم انجونو لپاره بسنه کوي.

- نه، زه خو نور هم تعليم کول غواړم، زه به پلار سره خبره وکړم خو زه تعليم نه پرېږدم.

د هغې په داسې ځوابونو مور ډېره تنگه شوې وه.

- کور کې هيڅوک دا نه خوښوي او ستا پلار به يې هم خوښ نه کړي او بيا چې ته تعليم وکړی هم نو څه به پرې کوي؟
مور يې د پوهولو کوښښ کاوه.

- ليک لوست داسې شی نه دی چې څوک دې پرې نيوکه وکړي او له تعليم څخه وروسته به زه په تعليم څه کوم دا خو به زه تعليم پوره کولو څخه وروسته تاسو ته وایم، اوس يې درته څنگه ووايم.

هغې په ډېر ارامه لهجه دا خبرې وکړې، او بيا څوک خبر چې پلار ته يې په خط کې څه ليکلي وو چې هغه ورته کالج کې د داخلي اخستو اجازه ورکړه.

په دې ورځو کې عارفين په لندن کې د اقتصاد رشته کې خپل تعليم پوره کولو. هغه له سبا څخه پنځه کاله مشر و، هغې ته د نورو تره لوريانو په څېر سبا هم هماغه شان وه. له سبا سره يې لومړۍ ليدنه هله

و شوه چې خپل تعليم يې پوره کړی او په يو بانک کې يې دنده تر سره کوله او کور ته په رخصتۍ راغلی و. کور ته په راتلو سره څو څو ځله د تره کور ته راغلی و. عارفين لپاره چای همغې راوړ او پياله ايښودو سره يې عارفين څخه وپوښتل،

- تعليم څنگه شی دی؟

عارفين د هغې په پوښتنه ډېر حيران شو،

- تعليم خو ډېر ښه وي.

د پوښتنې ځواب اوريدلو سره يې بله پوښتنه کړې وه.

- يواځې د هلکانو لپاره که د انجونو لپاره هم؟

د سبا مور منع ته راتوب کړل.

- سبا! دا څه فضوله پوښتنې دي شروع کړي دي...

- دواړو لپاره ښه وي.

عارفين پرته د تره ښځې په خبره غور کولو سبا ته ځواب ورکړه.

- نو بيا مشره کاني ولې د تعليم دومره مخالفت کوي. خپل ځوی د تعليم لپاره لندن ته ليري او نور د کور څخه بهر نه پرېږدي.

- سبا! خوله دي نوره بنده که، عارفينه! ته د هغې خبرو ته غور مه ږده.

د سبا مور بيا سبا ته په غوسه شوه، چې عارفين يې په تنگ که خو هغه په ډېر شوق د سبا خبرو ته غور نيولی و.

- څوک د کور څخه بهر نه پرېږدي؟

- ما

هغې ډېر زړ ځواب ورکړی و.

- سبا بي بي! تاسو خو د لسم څخه هم فارغ شوي. نور څومره درس وايئ

او بيا د نور درس ويلو گټه څه ده؟

- تاسو په دومره تعليم څه کوي؟

لهجه يې اوس هم نرمه وه خو پوښتنه نه وه.

- گوره، زه خو سړی يم، زه خو بايد وگتم، ترڅو خپل کور وچلوم.
هغې په ډېر نرمۍ دا هرڅه وويل.

- د دومره ډېر تعليم کولو موخه يواځې گټل دي؟
په دې خبره عارفین د هغې خبرې ته کتل.

- په هر حال، زه د گټلو لپاره تعليم کول نه غواړم. د شعور لاسته راوړلو
لپاره تعليم کول غواړم.

- په شعور باندې بيا څه کی؟

- نړۍ به وپېژنم، انسانان به وپېژنم.

- عارفین په ډېره حیرانۍ د تره لور مخ ته کتل.

- تاسو پوهنتون کې داخله اخستل غواړئ، سمه ده، زه به پلار سره خبره
وکړم. هغه به هيڅ نيوکه نه لري.

- عارفین خپله پرېکړه کړې وه، د هغې په مخ کې مسکا څرگنده شوه او
دنده لاړه.

د تره بنځه يې خفه شوې وه، د هغې پوهولو لپاره عارفین ډېرې خبرې
وکړې. بيا په رينستيا هم مشرې کاني د تېر په څېر مخالفت ونه بنود خو
داسې هم نه وه چې د هغې د سبا په تعليم څه نيوکه نشته. د هغې نيوکې
او ناخوښي په خپل ځای وه او اوس يې سبا سره خبرې کول هم پريښي
ول. سبا هم د دې خبرې هيڅ پروا نه کوله.

- موري! که څوک ما پسې خبرې کوي او که زما ستاينه کوي په دې ماته
هيڅ زيان او گټه نشته خو هو زه غواړم چې زما په تعليم کې څوک
مداخلت ونه کړي.

د هغې منطق او سوچ د مور فکر څخه وړاندې و. مور خو به يې تل په دې
سوچونو کې وه چې تر اوسه ولې د دوی په کورنۍ د سبا لپاره څوک
رانغلل، شايد د سبا د کړنو وجه وي...

بيا په همدې وخت کې د عارفین په مور پلار قیامت را پورته شو چې

عارفین د سبا لپاره مور پلار ته وويل. د ټولې کورنۍ چې په چا سترگې
وي هماغه يې خوښه کړه، د مشر تره بنځې په وينا دا خو د شرمېدلې
زمانې انجلی ده. د هغې وس نه و که نه سبا يې وژله. د تره بنځې سبا د
ټولو څخه بده ايسيده او اوس د هغې اينگور جوړول ورته د قیامت نه
کم نه و. د عارفین په پوهولو کې هغه پاتې راغلي وه. عارفین هيڅکله
دومره ضد نه کاوه خو دا ځل په خپله خبره ډېر کلک ولاړ و. هغې په سبا
کې د هيڅ شي کمی نه لیده بلکې د هغې په نور تعليم کولو کې ورسره د
عارفین هم خوښه وه. مور يې عارفین هم خفه کولای نه شو ځکه دا يې
يواځېنې ځوی و. نو ځکه په زړه يې غټه تيرېه کېښوده او د سبا غوښتلو
لپاره هغوی کره لاړل.

- موري! عارفین څخه وپوښتئ، هغه ما نور تعليم ته پريږدي که نه؟ که
هغه دا ومني نو زه دې خپلوي کولو ته تياره يم.

د سبا مور تندي ته ټپ ورکه او فکريي کاوه چې د سبا ماغزه خراب
شوي دي که نه د داسې خپلوی د خدای څخه شکر پر ځای شرطونه نه
ايښودل. دا خبره تر عارفین پورې رسيدلې وه او عارفین هم د هغې په
تعليم هيڅ کومه نيوکه نه درلوده او نه يې هم له نور تعليم کولو منع
کوله.

په ډېر ساده ډول د دواړو نکاح شوې وه او دوه کاله وروسته د واده نېټه
وه.

د سبا د پوهنتون ويلو موضوع يو ځل بيا د ټولو سترگو خار جوړ شو،
هغه به اوس د هلکانو سره درس وايي. تره بنځې يې د پوهنتون تلو څخه
نه شوه منع کولی خو دا شرط يې پرې ايښی و چې ټول ځان چادري کې
پټ پوهنتون ته لاړه شي، ځکه هغه نه غواړي چې د هغې اينگور د بې
حيا بنځو په څېر مخ لوڅي هلکانو سره درس ووايي. خو د تل په څېر د
سبا منطق په خپل ځای و.

- زه خپل تعليم پوره کول غواړم او ما باندې خپل عزت هم تر هرڅه قدر من دی. او زه پوهنتون ته پرده کې ځم، غټ څادر کې ځان پتولی شم خو چادري نه شم اغوستلی. زما ټول ځان څادر کې پتيدلای شي. او که چادري واغوندم نو کور نه به پکې ځم خو هلته به يې لرې کوم لکه د نورو انجونو په څېر، خو د غسې پردې زمونږ کورنۍ ته څه گټه رسوي.

تره بنځې يې دنښمنۍ ته لستونې رابډو هلي ول. هغې عارفين ته خو څو ځله خطونه ليرېلي وو او د سبا پر ضد يې پکې ډېر څه ليکلي وو، خو د پنځو خطونو په بدل کې يواځې د يو خط ځواب راغلی و او پکې ليکلي يې ول که سبا چادري اغوستل نه غواړي نو هيڅ خبره نده. هغه پرې هيڅ نيوکه نه لري، همدا خبره يې سبا ته هم په خط کې ليکلې وه.

د دواړو تر منځ د خطونو سلسله همدا سې روانه وه خو دا خطونه څه عام نه ول په دې کې د مينې او محبت پرته نور هر څه ول، کېدای شي ددې دوه شيانو ضرورت يې هم نه وي محسوس کړی. د سبا خط عارفين لپاره د يو کتاب په څېر و، هر ټکي يوه نوې مانا او نوی مفهوم درلوده، په ځينو جملو به حيران او په ځينو به سوچونو کې ډوب لار. خط به يې بيا لوسته او يوې بلې جملې به د بلې دنيا خبرې کولې، داسې لکه په لومړي ځل چې يې لولي. کله کله به يې ځان سره ويل، چې سبا ته ووايم،

- د شيانو باره کې دومره فکر مه کوه که نه ژوند تېرول به درته گران شي. هر ځل به يې دا سوچ کاوه خو د ليکلو جرأت يې نه درلود. کله به يې سوچ کاوه چې داسې ورته وليکه،

- د هر څه باره کې فکر کوي او ماته يې ليکې، زما باره کې څه سوچ کوي دا ولې نه ليکې؟

دا ځل يې همت کړی و او دا پوښتنه يې ترې کړې وه. هغې ته يې ځواب اوس هم ياد دی، هغې داسې ليکلې ول،

- د کوم شي سره چې د ټولو څخه ډېره مينه لري، د هغې باره کې سوچ

کول نه وي پکار. سوچ شکونه زيږوي او شک مينه وژني، ته غواړې تاسره زما مينه ختمه شي؟
له دې ځواب وروسته يې کله هم د ځان باره کې ترې نه وو پوښتلي.

- ساره! سبا نه بله ورځ د سبا لپاره د قران کریم ختم کوم، ټوله کورنۍ به راځي او ورسره نور خلک هم. ما ټولو کار کونکو ته وييلې دي، هغوی به هرڅه برابر کړي خو ته بيا هم هر څه نظر لاندې ساته.

عارفين د سهار چايو پر مهال ساره ته وييلې ول. حيدر هم پلار ته په غور سره کتل. د هغې سترگې سرې وې. کېدای شي هغه بېگنا شپه نه وي ويده شوی. حيدر يو ځل ساره ته وکتل، هغې پيال له لاس کې نيولې په کوم سوچ کې وه. د څو شېبو لپاره يې ساره کې سترگې بنځې کړې وې. له لرې څخه ورته ددې خبرې احساس وشو چې د هغې څېره ډېره بڼايسته جوړه شوې وه، په ځانگړې توگه د سترگو پر سر اوږده کاره بانه... ددې مور به هم داسې بڼايسته وه که نه د پلار په څېر سرې څنگه داسې مينه او محبت کولای شي. آيا يواځې د بڼايسته والي له کبله پلار د هغې سره مينه کوله. هغه زما د مور څخه هم بڼايسته وه؟

د هغې مخ ته کتل او همدا سوچونه يې کول. يو دم ساره د هغې په لور راوکتل، ساره په لاسو پورې ډول دا حس کړه چې دې ته څوک گوري.

حيدر په ډېر آرام سره خپلې سترگې د مېز په لور کړې کړې. ساره، عارفين عباس ته وکتل، هغه خپل خوراک کې بوخت و، لاندې يې کتل. هغې يو ځل بيا حيدر ته وکتل. هغې هم د پلار په څېر ځان بوخت ساتلی و. هغه يو ځل بيا په سوچونو کې ډوبه شوه.

- عارفين عباس خو د مور څخه هيڅ گيله نه لري خو د نورې کورنۍ

عکس العمل به څه وي؟

همدا پوښتنه بيا بيا د هغې مغزو ته راتله. په اصل کې هغه په دې اوریدو ویریدلې وه چې د مور خپلوانو سره به گوري.

په دې ورځ هغه ډېره نارامه وه. نن ماسپښین نه عارفین کورته راغی او نا هم حیدر. عارفین ورته په ټیلیفون ویلي وو، چې خپله ډوډی وخورې. هغه هم په دې خوشاله شوه، ډوډی ته یې هسی هم زړه نه کېده نو راغله او بهر چمن کې کېناسته.

- اخر زما پلار کې کومه ځانگړې خبره چې د هغې لپاره یې عارفین عباس په څېر سرې پرېښی و. هغې دلته ښه ژوند کولای شو. د هاغې ژوند څخه خو ډېر غوره وو، چېرته چې تر مرگه پاتې شوه.

هغې ته تل د یوې کوټې کور یادیده چې د باران په موسم کې به یو یو څاڅکي اخر ټوله کوټه له اوبو ډکه کړه.

- راتلونکي پشکال موسم رارسېدو نه وړاندې به یو څه پیسې جمع کړو چې بام پرې جوړ کړو.

هر پشکال موسم کې به یې مور ته دا خبره کوله خو یوه کال هم دومره پیسې جمع نه شوې چې بام پرې جوړ کړي. یواځې ساره د هغه کور شيانو باره کې فکرمنده وه، خو مور یې کله هم په دې باره کې څه نه وو ویلي.

هو که هغې د څه شي پروا کوله نو هغه ساره وه. هغې ته ښه یاد دي چې په وړو کوالي کې به یې خپله تر ښوونځي رسوله او د رخصتۍ پر مهال به ورپسې ورتلله. هغې هیڅکله د نورو ماشومانو سره بهر نه وه پرېښې.

ساره به یې د ښوونځي څخه رخصتۍ وروسته له ځان سره کارخانې ته بوتله، چېرته یې چې د کارخانه کې تیار شوي رختونه پلاستیکونو کې بندول او ساره به په یو کونج کې د ښوونځي کورنۍ دنده تر سره کوله، کله کله به ډېره سترې هملته کوم کونج کې ویده شوې وه. هغې هیڅکله خپله مور د نورو سره د ضرورت څخه په زیاتو خبرو نه وه لیدلې. د هغې

ټول توجه په خپل کار وه. هغې د یو مشین په څېر تیار شوي رختونه پاکتونو کې بندول او بیا به یې ډبو کې ایښودل، ساره ته دا هرڅه د یوې لوبې په څېر ښکاریدل. اوس به هم د مور سره یو ځای تر ښوونځي تلله، دې هرڅه تر لسم ټولگي پورې دوام وموند.

د لسم څخه وروسته یې مور ته ویلي ول چې د نور تعلیم پر ځای به څه کار وکړي خو مور یې په ډېره سختۍ سره منع کړې وه. هغې په کالج کې داخله اخیستې وه خو ډېره خوشاله نه وه. د مور صحت یې ورځ تر بلې خرابیده. د څومره وخت وروسته یې مور ډېره ناروغه شوه، هغه کار کولو ته تللې نه شوه.

څو میاشتې یې چې څه پیسې کور کې وې په هغې کور چلاوه، خو بیا ساره مجبوره په هماغه کارخانه کې د منشي په حیث کار پیل کړ.

کارخانه ددوی کور سره نږدې وه او هلته کار کولو لپاره ورته د هیڅ کومې ذمې ضرورت نه و. یو څه موده وروسته یې د مور ناروغتیا ختمه شوه، د مور له ټینگار سره سره هغې خپلې دندې ته دوام ورکړ. میاشتنۍ پیسې یې دومره وې چې ایله د کور کرایه او نور مصرف پوره کړي، د ساره لپاره یې بسنه کوله.

په بل هر ځای کې که به یې دنده شرایط مناسب ول خو بیا به د ذمې خبره منځ ته راغله هغې یوه اوږده ساه واخیسته او خپل سړي په چوکۍ کېښود.

حیدر د پرون په څېر څلور بجې کور ته راغی، حویلی ته راتلو پر ځای خپلې کوټې ته لاړ. پنځه لس دقیقې وروسته ساره یو ځل بیا حیدر توره دریشي کې وکوت. هغه خپل موټر کې کېناست او بهر لاړ او بیا د شپې

ناوخته کور ته راغلی و.

عارفین عباس هم د شپې کور ته راغلی و. د ډوډۍ په مېزد حیدر او عارفین خپلو منځو کې په فرانسوي ژبه خبرې کولې. هغوي دواړه د خپلو دندو باره کې سره غږیدل. ساره چپه خوله ډوډۍ خوړله. د ډوډۍ خوړلو ترمنځ ساره ته بیا دا احساس وشو چې گني څوک ورته گوري. هغې سر راپورته کړ، عارفین او حیدر ته یې وکتل. هغوي لا اوس هم خپلو منځو کې سره خبرې کولې. هغه بیا خپل خوراک پیل کړ، د ډوډۍ له مېز تر ټولو دمخه حیدر خپلې کوټې ته لاړ.

- کتابونو لوستلو سره مینه لري؟

عارفین عباس د حیدر تللو څخه وروسته هغې ته پوښتلي ول.

- خبره نه يم شوق ورسره لرم که نه، خو هو که کوم بڼه کتاب مې مخې ته راشي نو لولم بې.

عارفین عباس د څو شیبو راهیسې ورته کتل. په دې وخت کې لکه سبا یې چې مخې ته ناسته وي.

- د لوستلو خونه دې کتلې؟

- نه...

- ویې گوره کڼه، هلته ډېر کتابونه ایښي دي. هغه لوله ستا به هم ورسره ساعت تېروي.

عارفین عباس په نرم کاغذ خپله خوله پاکه کړه او لاړ. ساره ورته په تلو کې همدا سې کتل.

په دویمه ورځ یې د کور کار کونکي څخه د لوستلو خونې وپوښتل او هلته لاړه. په ریښتیا هم کوټه ټوله له رنگارنگ کتابونو څخه ډکه وه. په دې کې پښتو، دري، اردو، انگلیسي او فرانسوي کتابونه ایښي وو. هغې د څو شیبو لپاره سرسري کتابونه لیدل. بیا یې یو کتاب

راواخیست او کښیناسته.

تر غرمې هملته ناسته وه. بیا ډوډۍ خوړلو کوټې ته لاړه او هلته یې ډوډۍ وخوره. عارفین عباس ورته ویلي ول چې زه ډوډۍ خپل دفتر کې خورم او حیدر هم نه راځي نو ته خپله ډوډۍ په وخت خوره. د ډوډۍ خوړلو څخه وروسته یو ځل بیا لوستلو خونې ته لاړه. دا ځل یې خپلې کوټې ته خپله ډایري (د خاطراتو کتابچه) هم راواخیسته، یو قلم یې هم راواخیست چې د راتلو سره یې پرې سترگې لگیدلې وې، مېز سره خوا کې کښاسته. دا یو عام قلم نه و بلکې د څو کې څلور خواوو ته الماس تر سترگو کېده، د سرو څخه جوړې څوکې یې ښایسته لاسپسې ډېر کړې وو.

د شاعرۍ کتاب څخه یې شعرونه راویستل او خپله ډایري کې یې لیکل. قلم د ښایسته والي سره سره په ډېره نرمۍ سره لیکل کول، که هغې غوښتل هم نه نو تر ډېره یې پرې لیکل کولای شول. ساره د شعرونو نړۍ څخه هله راووته چې یو چا په تیزی سره دروازه پرانسته او دننه رانوت. ساره په حیرانۍ د دروازې په لور وکتل، گوري چې حیدر دننه رانوت.

هغه هم د توقع پر خلاف د ساره په لیدو ډېر حیران شو، د څو شیبو لپاره هملته دروازه کې ولاړ و، بیا یې دروازه بنده کړه او په تیزی د دې په لور راغی. هغه بیا د الماری روکونه کتل. ساره لکه بې ساه بت ناسته وه. حیدر یو روک نه څه کاغذونه راوویستل او د مېز په یو کونج کې یو څه کتابونه راواخیستل.

- مهرباني وکړئ، زما قلم راکړئ.

هغې د قلم په لور اشاره وکړه او لاس یې رااوږد کړ.

ساره په بې واکۍ سره قلم ته وکتل او بیا حیدر ته ورکولو پر ځای یې د مېز په سر د قلم پر ځای کېښود، له کوم ځای څخه یې چې راخیستی و.

حیدر په دې کار عجیبه نظر ساره ته وکتل، بیا یې خپل قلم راواخیست

او د کوتيې څخه ووت.

- که چېرې دې ورسره څه بد اخلاقي کوله نو ما به څه کول؟
هغه ډېره ويږيدلې ښکاريده.

په تېرو درې ورځو کې د حيدر روښي هيڅکله نه ده خفه کړې. هغه به ټوله ورځ د کور څخه بهر و او ماسخوتن ډوډۍ خوړلو وروسته به خپلې کوتيې ته تلو. هر کله به چې ورته مخامخ کېده نو د نظر لاندې يې ساته او ساره په دې خبره خوشاله وه خو اوس هغه خفه ښکاريده.

- آيا مور مې خبره وه، کوم ځای ته چې ما ليرې هلته به د عارفین عباس ځوی هم وي او بله کومه ښځه به هم نه وي او د کور کار کونکي ما ددې سره په يواځې ليدو هر څه فکر کولای شي. زه به بيا هيڅکله لوستلو خونې ته رانشم.
هغې ډېر زړ خپله پرېکړه کړې وه.

- سبا! کله کله ته ما خجالتوي.

نن ورځ د عارفین طبيعت سم نه و.

- نن بيا ته پوهنتون ته راغلي يې؟

سبا ورڅخه پوښتلي ول.

- ولي ته نه غواړي زه راشم؟

- ما کله داسې ويلې.

- مور رانه پوښتنه وکړه چې پرون ته پوهنتون ته د سبا ليدو لپاره تللی

وي، ما ورته ويل نه. هغې زما د خبرې تصديق لپاره تانه پوښتنه کړې وه

او تا ورته وويل هوراغلی و.

- عارفينه! په دې کې د پټولو څه خبره ده؟

د سبا لهجه کې لا ډاډ پروت و.

- خبره د ريښتيا دروغو نه ده. ته خبره يې چې مور، زما او ستا ليدنه نه خوښوي. هغوي دا هم نه خوښوي چې زه ستاسو کور ته تگ راتگ پرېږدم ځکه دا د کورني اصولو خلاف کار دی. زه يواځې د هغوی د جزباتو قدر له کبله ستاسو کور ته نه درځم. زه ستا پوهنتون ته راځم او ته ددې خبرې هيڅ پروا نکوي چې مور مې څومره بد گڼي او هغه به ما نه څومره خفه وي.

- عارفينه! زما او ستا ديدن خو څه په پټه نه دی. د ټولو پروا ندي درسه گورم ځکه ته زما خاوند يې، که صرف په نوم دې ووم نو هيڅکله به مې درسه نه وو کتلي، نه په پوهنتون کې او نه هم کور کې. کوم کار چې غلط ندی نو بيا ولي په وړانه لاره وکړم. که چېرې مور ته ريښتيا وایم نو ستا باره کې ورته غلطه خبره ولي وکړم. بيا هم که زما له کبله تاته کوم تکليف رسيدلي وي د هغې درنه بڅښنه غواړم.

- هيڅ خبره نده. ما خو درته د بڅښني غوښتو لپاره نه دي ويلې. په هر حال زه دلته ددې لپاره راغلی يم چې زه سبا ته چېرته روان يم.
عارفين د خبرو موضوع بدله کړه.

- څو ورځو لپاره ځي؟

- اوس خود يوې اونۍ لپاره ځم خو کېدای شي څو ورځې نورې هم هلته او وسم. ته راته دا ووايه تا لپاره څه راوړم؟

- عارفينه! ته پوهيرې، زه هيڅکله د شيانو غوښتنه نه کوم.

- بيا هم کنه، يو څه غوښتنه وکړه، زه به خوشاله شم. ته بيا گوره زه يې څنگه پوره کوم.

سبا په دې خبره په زوره وځنډل.

- بيا به درنه کله يو څه وغواړم. بيا گورم ته زما غوښتنه پوره کولای شي که نه.

- هر کله

عارفين په خوشبينه خيره سر بنکته پورته کړي.

- يوه خبره وکم، عارفينه؟

سبا يو دم جدي شوه.

- هو ولې نه، په دې کې د پوښتنې څه اړتيا ده؟

- دا انسان چې دی، کله کله په نه غوښتلو هر څه ورکوي خو د غوښتلو

په وخت کې هيڅ نه ورکوي.

- ستا اشاره زما په لور ده؟

عارفين د خوشبنيو لپاره د هغې مخ ته کتل.

- سبا! کله کله ماته داسې ښکاري چې ته په ما باور نه لري.

- عارفينه! آيا انسان د اعتبار وړ دی؟

- سبا! زه د خپل ځان خبره کوم.

- عارفينه! دا اړينه نده چې د کوم چا سره چې مينه لري په هغې باور هم

ولري لکه څنگه چې په چا باور لري هغې سره دې مينه وشي.

هغه ددې خبرې په ځواب کې غلی ناست و.

سبا ورته د سترگو په کونج کې وکتل او ويې پوښتل ترې،

- خفه شوي؟

- نه. په کومه خبره خفه شم. تا خو دومره د اعتراض وړ خبرې نه دي کړي.

- بيا هم په تانبې ونه لگيدې کنه؟

سبا يې د پخلا کولو کوښښ کوو.

- هو، بده راباندې ولگيده خو دومره نه څه خيره ته مه کېږه مه. زما په

خيال زه بايد اوس لار شم.

عارفين خپل لاسي ساعت کتلو سره وييلي ول.

- خو د تلو څخه وړاندې يوه خبره واوره، زه ستا ډېره پروا لرم، پرون هم

وه او د تل لپاره به وي.

ددې خبرې سره يې په شونډو يوه نړۍ موسکا تېره شوه، هغه روان شو،
دې ورپسې شاته کتل.

هغه په دې ورځ ډېره خفه وه،

- که مور مې په خپله خوښه واده نه وکړې، نو نن ورځ د مور خپلوانو

ليدو ته دومره ولې خفه وم.

هغې تر ډېره دا سوچونه کول. نن مازيگر د قران کریم ختم و. نن حيدر هم

په کور و ځکه نن د رخصتۍ ورځ وه. د سرو لپاره د حويلۍ په چمن کې

ځای جوړ شوی و. ساره ته هيڅ ضرورت نه و، چې د کور کارکونکو ته

لارښوونه وکړي، هغه د ماشين په څېر هر کار په چټکۍ او خپله کوو. د

خلکو راتگ ورو ورو پيل شوی وو. عارفين، ساره راتلونکو مېلمنو ته

ورپيژندله. هر چا به رسمي کلمې کارولې او خپلو ځايونو کې به

کېناستل.

- ساره! دا زما د ټولو مشره خور ده.

عارفين هغه د يوې ښځې خواته راوستې وه. هغې ښځې يو دم ساره په

غيب کې ونيوله او په لوړ او ازي يې ژړا پيل کړه.

- سبا خپل ضد پوره کړ. څومره مې پوه کړه. څومره مو ورته وييلي وو خو

هغې د هيچا خبره ونه منله، بيرته رانغله خطا خو انسان نه کېږي کنه نو

بيا...

هغه د ژړا سره يوځای دا خبرې کولې. عارفين په سم وخت رامنځته شو.

- خوري! پخوانۍ خبرې پرېږدئ.

- څنگه يې پرېږدم عارفينه! څنگه يې پرېږدم. زه صبر نه شم کولای. زه په

ارامه نه شم کېناستی. څوک داسې کوي لکه سبا چې وکړل. دا د هغې

مړينې عمر و، خو هغې هماغه يو ضد...

- خورې! تېرې خبرې مه يادوئ. بس كړئ، څه چې وشول هغه هېر كړئ. هغې لپاره دعا وكړئ.

عارفين په زوره د ساره څخه بيله كړي. عارفين هغه له ځان سره كړه او بهر راووت. خور يې په نه زړه ميلمنو سره كېناسته.

- او تاسو هغه پوه كړئ چې زما وړاندې زما د مور ماضي باره كې څه نه وايي، ځكه زه پرې خفه كېږم. كاش په دې خبره مور هم يو ځل فكر كړي و چې د داسې خپلوانو لپاره څومره لوى عذاب جوړ شوى دى.

د اوښكو څخه په ډكو سترگو سره ذكر كاوه او ورسره يې دخپلې مور باره كې سوچونه كول.

لږه شېبه وروسته د عارفين نورې دواړه خويندې هم راغلي وې خو د مشرې خور په پرتله په عادي حالت كې يې ساره سره وليدل. د هغوى راتگ څخه څو شېبې وروسته مشره خور هم دننه راغله. هغه اوس هم په ژړا ښكارېده خو ځان يې قابو كړى و، هغه راغله او ساره سره كېناسته.

د قران كريم ختم نه وروسته يې بسڅې دعا پيل كړه. بسڅې مختلف اياتونه ترجمې سره لوستل. مشرې خور يو ځل بيا نرۍ ژړا پيل كړه. د ساره زړه غوښتل چې ځمكه سورۍ شي او هغه پكې ننوځي. هغې دا فكر كاوه چې هغه به هيڅكله خپل سر پورته نه كړي. هغې خپل ځان قابو كړ خو بيا يې هم سترگو څخه اوښكې روانې شوې.

- يا الله ته مې مور وبخښئ. ته هغه وبخښئ، لكه څنگه چې دې خلكو بخښلي ده.

د هغې زړه څخه بې واره دعاگانې ووتې. ډوډۍ خوړلو وروسته ورو ورو ټول خلك خپلو خپلو كورونه ته روان شول، يو ځل بيا هماغه د تعزيت كلمې اوريدل پكار وو. مشرې خور هم ورته د كور ته ورتلو بلنه وركړې وه. كور كاركونكو د شيانو په ټولولو باندې پيل كړى و. بهر عارفين او

حيدر مېلمانه رخصتول. د ټولو خلكو تللو نه وروسته هغوى دواړه دننه رانوتل.

- ساره! كه ته ارام كول غواړې، نو كولاى شي.

د هغې سترې خبرې ليدلو سره ورته عارفين دا ويلى ول. هغه خپلې كوټې ته لاړه. په دې شپه هغه ويده نه شوه. د مور څېره يې بيا بيا مخې ته راتله او د هغې سره تېر كړى وخت يې په زړه كاوه. هغه ډېره نارامه وه. د يوې بجې شاوخوا كې د خپلې كوټې څخه بهر راووته او د حويلۍ په لور دروازه يې پرانسته او بهر راووته. هرې لورې ته چپتيا خپره وه. د حويلۍ څراغونو د دهليز تياره ختمه كړې وه. د يخي هوا سره سره هغه يو څه آرامه شوه. د چمن وانبه د پرځې له كبله لامده شوي هم ول خو هغې يې هيڅ پروا نه كوله.

دوه بجې حيدر خپل كار ختم كړى و، د څراغ بندولو نه مخكې د كړكۍ په لور راغى ترڅو د كړكېو پردې را پرانيزي. خو لاندې حويلۍ ته كتلو سره په خپل ځاى ودرېد. حويلۍ كې چا قدم وهه. هغه لږ ځير شو نو په ريښتيا هم څوك گرځي. يوه عجيبه غونډې پوښتنه يې ذهن كې راپورته شوه، چې په دې وخت كې څوك كېداى شي. هغه لاندې رابښكته شو او د حويلۍ چمن په لور راغى.

- گورئ! اوس د شپې دوه بجې دي. تاسو د خپلې كوټې دروازه خلاصه پرېښې او دلته گرځئ. كه څوك هم دلته پټ وي، هغه كولاى شي ستاسو د كوټې د لارې كور ته دننه تللى شي. زه نه پوهېږم چې تاسو ته دا كور، ددې كور خلك څومره نيردې دي، خو ددې كور هر شې پلار په ډېره محنت سره برابر كړى دى. نو په دې خاطر ماته ددې كور د خونديتوب پروا شته. د كور لوى دروازه كې ولاړ څوكيدار د كور څخه بهر ساتنه كولاى شي. دننه هيڅوك نه شي ژغورلاى. نو كه چېرې تاسو خفه كېږئ نه نو په چمن كې د گرځيدو شوق د ورځې پوره كوى.

ساره يې د راتلو څخه دمخه د پښو ښکالو نه پوه شوې وه او بيا د بت په څېر ولاړه دهغې خبرې اوريدې. دهغې خبرو پای کې د ډېر شرم او خجالت څخه ډکه څېره د خپلې کوټې په لور روانه شوه. حيدر هملته ولاړ هغې ته کتل. کله چې هغه دننه لاړه او ځان پسې يې دروازه بنده کړه نو حيدر خپله هم کوټې ته لاړه.

راتلونکې سهار هغه د چايو په مېز موجوده نه وه. عارفین د کور کارکونکي منع کړل چې هغه مه پاڅوئ. د عارفین او حيدر سره ليدنه يې د شپې په ډوډۍ وشوه.

- عارفین کا کا! آيا ته زما خاله سره زما اړيکه نيولې شئ.

حيدر چای څښلو چې ددې په خبره رانيغ شو او عارفین عباس په ډېره حيرانۍ دهغې په لور وکتل.

- ته ولې هغې سره ليدل غواړئ؟

عارفین په ډېره بې صبرۍ هغې څخه وپوښتل.

- زه دهغوي کره او سيدل غواړم که هغوی ومني نو...

هغې د مېز يو کونج ته کتل.

- هغوی سره او سيدل غواړې. آيا ته دلته خوشاله نه بې؟

هغه غلې وه،

- ساره! ستا مور غوښتل چې ته زما سره اووسئ او زه تا هغه کور ته لېږل نه غواړم.

- هغې ولې نه غوښتل؟

هغې يو دم خپل سر پورته کړ او ويې پوښتل. عارفین هيڅ ځواب نه درلود. حيدر په چپه خوله چای څښه او د دواړو خبرې يې اوريدې.

- په دې به سبا ښه پوهيده. په هر حال هلته تلل تاته هيڅ گټه نه رسوي. لږه شېبه وروسته حيدر يوه اوږده ساه واخيسته او ويې ويل،
- که چېرې دا خپلې ترور کره تلل غواړي نو پريږدئ چې لاړه شي. دا به په ريښتيا ددوی په حق کې غوره وي.

دا خبره حيدر خپل پلار ته په فرانسوي ژبه کې وکړه،

- ته هغه ولې لېږل غواړئ؟

عارفین په ډېره ترخه لهجه هغه څخه وپوښتل.

- نه، زه يې ولې لېږل غواړم. ما خو درته صرف خپله رايه وويله. پلاره زه خپله هم دا فکر کوم چې دا به خپل ماما او ترور کره خوشاله وي. ځکه دلته خو ټول عمر نه شي او سيدلای او بيا مونږ به يې تر کومه ساتو.

هغې په ډېره نرمه لهجه دا هر څه وويل.

- حيدر! دا ستا مسئله نده. دا به تر کله دلته او سپرې. دا هر څه دې پورې اړه لري. که هغه ټول عمر هم وي. تاته ددې باره کې نيوکې کولو هيڅ کوم حق نشته.

عارفین عباس په ډېره ستغه لهجه دا هر څه وويل. حيدر د بيا ويلو جرأت پيدا نکړ. ساره په ډېره چپتيا ددوی دواړو خبرې اوريدې. دهغې د لومړۍ ورځې څخه معلومېده چې حيدر ته دهغې راتگ هيڅ خوند ور نکړ.

دهغې زړه نور هم تنگ شو. بيا بيا دهغې زړه غوښتل چې له دې ځايه وتښتي. داسې په نورو د اوږو بار جوړيدل ورته سخت پر بوتل.

- د يو چا دومره ذمه داري اخستل ريښتيا هم سم نه وي. حيدر سم ويلي ول چې هغوی به ما تر کومه دلته ساتي او حيدر زما د عزت باره کې څنگه داسې سوچ کولای شي، لکه څنگه چې هغې ته څرگنده ده چې پخوا دهغې پلار زما مور خونوله او اوس يې هم خونبوي او اوس د هغې ښځې لور دهغوی د اوږو بار ده.

هغې په زړه کې د حیدر نظر سم گڼه او هغه پوهیده چې هغه د دې باره کې
 څه سوچ کوي.
 - که زه خپلې ترور کره هم نه شم تللی نو بیا په یوه نه یوه لاره باید له دې
 کور څخه لاړه شم. ریښتیا هم زه دلته تر دې پرې نشم پاتې کېدای.
 هغې په همدې مېز خپل زړه کې پرېکړه کړې وه.

د سرمد د واده خبر خپور شوی و. د واده نه یوه میاشت وړاندې ساز او
 سرود پیل شوی و. په داسې محفلونو کې یې ناسته د پخوا څخه نه
 خوښیده. په دې شپه هم همداسې و شول. کله چې د شپې ډوول وهل پیل
 شول نو ددوی کور ته یې غږ راته. هغې له دې هر څه هیڅوک نه شو منع
 کولای او نه یې هم څه اراده لرله.
 د واده څخه درې څلور ورځې وړاندې د هغې د کشر تره لوریانو یې په
 زوره محفل ته راوستې وه، هغې ورڅخه انکار هم نه شو کولای ځکه
 واده ته یو څو ورځې پاتې وې او دا هرڅه ختمېدل د هغوی سره به
 کېناسته خو یواځې به یې چکې وهلې او یونیم دوه ساعته وروسته به
 یې هغه ځای پرېښود.
 په دې شپه هم هغه خپلې کوتې ته وختي راغلې وه چې د عارفین مور
 کوتې ته راغله.
 - سبا! ته راشه، ستا تره ویلې ول چې بره د عارفین کوټه کې بستري
 خورې کړو ځکه لږه شپه وروسته نور میلمانه راروان دي. د ښځو انتظام
 خو خالد خپله کړی دی خو د سړیو لپاره ځای نشته. لاندې خواته
 معلومه ده چې ځای نشته. هسې هم سبا ته نجه او سلمی هم خپلو بچو
 سره د سرمد واده ته راځي. نو ځکه ما فکر وکړ چې د عارفین کوټه ورته

تیاره کړم، هغه هسې هم لانه ندی راغلی.
 - سمه ده، کاني، زه به تاسو سره لاړه شم.
 هغې په ډېر خوشبین انداز دا خبره وکړه او پاڅیده. په لومړي ځل ورسره
 د تره ښځې په دومره مینه خبرې کړې وې. که نه هغې خو تل په بده لهجه
 هغې سره خبرې کولې. دواړه گودامي کوتې ته لاړل نو تره ښځې د بسترو
 راویستلو کې وه چې څه وریاد شول،
 - سبا! ما نه خو بیخي هیر شول چې آسپه ته ووايم چې زه د عارفین کوټه
 کې بستري ږدم. ما ته داسې ښکاري چې هغې به بستري وړې وي ځکه
 دلته بستري کمې دي. ته داسې وکه د عارفین کوتې ته لاړه شه او وگوره
 چې هلته بستري شته که نا. هسې به بستري وړو راوړو.
 - سمه ده، کاني. زه گورم بیا راځم.
 هغې تابعدارۍ سره سر و خو ځوه او لاړه. د عارفین د کوتې دروازه
 خلاصه وه، دننه څراغ مړ وو خو نری غوندې رڼا بهر ته راتله. هغه لږه
 شپه په خپل ځای ودریده.
 - دننه څوک شته؟
 هغې د بهر نه غږ وکړ.
 - سبا! زه یمه دننه د عارفین کوتې څراغ هولدر کې څه ستونزه وه. زه
 هغه جوړوم. مشري کاني راته ویلي ول.
 هغې د تره ځوی عادل او از وپېژنده. په ډاډمن زړه دننه لاړه. هغې په یو
 لاس کې لالتین او په بل لاس یې څراغ جوړولو کوښښ کاوه.
 - ما کوټه کې کتل چې دلته بستري شته که نه، خو دلته یوه بستره هم
 نشته.
 هغې په تنه رڼا کې کوټه ولېدله.
 - ښه اوس چې دومره راغلې هم یې نو داسې وکه چې دا لالتین...
 د عادل خبره په نیمايي کې پاتې شوه چې چا د بهر څخه دروازه بنده کړه.

عادل يو دم د مېز څخه راښکته شو.

- دا څه وشول؟

هغې خپل حواس له لاسه ورکړي دروازې په لور منډه کړه. هغې د دروازې خلاصولو کوښښ وکړه خو دروازه د بهر له خوا بنده وه.

- سبا! چا د بهر نه قلف اچولی...

هغې د ډېر خفگان په وار خطايې کې وويل.

- زه دروازه ټکوم. کاني لاندې ده هغه به يې پرانيزي.

عادل نور هم وار خطا شوی و، هغې نه خراغ جوړول هم هېر شوي ول.

خو دقيقې تېرې شوې نو هيڅوک راغلل، سبا هم خپل حواس له لاسه ورکړل. دواړو د يو نازک صورت حال سره لاس او گريوان شول. بيا يو دم د لاندې څخه د شور او از تر غوږو شو. سبا هم نوره دروازه نه ټکوله.

شور څه عجيبه غونډې وو. سبا په ويره عادل ته وکتل. د لالتين په تته رڼا کې د عادل زير مخ نه شو پتيدای. غږونه ورو ورو راښکته کېدل. سبا د کاني غږ وپيژنده. هغې په لور او از ژړل او ورسره يې څه ويل. بيا يو څو کسان په زينو کې په تيزۍ بره راوان ول. هغوي دواړو څخه ساه وتلې وه، دروازې ټکولو پر ځای يې يو بل ته کتل. مشرې کاني چې څه ويل هغه ټول دوی واوريدل. هغوی پوه شول که اوس دروازه ټکوي هم نه نو دروازه به خلاصه شي.

هره ورځ به يې اخبار اخیسته او هر اعلان به يې کته. هر ځای چې به ورته مناسب ښکارېده نو هلته به يې خپل اسناد ليږل. اوس ورته معلومات وشو چې يواځې ليسانس څخه هيڅ نه جوړېږي، هر چېرته لږ تر لږه د ماسټرۍ کسان پکار ول او که چېرته دولسم ټولگي فارغ هم پکار وو نو

ورسره به يې ليکلي ول چې بايد تازه فارغ وي خو د ساره د فراغت څلور کاله تېر شوي ول. اوس په دې ډاډه شوې وه چې د دندې لپاره د ذمه داری ورکولو مسلی نه خلاصه وه.

هغې لا تر اوسه عارفین عباس ته د دندې لټون باره کې نه وو ويلي. هغې دا فکر کاوه چې د دندې موندلو نه وروسته به ورته ووايي. هغه په دې ډاډه کاوه که عارفین ته د دندې لټولو باره کې ووايي نو کېدای شي هغه يې منع کړي. ورو ورو ورته د انټرويو لپاره زنگونه راتلل او د کور څخه بهر وتل يې هم پيل کړي ول.

عارفین ته يې لا تر اوسه نه وو ويلي چې هغه انټرويو لپاره مختلفو ځايونو ته ځي. کله کله به عارفین کور ته ټيليفون کاوه نو کار کونکو به ورته ويل چې هغه خپلې کومې ملگري کور ته تللي. ساره به کار کونکو ته هم دا ويل او تلله به او کله به چې عارفین خپله د ساره څخه پوښتنه کوله نو هغه به ډاډه کېده.

عارفین عباس هم دا فکر کاوه چې هغه ورو ورو عادي حالت ته راگرځي او خپل ځانته مصروفيت پيدا کوي. ساره ته په لومړي ځل دا احساس وشو چې ښار څومره لوی دی ځکه تر اوسه د کور څخه دومره لرې نه وه تللي او د دندې تر لاسه کول څومره ستونزمن کار دی. هغې ته په لومړي ځل د مور له کبله په کارخانه کې کار پيدا شوی و. هغه دا ځل د کومې غوره دندې په لټه کې وه چې خپل ضروريات پوره کړي.

ټوله ورځ به پياده دفتر په دفتر گرځېده، اخر ورسره عادت شوې هم وه. هغې دا فکر کاوه چې په ټوله نړۍ کې ددې لپاره يوه دنده هم نه ده پاتې. په دې شپه هم د معمول مطابق د شپې ډوډۍ پر مهال د عارفین او حيدر تر منځ په فرانسوي ژبه خبرې کېدې او هغې په ډېر بې زړه توب خپله ډوډۍ خوړله. د معمول پر خلاف د ټولو څخه وړاندې عارفین د ډوډۍ له مېز څخه پاڅيد. ساره هم ډوډۍ خوړلې وه. د عارفین دتلو نه وروسته

کله چې هغې غوښتل لاړه شي نو حيدر ورته وويل،

- يوه شېبه ساره! زما تاسره يو څو خبرې وې.

حيدر فيرني خوړلو سره هغې ته وويل. هغه په حيراني. په خپل ځای کېناسته.

- ما نن تاسو د ايريا کارخانې سره ليدلې وئ، آيا پوښتلې شم تاسو ولې هلته تللي وئ؟

د اوبو گيلاس يي لاس کې نيولی، ساره څخه وپوښتل. ساره ته دا پوښتنه د توقع خلاف وه. هغه تر ډېره غلې وه او بيا يې ځان سره پريکړه وکړه،

- زه هلته نه وم تللي.

هغې په ډېر ډاډمنه لهجه دروغ وويل.

حيدر د ډېرې حيراني. څخه د هغې په لور کتل. شايد هغې د ساره څخه داسې سپين دروغ ويلو امېد نه درلود.

- خو تاسو نن په کور کې نه وئ؟ ما کارکونکي څخه پوښتلي ول.

- هو زه په کور کې نه وم. زه خپلې يوې ملگرې خواته تللې وم، خو ايريا کارخانې ته نه وم تللي.

ساره خپله هم حيرانه وه چې هغه څنگه په ډاډمنه لهجه دروغ وايي.

- کېدای شي، ما کوم بل څوک ليدلي وي، بخښنه غواړم.

د حيدر خبرې څخه داسې ښکارېده چې هغې د ساره په خبره باور نه وو، او هغې هسې بې څه بخښنه وغوښته.

ساره پاڅيده او خپلې کوټې ته راغله. هغې ته د حيدر دې پوښتنو خوند ورنکې او نه هم په دې خبره خفه وه. خو يو څو ورځې د احتياط له وجې د کور نه ونه وتله. خو يو څو ورځې وروسته يې بيا خپلو هڅو ته ادامه ورکړه.

په دې ورځ هم ددوه ځايونو انټرويو ورکولو وروسته دريم ځای ته روانه

وه. د بس تمځای سره ولاړه وه، ناڅاپه يو موټر راغی او خواکې ورسره ودرید،

- راځئ، تاسو چې چېرته ځئ زه مور سوم.

ساره بې اختياره خپل زړه کې وويل،

- يا الله! څه ضرور و چې دې سره مې د اخري انټرويو نه مخکې کتل.

هغه په نه زړه د موټر شاته سيټ په لور روانه شوه.

- ساره! زه ستا موټر چلونکې نه يم. تاسو مخکې سيټ ته راشئ.

هغې مخکينۍ دروازه خلاصه کړه، هغه پرته د کوم اعتراض نه مخکې سيټ کې کېناسته.

- چېرته تلل غواړئ تاسو؟

حيدر موټر روان کړ او ويې پوښتل.

- زه کور ته تلم.

هغې يو ځل بيا دروغ ويلي ول. حيدر د هغې مخ ته وکتل.

- که بل چېرته ځئ نو زه مور رسولای شم.

- نه، زه کور ته تلل غواړم.

د څو شيبو لپاره موټر کې چپتيا وه.

- تاسو ټوله ورځ چېرته گرځئ؟ هره ورځ خو څوک ملگرې کره نه شي تللي.

حيدر پرته د هغې مخ ته کتلو هغې څخه وپوښتل، ساره زړه کې وويل بايد رينستيا ووايي.

- زه د دندې په لټه کې يم؟

حيدر لومړې د همدې ځواب توقع لرله،

- ښه نو ځکه هغه ورځ ايريا کارخانې ته تللې وې.

ساره د خپلې تيرې خبرې ردول نه غوښتل.

- نه، زه هلته نه وم تللي.

- ساره! تاسو هلته تللي وای. ما بل څوک نه وه لیدلې. ما چې تاسو د هغه کارخانې نه په وتلو کې لیدلې وی، ستاسو د انکار نه وروسته ما هلته ټیلیفون کړی و او ستاسو باره کې مې پوښتلي ول. که په هغه ورځ ما سره ملگري نه وو نو زه به دې خواته درغلی وم.

ساره باندې دا خبرې ډېرې بدې ولگیدې. هغې هیڅ نه ویل - څومره زده کړه لرئ؟

څو شیبې وروسته هغې پوښتلي ول.

- پوهنتون نه فارغه یې.

- کومه رشته کې؟

- اقتصاد او... پښتو.

فرانسوي ویلو سره غلې شوه. او بیا یې فرانسوي ویلو پر ځای پښتو وویل.

- پلار مې ددې نه خبر دی چې تاسو ددې په لټه کې یاست؟

هغې د یوې اوږدې چپتیا نه وروسته بیا پوښتلي ول.

- زه به یې ورته وروسته ووايم.

دا ځل یې مخ ورواړوه او ورته یې وکتل،

- گورئ ساره! تاسو زمونږ کور کې اوسیرئ. او دا زمونږ مسولبت دی چې تاسو څه کوئ یا غواړئ څه وکړئ. پلار باید ددې هرڅه نه خبر وي. وروسته که څه خبره وشي نو ټوله پړه به د پلار په غاړه وي ځکه همغوی تاسو خپل کور کې ساتلي یاست. زه د نورو خلکو ذاتي معاملو کې ننوتل نه غواړم، خو په راتلونکې کې تاسو د دندې لپاره د کور څخه بهر ځئ نو پلار ته باید ددې هرڅه معلومات وي او که داسې ونه شي نو زه به پلار ته ووايم. زه هیله لرم چې زما په خبرو باندې غور وکړئ.

هغې چې څنگه په ښه ډول فرانسوي کې خبرې کولې د هغې څخه یې څو چنده په پښتو ژبه خبرې کولې. خو په دې وخت د ساره لپاره د زهر و څخه

کمې نه وې. هغه یې دروازې سره ښکته کړه او لاړ. هغه ستړي ستړي قدمونو کور ته ننوته.

دروازه پرانستل شوې وه. بهر ډېرې خلک ولاړول او د توقع مطابق ددوی دواړو بهر راوتو سره نور هم حیران شول.

- مشرې کاني! چا د بهر نه...

سبا په اخري ځل د صفایې هڅه وکړه.

- ما بنده کړې وه تر څو ټولو ته ستاسو دواړو کړنه وښایم.

مشرې کاني د زمري په څپر سترگې راویستې وویل.

- په تاسو څه شوي دي. دا تاسو څه وایې. همدا تاسو خو زه بسترو لیدلو ته رالیرلې ووم.

سبا په تیز غږ وویل.

- کم اصلي، شیشکې! ما دلته بسترو لیدلو لپاره رالیرلې وې. زما ماغزه خراب ول چې زه به د عارفین کوټه کې بستري ږدم. بی غیرتې! بی حیا! ته په دې نه شرمېدې زما د ځوی کوټې ته راننوځې. وئ زما عارفینه! هغه ددې بی حیا انجلۍ نه څه خبر وو.

مشرې کاني خپل مخ په خپرو وه او دا یې ویل.

- تاسو دروغ وایې، کاني! تاسو په ما تور لگوي.

- په هوبن راشی کاني، خدای لپاره په هوبن راشی. داسې خبرې مه کوئ. تاسو خوماته د څراغ هولډر جوړولو لپاره ویلي ول.

عادل په قهرجنه لهجه د کاني مخې ته لاسونه ونيول او ویې ویل.

- زه په هوبن راشم؟ زه په هوبن راشم؟ ستاسو دواړو کړنې نورو ته ونه وښایم. ستاسو دواړو کارنامو باندې پرده واچوم. عارفین خوته د ورور

په څېر گڼلې. تا د ورور په شا کې غشي نښاسه. يا الله زه ددې ورځې ليدلو نه مخکې ولې مړه نشوم.

مشرې کاني لاسونه مروړل او په لوړ غړيې ورسره ژړا هم کوله. سبا يو ځل خپلې مور ته وکتل چې د بت په څېر يو کونج کې ولاړه وه. د هغې کشرې خور هم ژړل.

- مشرې کاني! ما هيڅ نه دې کړي. الله پوهيږي چې زه بهي گناه يم. زه د عارفین مېرمن يم، زه هغې ته څنگه دوکه...

هغې لا خبره نه وه ختمه کړې چې مشرې کاني په زوره په مخ څپېره ووهله.

- نوم مه اخله، بې حيا! د عارفین نوم مه اخله. ته د عارفین لپاره مړه شوې ستا په څېر بد چلنه ښځه دې کور ته راوولو. هلې لار شئ، د کور سړي راخبر کړئ. هغوي ته ووايي راشي وگوري چې په دې کور کې قيامت راغلی دی.

مشرې کاني بيا خپل لاسونه مروړل پيل کړل.

- د خداي نه وو پرېږئ، کاني! خداي نه وو پرېږئ.

عادل يو ځل بيا خبرو منځ ته راټوپ وهل.

- تاسو دواړه د خداي نه ولې ونه ډار شوي؟ زه به تاسو دواړه ټوټې کړم او سپو ته به مو واچوم، تاسو زه چېرته پرېږدم.

مشرې کاني په کرکجنه لهجه وويل.

- ته يوه ذليله ښځه يې. تا پخپله مونږ دواړه په دې جال کې راگير کړو. ته څه فکر کوي چې ته به ما وژني او زه به درته دلته ناست يم، خو يوه خبره په ياد لره، زه که بيرته دلته راغلم نو ژوندئ دې نه پرېږدم.

عادل د ادب کلمې يوې خوا کېښودې او په قهرجنه لهجه يې وويل. ددې نه وړاندې چې څوک هغه ونيسي، په منډه له هغه ځايه لاړه. مشرې کاني د هغې د منډې له کبله هيڅ غږ ونکړ.

- که دا بې گناه و، نو ولې تنبتيده؟ وگوره عاليې! د خپلې لور کارونه دې. ما څومره پوه کړې وې چې دا مه پرېږده له کوره ووځي. تا زما يوه خبره هم وانه وريده. اوس ټول عمر سر تيتې گرځه.

مشرې کاني سبا ته کتل او دا يې ويل. هغې په سرو سترگو ژړل. سبا ديوال باندې ډډه وهلې ناسته وه. ډله خلک تری چاپيره ولاړ ول. هغه د عادل په څېر نه شوه تنبتيدلای او هغې غوښتل هم نه چې و تنبتي. هرڅه چې کېدل، هغه نه پوهېده چې څه روان دي. هو که په څه پوهيده نو هغه د ډله خلکو په بد نظر کتل ول. هغه ددې په انتظار کې وه چې تره او نور خلک به راشي او مشره کاني به پوه کړي خو د هغې دا توقع يواځې توقع پاتې شوه.

د عارفین مشره خور لاندې لاړه او هرڅه يې چې د مور څخه اوريدلي ول، ټول يې خپل پلار ته وويل. هغه د سکروټي په څېر بره راغی. مشرې کاني چې هغه ولېد نو بيا يې کېسه د سر نه پيل کړه. د سبا په ليدلو د خپل کنټرول څخه بهر شو. هغې د سبا خبره وانه وريده. د هغې خبره اوس هيچا نه اوریده. هغې ته داسې ښکاريدل لکه گونگي شوي چې وي يا نور کانه شوي وي. د گنده الفاظو يو باران وو چې د مشرې کاني د خولې څخه راوتل.

- زه يې نه پرېږدم. زه به يې شل ډزه وولم تر څو راتلونکې کې څوک د داسې حرکت جرات ونه کړي.

هغې يو دم دا پريکړه کړې وه او لاندې رابښکته شو. مشرې کاني ته هم حالاتو ترينگلنيا احساس وشو، ورپسې لاندې رابښکته شوه.

- بې حيا! څه لاړه شه، خپل کور ته، نوره څه ننډاره جوړول غواړئ؟ ته غواړئ زما پلار تا و وژني او خپله اعدام شي. زمونږ کور خو دې تباه که. څه لاړه شه ددې ځای نه ورکه شه ددې ځای نه.

ناڅاپه د عارفین مشره خور ددې په لور راغلي وه، هغه يې د لاس نه

نيولې او په زينو کې يې ځان پسې کښوله. د هغې څادر هملته پاتې شو. د عارفین مشرې خور يې څادر راخيستو ته هم پرې نه ښوده. د هغې په مخ د اوبنکو سيلاب جوړ و، پرته د څادره لاندې يې راوستله.

لاندې يوه عجيبه ننداره جوړه وه. تره يې خپله تمانچه لټوله، مشرې کاني او د هغې دوه ورونو يې د نيولو هڅې کولې. د سرمد پلار د هغې څخه تمانچه واخيسته. سبا د ږندو په څېر حويلې ته راوويستل شوه.

- زما لپاره ته مړه شوې يې. زما کور ته د راتلو ضرورت نور نه لري. چيرته چې غواړې هلته لاړه شه. خو خپل نجس قدمونه دې کور ته مه راوړه.

حويلې ته راوتو سره يې د شاه له خوا د مور او از تر غوږ شو. هغې د خپلې لور اقصی لاس نيولی خپل کور خواته منډې وهلې. ددوی د کور حويلې پرته د ټولو کورونو حويلې کې ډله ډله خلک ولاړول. څوک يې پيژندل او څوک يې نه پيژندل. خو ددې څخه وروسته به يې ټول خلک تر عمره پورې پيژني. نور ورته په پښو ودریدل گران ول. هغه په ځمکه کېناسته او خپل سر يې زنگنو د پاسه کېښود. بيا ناڅاپه يې د مشر تره غټ غږ تر غوږو شو. هغه د کور څخه راوتی و او ددې په لور راروان وو. هغه بې واکه د خپل ځایه پاڅیده.

- زه به ورته ووايم چې زما سره څه وشول. هغې له ځان سره فکر کړی و. د هغې خوله هم د کنځلو ډکه وه. د هغې مخ د اور په څېر سور و.

- مشر تره! زما خبره واورئ؟

د هغې رانيږدې کېدو سره يې ويلي ول خو هغه خبرې اوریدو ته راغلی نه و. رانيږدو کېدو سره يې په دواړو لاسونو د هغې وينستان ونيول. - داسې مه کوئ، مشر تره!

هغې له ویرې څخه په لوړ غږ وويل.

برنډه د خلکو څخه ډکه شوې وه. ماشومان يې لیدلو لپاره نيږدې راغلي ول. هغه يې د وينستو څخه نيولې، خوله له کنځلو ډکه، په ځمکه راوغورځوله. بيا له پښې بوت وويست. هغې ورته د ډېرې ویرې له وجې کتل.

- کاکا...!

د هغې غږ په ستونې کې وچ شوی و. هغې په ټول زور د بوت گوزارونه پيل کړي ول. سبا د هغې لاس نيولو کوښښونه کول. هغې وهلو ته نور هم زور ورکړ. په يو لاس کې يې هغه د وينستانو نيولې وه. سبا په دواړه لاسونو د هغې پښې ونيولې.

- مه کوئ کاکا! داسې د ټولو وړاندې مې مه وهئ. که وژل مې غواړئ نو هم سمه ده، که نه زه خپله خپل ځان وژنم.

هغې په خپل جوش سره په سر گوزارونه ورکول. هغې په اخري ځل برنډه کې ولاړ خلکو ته وکتل او بيا يې خپل سر ښکته کړ.

مشر تره يې لا د گوزارونو باران جوړ کړی و. هغه پرته د څه ويلو او شور نه په مسلسل توگه وهله. له لرې د اقصی د ژړا غږونه اوریدل کېدل.

- دا ولې، څه وشول خورې؟ دا يې ولې وکړل؟

هغې په چغو ژړل. هغې ځواب ورکول غوښتل خو هيڅ يې نشو ويلای. د درد احساس ورو ورو ډېریده. هغې يو ځل سر پورته کول او اقصی لیدل غوښتل. هغې سر نه شو پورته کولای.

د حيدر اخطار ورکول ورته بې ارزښته ول. هغې د دندې لټون لاسپسې گړندې کړی و. خو يو څو اونۍ نورې هم داسې تېرې شوې. خو وروسته دښوونيز مرکز په مرسته د اتم ټولگي زده کونکي ته په کور کې د

رياضي درس ورکول پيل کړل. د دوه ساعتو په بدل کې دوه زره روپۍ ددې لپاره ډېر په زړه پورې وو. هر ماسپښين دوه بجو نه تر څلورو پورې درس ورکول لپاره تلله او عارفین عباس ته يې ويلې ول چې د خياطي زده کړې لپاره کوم کورس ته ځي. عارفین پرته د کوم اعتراض هغې ته اجازت ورکړې و. او حيدر هم په دې حيران و چې يو دم د دندې لټولو پر ځای خياطي زده کولو لپاره ځي. خو هغې پرې ډېر غور و نه که هغې دا فکر کاوه چې کېدای ساره باندي هغه خبرو تاثير کړي وي.

نن ورځ رخصتي وه او يو ملگري ورسره ليدلو ته راغلی وو. ساره، عارفین سره چمن کې ناسته وه. حيدر او ملگري يې ډوډۍ خوړلو کوټه کې ناست ول، خو د کړکۍ څخه بهر کتلو سره يې ملگري حيران شوی و.

- دا څوک ده؟

هغه په گوته د باندي په لور اشاره وکړه چېرته چې ساره او عارفین ناست ول، چاې څښه. حيدر په دې پوښتنې حيران شو.

- دا زما د پلار د تره د لور، لور ده. زموږ کره او سپرې. ته يې پيژنئ؟

حيدر ورڅخه پوښتلي ول.

- نه هيڅ نه. په اصل کې دا زما خوريي ته درس ورکوي. دلته مې ولېده نو حيران شوم. نو ځکه مې وپوښتل.

حيدر د هغې په خبره غلی شو.

- د کله نه درس ورکوي؟

هغې يو څو شېبې ځنډ وروسته پوښتلي ول.

- په دې څو خبر نه يم. اصل کې دوه درې ورځې وړاندې خور کور ته تللی وم نو هلته مې وليده، نور خبر نه يم چې د کله نه درس ورکوي.

هغې ورته هر څه په تفصيل سره ويل، خو حيدر ترينه نورې پوښتنې ونکړې. د هغې طبيعت ناڅاپه خراب شو. د هغې ملگري يوه شيبه نور هم ناست وو، بيا لاړ. د ملگري تلو نه وروسته نيغ حويلۍ چمن ته راغی

چېرته چې ساره او عارفین تر اوسه ناست ول.

- ساره! ما تاسو ته ويلې ول کوم کار چې هم کوئ نو پلار ترينه خبروئ خو تا زما خبرې هيڅ پروا ونه لرله او پلار ته دروغ ويلو سره درس ورکولو لپاره ځي.

هغې پرته د سلام نه نيغ په نيغه هغې سره خبرې پيل کړې وې. عارفین لکه په هيڅ چې نه وي پوه شوي، اخبار په مېز کېښود. ساره لکه ټول حواس چې يې دلاسه ورکړي وي، حيدر ته کتل. هغه هيڅ نه پوهيده چې هغه به داسې راگيرېږي او حيدر به د عارفین عباس پر وړاندې ددې رازونه راسپري.

- څه خبره ده حيدر! ساره څه کړي دي؟

عارفین په ډېره حيراني د هغې څخه پوښتلي ول.

- تاسو دې نه پوښتنه وکړئ.

حيدر د هغې په لور اشاره وکړه. ساره خپل سر بنکته نيولی و.

- ولې ساره! څه شوي؟

عارفین د هغې څخه پوښتلي ول. هغه هيڅ نه پوهيده چې هغه څه وایي. هغه غلې ناسته وه، حيدر بيا وويل.

- دا کوم چاته درس ورکولو لپاره ځي. د کوم تعليمي مرکز له خوا.

عارفین عباس د ډېرې حيراني له وجې د څو شېبو لپاره هيڅ نه ويل.

- ساره! دا ولې کوئ؟ څومره پيسې چې زه درکوم، آيا هغه کافي نه دي؟ او که چېرې هغه پيسې بسنه نه کوي نو مانه نورې هم اخیستې شې خو داسې...

ساره د هغې خبره پرې کړه،

- تره! ما ته تاسو نه پيسې اخیستل بڼه نه ښکاري، زه غواړم هغه پيسې مصرف کړم.

هغې د خپل زړه خبره وکړه.

عارفين د هغې څېرې ته كتل،

- په اصل کې په دې کور کې او سيدل او په تاسو باندې بوج جوړېدل بڼه نه بنسکاري. زه دلته او سيدل هم نه غواړم.

- ولې؟

عارفين بې واکۍ وپوښتل.

- تره! زه نه پوهيدم. مور ما چېرته او د چا خواته ليرې او عارفین عباس د هغې څه خپل دی. ستاسو او د هغې څه خپلوي ده، زه د هغې باره کې نه پوهيږم، خو په لږ څه چې پوه شوي يم هغه زما د خوښۍ سبب نه شي جوړيدای. زه پوهيږم تاسو په دې خبره خفه کېږئ خو ما لپاره ستاسو دواړو خپلوي د وياړ وړ نده نو له دې کبله زما لپاره دلته او سيدل ستونزمن دي. زه پر تاسو هيڅ حق نلرم چې له تاسو څه وغواړم يا دلته او وسم. نو ما ځکه تاسو ته ويلي ول چې تاسو زما ترور سره زما اړيکه ونيسئ، زه هغوي سره او سيدل غواړم، خو تاسو ماته د هغې اجازت رانکړې. نو زه اوس د دندې په لټه کې يم خو تر اوسه مې دنده نه ده ترلاسه کړې. لږ تر لږه زما خرچه خو پرې وشي. دندې ترلاسه کولو سره له دې ځايه ځم.

د هغې ورو غږ خبرو دواړه حيران کړي ول.

- ساره! ته ځانته څنگه او سيدلای شې.

عارفين په واخطايې وپوښتل.

- تره! ډېری انجونې ځانته او سيږي او بيا زما دپاره خو څه خاص خبره نده ځکه د مور په شتون کې هم زه يواځې او سيدم.

- ساره! که ته غواړئ يا نه غواړئ، ته به همدلته او سيږي. زه دې يواځې هيچېرته نه پريږدم. سبا ستا مسولېت زما په غاړه ايښی دی، زه به تا هيڅکله داسې حالت ته پريښدم؟

عارفين د پريکړې په انداز کې دا هرڅه ويلي ول.

- خو زه...

عارفين د هغې خبره پرې کړه.

- ساره! په دې مسله نورې خبرې مکوه. ته زما لور په شان يې. دا کور چې څومره د حيدر دی هغومره ستا دی. ته زما لپاره مخکې هم بوج نه وې او راتلونکې لپاره به هم نه يې. زما او د سبا خپلوي باره کې غلط فکر مکوه. دا سمه ده چې مونږ دواړو يو بل خوښوو او د څه شي له کبله زمونږ واده ونه شو. خو زمونږ ترمنځ يواځې دا خپلوي نه وه. مونږ ډېر بڼه ملگري وو نو په دې لحاظ ستا پر ما حق دی.

- خو تاسو ولې نه غواړئ چې زه خپلې ترور خواته لاړه شم؟

- سبا نه غوښتل چې هاغه کور ته لاړه شې.

- هغې ولې نه غوښتل؟

- زه نه پوهيږم چې هغې ولې نه غوښتل.

- زه پوهيږم چې هغې د خپلې کورنۍ په خلاف واده کړی و. هغوی ټول هغې څخه خفه دي. او هغوي ټولو مور سره خپلوي پريښي وه. مور به دا فکر کوي چې هغوي به اوس هم خفه وي او کېدای شي ما ځان سره ونه ساتي. خو زه فکر کوم چې د مور د مړينې سره به د هغوي غوسه هم ختمه شوې وي. لږ تر لږه هغوی سره د خبرو له لارې د هغوی خفگان ختمولای شم.

عارفين په دې خبرو حيران شوی و.

- ساره! تاته دا هرڅه چا وويل؟

- هيچا هم نه. ما خپله معلومه کړې ده. زه ماشومه نه يم. زه اوس لويه يم په هر څه پوهيږم.

- هرڅه هغس بندي لکه څنگه چې ته فکر کوې. د ډېرو خبرو نه ته ناخبره يې. د ډېرو شيانو باره کې ستا خيال غلط دی.

هغې په سترې لهجه دا هرڅه وويل.

- نو بيا تاسو ماته ووايئ. ريښتيا څه دي. مور ددې شيانو باره كې ماته هېڅ نه دي ويلې، تاسو خو ويلې شئ كنه.

- ساره! زه ستا اړيكه ستا ترور سره ونيسم خو سبا هېڅكه دانه غوښتل چې ته هلته لاړه شې.

د هغې توقع پر خلاف عارفين د هغې خبره منلې وه. هغه له خپل ځايه په چټكۍ پاڅيدلى و.

حيدر په دې ټولو خبرو كې برخه وانه خيستته خو په خوند يې ددواړو خبرې اوريدې. عارفين تلو نه وروسته حيدر هم دننه لاړ. خو ساره ترډېره هلته ناسته وه.

سترگو خلاصولو سره يې د تريخ درد احساس وکړه. کوټه کې تياره وه. د کوم ځای نه د چمچارانو غږونه اوريدل کېدل. هغه په قالينه پرته وه. هغې په ورو د پاڅيدو هڅه وکړه. په ډېره مشكله په خپل ځای کېناسته او ديوال ته يې تكيه ولگوله. تېره شپه ورته د يو ډارونكي خوب په څېر ښکاريده. هغې د تېرې شپې پېښې يادولو کونښن کاوه. د ډېر وخت ډبولو وروسته مشر تره تللى و. بيا وروسته ورو ورو برنډه كې ولاړو خلکو ځای پرېښود. د هغوى ټولو تلو نه وروسته په ډېره سخته له ځايه پاڅيده او ځان يې کور ته ورساوه.

د کور دروازه خلاصه وه. د کومې کوټې نه د مور او اقصی د ژړا او د عظيم د خبرو غږ اوريدل کېده. هغه کوټې ته راغلې وه. او بيا مور ددې په راتگ څنگه خبره شوې وه، هغه ددې کوټې ته راروانه په لوړ غږ ويل،

- خپل ځان شرمولو وروسته بيا دلته ولې راغلې يې؟ بى حيا، څه لاړه شه، ته زما لپاره مړه يې.

- ما ځان ندې شرمولې. تاسو ټولو په گډه زه شرمولې يم. صبر وکه عارفين راشي. ټولو ته به معلومه شي چې دروغجن څوک دې او ريښتيا څوک وايي.

- هو، رابه شي عارفين. هرو مرو به ستا په مخ لاړې تو کولو ته راځي. تاته طلاق دپاره به راځي. سبا! ته خو زما کور لپاره د مار نه هم زهرجنه ثابته شوې. ما ولې ته د پيدا کېدو سره ونه وژلې.

- ومو وژلم مورې! څو ساعته وړاندې تاسو ټولو زه ووژلم. اوس راپاتي څه دي چې د هغې پيغورونه راكوى.

- دې بې شرمې ته گوره. اوس ځان نه بيا گناه فرښته جوړوي. اوس منكرېږي. كه ما وس درلودې سبا! نو د ټولو پر وړاندې مې وژلې. تا خپل ځان په دې دنيا كې خپله و شرموه. بله نړۍ كې به دې الله و شرموي. ته گوره سبا! څومره به نوره و شرمېږي.

- نور د هېڅ ضرورت نشته مورې! زه چې څومره شرمېدم تاسو و شرمولم. اوس د نورو و اردى. ستاسو، ددې كورنۍ هر كس چې په ما تور لگولى.

- څومره دروغ به وايې سبا! څومره دروغ به وايې، ټولو ليدلې، عادل سره په کوټه کې او بيا هم وايې چې ته ريښتيا وايې.

- هو ټولو ليدلې يم... ټولو ليدلې يم. بس الله نه يم ليدلې. ستاسو ليدل نه ليدل يو شان دي. د خلکو په ليدلو يا نه ليدلو زه پروا نه لرم.

هغې په لوړ غږ چغې كړې،

- مور ددې کوټې نه بوځه..

لدې څخه وروسته د هغې کوټې ته هېڅوک رانغلل. هغه په ځان نه وه پوه شوې چې کله ويده شوه او کله سهار شوى و. کوټه کې اوس هم تياره وه، بس اوس يواځې د عارفين انتظار و. يواځې هغه و چې ددې د ژوند پريکړه يې کولې شوه. هغه په دې ډاډه وه چې عارفين به پرې باور کوي

او هغې ته به گناهگاره نه وايي.

هغه په همدې مانېم راغلی و. مور ته يې مخکې نه معلومات و چې هغه نن راځي. او هغې ته به څه وايي هغه هر څه يې برابر کړي ول. هغې ته يې بڼه راغلاست هم په ژړا کړی و او بيا د اوښکو او چغو سره يو ځای يې په هغې قيامت رابښکنه کړی و. عارفین په هيڅ شي باور نه راتلو، هغه يې ساه بت په خپل ځای ولاړ او د هغې خبرې يې اوريدلې. عادل د کور څخه تښتيدلی و او ټول ثبوتونه د سبا په خلاف جوړ شوي ول خو هغې يو ځل سبا څخه پوښتل غوښتل. هغې ورسره خبرې کول غوښتل. هغې د مور خبرو اوريدو وروسته د سبا کور په لور راغلی و. سبا د هغې په ليدلو په سلگو سلگو ژړلي ول. د هغې پدې حالت ليدلو د هغې زړه خرابيده. خو هغه چې د څه لپاره راغلی و د هغې اړيکه زړه سره نه وه،

- سبا! ماته ووايه، تا څه کړي دي؟

- عارفينه! ما هيڅ نه دي کړي. باور وکه ما هيڅ نه دي کړي. آیا زه داسې کولای شم؟ آیا زه تاته دهوکه درکولای شم؟

- خو دا ټول چې وايي...

- ټول خلک دروغ وايي.

هغې په بې واکۍ د عارفین خبره پرې کړه.

- آیا سترگو ليدلې حال دروغ کېدلای شي.

- سترگې هيڅ نه بښکاره کوي. سترگې خو هغه څه گوري څه چې زمونږ زړه او دماغ ليدل غواړي.

- سبا! نن دې فلسفه بنده کړه. نن په هغه ژبه خبرې وکه چې زه پرې پوهيدلای شم، په کومه ژبه چې زما باور راشي ته بې گناه يې او تا هيڅ نه دي کړي.

سبا د هغې په لهجه حيرانه شوه. هغه لس ورځې مخکينی عارفین نه و. هغه ورسره خواخوږی لپاره نه و راغلی. هغه د بېگناه ثابتولو ثبوت

لپاره راغلی و. هغې په مړ اوې غږ ټوله کېسه واوروله. هغه بې تاثيره بښکاريده. هغه پوه شوه چې اخري لوبه يې هم وبايله.

- ته دا وايې چې دا هرڅه زما مور کړي دي، کنه؟

د سبا خبرې ختمېدو سره يې ترې پوښتلي ول. هغه غلې وه، هغه پوه شوه چې دا کومه پوښتنه نه وه.

- که ته او عادل ريښتونې يې او زما مور دروغ وايي نو عادل چېرته تللی دی؟ ولې و تښتيد؟ مخامخ ولې نه راځي. خپلې بېگناهی ثبوت لپاره ولې نه راځي.

هغې په لوړ غږ وويل.

هغې تر څو شيبو هيڅ نه ويل.

- نو تا هم ومنله چې زه...

عارفین د هغې خبره پرې کړه.

- ما هيڅ نه دي منلي. خو ته ماته د خپلې بې گناهی ثبوت راکه ماته ددې خبرې ثبوت راکه چې دا هرڅه زما د مور دسيسه وه او ستا عادل سره هيڅ اړيکه نشته او تاسو دواړو هلته...

هغې د خبرې پای ته رسولو نه مخکې خپل سرونيو او کېناست.

- زما سره هيڅ ثبوت نشته. د هيڅ خبرې ثبوت نشته او زه بيا هم وایم چې ما هيڅ نه دي کړي. ما هيڅ گناه نده کړې. هو الله ته معلومه ده. هغه پوه دی. هغې نه پوښتنه وکه...

هغه په دې خبره چغې کړې او پاڅيد.

- خدای نه څنگه پوښتنه وکم، زه کوم پيغمبر يم؟

- خلک وايي خدای په زړونو کې دی. ته خپل زړه نه و پوښته.

- زه زړه نه ولې و پوښتم، زه تا نه ولې پوښتنه نه کوم؟

- زه ريښتيا وایم او ته باور نه کوي. که زه دروغ وایم ته به ډېر زړ باور وکي. ته ولې نه وايې چې ته د خلکو په خبرو باور لرې. مانه يواځې

تصدیق غواړئ.

هغې خپلې شونې وچپچلې، هغې ته يې کتل بيا پاڅيد.

- ته غواړې کنه چې الله نه پوښتنه وکړم. زه به د الله نه د هرڅه پریکړه کوم.
قران کریم به راوړم ستا مخې ته. په هغې لاس کېږده او ووايه چې ته بې
گناه يې، تا هيڅ نه دي کړي.

- که پریکړه په قران کریم باندې کېږي نو خپله مور هم راوله. لومړې هغې
ته ووايه چې په قران کریم لاس کېږدي او ووايي چې هغې زه او عادل يې
ستا کوتې ته نه وو لیرلي. هغې دا ټوله دسيسه نه ده جوړ کړې. که چېرې
هغې داسې ونکړل نو هغه به هم د خپلو بچو پر وړاندې په بوت ووهل
شي لکه څنگه چې ستا پلار ماسره وکړل. ووايه راوړلې خپله مور؟

د عارفین سترگې د ډېر قهر نه سرې شوې.

- راوړم يې. خپله مور هم راوړم.

هغه دروازې پورې لاړ او هلته ودرید

- او سبا! که ته دروغجنه ثابته شوې، نو زما د هر رنگه خپلوئ او د هر
څه څخه باور ختم شي. حتی د خدای څخه هم...

هغې دا وويل او د کوتې څخه ووت.

د هغې ورځې نه وروسته په کور کې قید پاتې شوه. درس ورکول يې
پریښي ول ځکه حیدر په دې خبره نیوکه درلوده چې د ملگري خور يې ته
درس ورکوي او دا د هغې لپاره د شرم خبر ده. په کوم بل ځای کې د درس
ورکولو کوښښ نه وو کړې. هغه ددې په انتظار وه چې عارفین به د هغې
ترورو سره خبره کوي او دې ته به څه ووايي خولا تر اوسه هغې هيڅ نه
وو ويلي. هغه ټوله ورځ به کور کې بې مقصده گرځېده. کتاب وويلو ته يې

هم زړه نه کېده. يوه عجيبه غوندې نارامي يې په مغزو باندې سپره وه.
بيا يوه ورځ د عارفین د ټولو مشرې خور ورته ټيليفون وکړ. هغې په دې
خبره حيرانه شوې وه.

- ساره! ما تاته ويلي ول زمونږ کره بيا راشه او ته راغلې. ما په هغه ورځ
ستا انتظار کاوه.

هغې د سلام اچولو وروسته د هغې څخه گيله کړې وه. هغه په دې خبره
خوشاله غوندې شوه.

- عمه! ما هلته درتلل غوښتل خو ماسره د کور پته نه وه او يواځې نشم
درتلاي.

- د کور پيدا کولو څه مشکل دي. ته حیدر ته ووايه، هغه به دې
راورسوي.

هغه يې په خبره غلې شوه.

- سمه ده، يوه ورځ به درشم.

- يوه ورځ نا، زه به دې سبا انتظار کوم. ته هر ورو راشه.

هغه په خپله خبره ډېره ټينگه شوه. د شپې ډوډۍ پر مهال يې عارفین
عباس سره خبره شريکه کړه، هغه غلې ناست و، ډوډۍ يې خوړله او کله
چې هغه پوه شو چې د هغې په خبرو يې غور ندی کړی، نو له خپل ځايه
پاڅيد او وپي ويل،

- سمه ده. لاړه شه، حیدر به دې ورسوي...

- خو پلاره سبا خو زه دفتر ته ځم. زه څنگه کولای شم دا ورسوم؟

حیدر او به څښل پرېښودل او دا يې وويل.

- ته دفتر تلو سره هغه هم ورسوه او بيا يې غرمه بېرته راوله همدلته به
ډوډۍ وخورو.

عارفین عباس خپله پروگرام جوړ کړی و. حیدر غلی شو. ډوډۍ خوړلو
وروسته هغې په تلو تلو کې وويل،

- تاسو سبا اته نيمې بجې ځان تيار كړئ.

هغې سر و خوځاوه. هغه اته نيمې بجې لاندې رابنكته شو. ساره سهار چای څښلی و، د هغې په انتظار كې وه.

- څو...

هغې ساره ته كتلو سره وويل.

- تاسو چاې نه څښئ؟

- نه..

حيدر لاسي ساعت ته كتلو سره وويل. هغه ورپسې شاته روانه شوه.

حيدر د دهلېز دروازه پرانيسته او خپله تلو نه وړاندې يې هغې ته اشاره وکړه.

ساره په ډېره حيراني هغې سره ځواکې تيريدو سره وروکتل. د هغې وتلو نه وروسته حيدر هم بهر ووت.

ساره پام نه و، راغله او د موټر شاته سيټ سره ودرېده خو حيدر ورته د مخکې سيټ دروازه پرانيسته

او په لوړ غږ يې وويل.

- ما تاسو ته مخکې هم ويلي ول، چې زه ستاسو موټر چلونکی نه يم. که

ماسره چېرته تلل غواړئ نو مخکې سيټ کې به کښينيئ.

ساره په چټکۍ مخکې سيټ کې کښناسته. څو دقيقې وروسته موټر په پاڅه سرک روان شو.

- تاسو چېرته دنده لرئ؟

- سيټي بانک کې کار کوم.

دا يواځيني پوښتنه او ځواب وو چې پنځه لس دقيقه يي سفر کې ددوي دواړو ترمنځ وشو.

پنځه لس دقيقې وروسته موټر د يوې زړې خو پراخه ودانۍ مخې ته ودرېد.

دنه لاره شئ، چپ لاس ته چې کوم کور دې. هلته زما دواړه تروريانې اوسېږي.

- دواړه تروريانې؟

- اصل کې دا کور زما د نيکه دى. مشره ترور څو کاله وړاندې کونډه شوې ده او د کشرې ترور طلاق شوى دى. نو د هماغه ورځې نه دواړه د خپلو ماشومانو سره همدلته اوسېږي.

حيدر وضاحت سره هر څه وويل.

- خو زه يواځې دننه څنگه لاړه شم؟

هغه ويريدلې ښکارېده.

حيدر ورته په حيراني وکتل،

- ولې يواځې تگ کې څه دي. خير زه مو دننه رسوم.

هغې د موټر دروازه پرانستلو سره ويلي ول. يو ځل بيا يې ساره ته د مخکې تلو وويل.

ساره په خوښۍ دواړه يو رنگه ودانيو ته وکتل. کور ته رسيدو سره يې نوره هم خوشاله شوه کله چې يې د عارفین مشره خور په انتظار کې ولېده.

- عارفین راته بيگنا په ټيليفون ويلي ول چې سبا به حيدر سره دلته راځي.

زه د هماغې وخت نه ستا انتظار کوم.

هغې په غيږ کې نيولو سره وويل.

- زه به دوه نيمو بجو شاوخوا کې تاسو پسې راځم.

حيدر ساره ته ويلي ول.

- نه، ساره به نن نه ځي. هغه به نن همدلته پاتې کېږي. ته سبا ما بنام دې پسې راشه.

مشري ترور سمدلاسه پريکړه کړې وه.

- ولې ساره؟

حيدر ساره نه پوښتلي ول، ساره يو دوه کې حيرانه شوه.

- نه، ترور، زه دلته نه شم پاتې کېدې.

- ولې ساره! د شپې ولې نه؟ ته پوهېږې، نن به درته د سبا کور هم وښاييم.

- د مور کور؟

د ساره باور نه راتلو.

- هو ستا د مور کور. دا خواکې خو دی.

هغې د ساره شوق نور هم زیات کړې.

- سمه ده. تاسو نن ما پسې مه راځئ. زه نن همدلته پاتې کېږم.

هغې سمدلاسه حیدر ته خپله پریکړه ویلې وه.

- ښه ترور، زه اوس ځم.

حیدر لاسي ساعت ته کتلو سره ویلي ول.

- وی دوامره زر. کپنه چاې خو وڅښه.

هغې د حیدر پاتې کېدو هڅه کوله.

- نه ترور. په ما باندې د دفتر ناوخته کېږي. سبا ما بنام به راشم. بیا به

چای وڅښم. اوس نه.

هغې خدای پاماني واخسته او لاړ. هغې لا تر څو چای څښه چې د

عارفین دویمه خور لاندې راروانه وه. هغې ورته هم په مینه ښه

راغلاست وویل. د چایو څښلو نه وروسته مشرې ترور له ځان سره کړه او

پاتې دوه کورونو ته یې بوتله. ساره په دې پوه شوه چې هیڅوک دهغې

مور څخه خفه ول. هر چېرته د هغې د مور ذکر په ډېره مینه کېده.

- نه پوهیږم مورې! تاسو ولې داسې کور پریښی و. دلته خو ټولو ستا

تېروتنه هېره کړې ده. تاسو خو په ژوند کې یو ځل دلته راتلئ.

هغې بیا بیا همدا سوچونه کول.

- هغوي ماته دوامره مینه را کوي، نو آیا مور ته به یې نه ورکوله. خو نه

پوهیږم هغې ولې خپل ژوند په دې غلط سوچ کې برباد کړه.

هغه اوس په مور بدگمانه شوې وه.

د غرمې ډوډۍ نه وروسته مشرې ترور د مور کور ته بوتلې وه.

- ستا نیا او خاله امریکا تلو نه مخکې دا کور خرڅول غوښتل. نو بیا

پلار هغوي منع کړل. وروسته بیا... وروسته بیا...

د خبرو منځ کې د ترور ژبه ونښته. بیا ستا نیا ددې کور په خرڅولو کلکه

شوه نو بیا عارفین دا کور واخیست. نو د هماغه وخت نه بند دی. هغه

دلته هیڅوک او سیدو ته نه پریږدي او نه هم خپله دلته راځي. د هغې

کلیانې ماسره دي. زه یې هره اونۍ خلاصوم او صفا کوم یې.

ترور دروازه پرانستلو سره وویل. ساره ته دننه تلو سره عجیبه غوندې

احساس وشو.

- نو مور مې دلته او سیده، هغې دا هر څه ولې پریښي ول او یوه جونگره

کې او سیده. آیا هغې هیڅکله د داسې اسانتیاوو فکر نه وو کړی.

هغې په دیوال لگیدلي رسامۍ باندې لاس وهلو، له ځان سره فکر کاوه

او ترور دروازه پرانستله.

- دا ستا د مور کوټه ده.

هغې دروازه پرانستلو سره ویلي ول. هغه په یوه عجیبه شوق سره دننه

لاړه. کوټه کې تیاره وه. ترور دننه تلو سره پردې لرې کړې. کوټه روښانه

شوه. هغې څلور خوا کتل. لومړې څه چې یې ولېدل هغه د کوټې کونج

کې د مطالعې یو غټ مېز او ورسره خواکې الماری د کتابونو څخه ډکې

وې. هغه په چټکۍ د کتابونو په لور لاړه، کتابونو باندې یې یو نظر تیر

کړ او شاته ترور څخه یې وپوښتل.

- مور مې څومره تعلیم کړی و؟

- هغه پوهنتون کې وه. انگلش کې یې ایم-ای کوه، او بیا... نو بیا یې

پرېښوده.

ترور ناڅاپه خفه شوه. داسې لکه د هغې په سر چې غر راپریوتې وي.

- ایم-ای انگلیسي کې، او ټول عمر یې د کپرو کارخانه کې د دوه زرو

روپو په بدل کې کار وکړ. اخر ولې؟

هغه نوره هم خفه شوه. کله به یې خپله مور فرانسوي ژبه خبرو کولو کې

لیده نو فکر یې کاوه چې کېدای شي د کوم خپلوان څخه یې زده کړې

وي. هغه پوهیده چې مور يې تعليم یافته ده خود پوهنتون تر حده، دا يې سوچ هم نه وو کړې. الماری د رنگارنگ کتابونو څخه ډکه وه. د شکسپير ناولونو نه تر رحمان بابا ديوانونو پورې، د ادبياتو اړوند هر رنگه کتاب دلته موجود وو. هغې په خفگان دې کتابونو ته کتل.

- مور پوهنتون ولې پرېښود؟

هغې يو ځل بيا شاته ترور څخه وپوښتل. هغې هاخوا ديخوا وکتل.

- نه پوهېرم.

هغې د خپلې پوښتنې ځواب موندلې وو.

- هلته هغې زما پلار سره ولېدل او بيا يې هر څه پرېښودل.

هغې ځان سره سوچ کاوه. هغه د مطالعې مېز سره کېناسته. په خپل لاس يې د مطالعې مېزگردونه پاک کړل. بيا يې د هغې روکونه پرانستل پيل کړل. هغه بند نه وو، پکې د خطونو بندل پروت وو.

- ترور! که تاسو تلل غواړئ نو تللې شئ، زه لږه شيبه دلته پاتې کېدل غواړم.

- ته دلته ځانته نه ډارېږئ؟

هغې ورڅخه وپوښتل.

- د کومې خبرې وېره؟

هغې په حيراني وپښتل. د ترور رنگ زير وټټيد.

- هو، د کومې خبرې وېره.

هغه له ځان سره بورښيده له کوټې ووت. ساره يې په حالت هيڅ پوه نشوه، هغې پسې شاته کتل.

يو ځل بيا د خطونو په لور راغله. ډېر خطونه په فرانسوي ژبه ليکل شوي ول، هغه د ليکونکي په نوم ليدلو حيرانه شوه. هغه خطونه عارفین عباس ليکلي ول. مور فرانسوي ژبه د چا څخه زده کړې وه، ددې پوښتنې ځواب يې تر لاسه که خو ددې باور نه راتلو چې د هغوي دواړو

تر منځ تردې حده اړيکه وه. هغې يو خط راواخيست او لوستل يې پيل کړل.

کاغذ ډېر زوړ شوې وو، بعض ځايونو ليکل هم وران شوي وو. وار په وار يې ټول خطونه لوستل پيل کړل. د يو خط په لوستلو لکه بت بې ساه شوه.

- تا چې په خپل تير خط کې څه ليکلي دي، بيخي سم دي. زه هم نه غواړم چې زموږ واده دې په ډنگ ډونگ وشي، زه نه پوهېرم چې دلته دا خلک يوې ذاتي معاملي نه ولي دومره غټه ننداره جوړوي. خو بيا هم ته خفه کېږه مه. ډسمبر مېاشت کې چې کله کور ته راشم نو کور وال به مجبور کړم چې د نکريزو په څېر رواجونو باندې وخت نه ضايع کوي. زه هم پوهېرم چې ته به هم خپله کورنۍ په دې خبره راضي کړې.

- يا خدايه! دا ټول څه دي؟

هغه خپل سر لاسونو کې ونيو.

- آيا عارفین کاکا سره د مور نکاح هم شوې وه، نو بيا زما پلار د کومې خوانه منځ ته راغی؟

هغې د خط ليکلو تاريخ ليدل غوښتل. دا خط ددې د پيداينست نه يوه نيم کال مخکې ليکل شوی و.

- ايا مور مې د نکاح کولو سره سره عارفین تره ته دوکه ورکړه؟

هغه هيڅ نه پوهيده. ناڅاپه يې په زړه کې تېر شول. هغې دواړه خطونه خپل دستکول کې واچول. اوس د شک کولو هيڅ ضرورت نشته. يو څه کار ډونه عارفین عباس دې ته د نکاح مبارکۍ لپاره ليکلي ول. هغې هغه کار ډونه هم دستکول کې واچول. له مور څخه يې شېبه په شېبه زړه بديده. هغې نور خطونه او کار ډونه بېرته خپل ځای کې کېښودل او بهر راووته. ترور هلته نه وه. کېدای شي هغه خپل کور ته تللي وي. هغې د کور بهرنۍ دروازه په ورو بنده کړه او د ترور د کور په لور روانه شوه.

تر مانېامه په نا زړه ترور سره ناسته او د هغې خبرې اوریدې. پنځه بجې د توقع خلاف حیدر راغی. د هغې طبیعت خراب معلومېده.

- پلار خفه وو، ویل یې ساره بیرته کور ته راوړله؟

هغې راتلو سره ترور ته ویلي ول.

- خو هغه د شپې لپاره پاتې کېږي.

- تاسو خو د شپې خبره کوئ او هغه ماته په دې غوسه و چې د هغې وینا مطابق باید غرمه ډوډۍ یې کور ته رسولې وه.

- ته ورته ووايه چې ساره خپله غوښتل هلته پاتې شي.

- ترورې! تاسو ته خو د پلار د غوسې معلومات شته. کله چې هغه په

غوسه شي نو د هیچا خبره نه مني. هغې خو زه دومره ورتلېم. هغه ویل تاته

چا ویلي چې هغه د شپې لپاره هلته پرېږده. ماته دا حق چا را کړی دی. ما

ورته دا هم وویل چې هغې محترمي خپله غوښتل هلته پاتې شي خو

هغې هیڅ نه اوریدل. اوس مهرباني وکړئ، آغلې ساره! تاسو راغئ.

هغې د زاریو په لهجه دا هر څه ویل. ساره وشمېده او په خپل ځای

ودریده.

- ته څه راځه. اوس خو درته هسې هم کور معلوم شو.

ترور ورته وویل. هغه په نه زړه حیدر سره روانه شوه. د حیدر طبیعت ډېر

خراب و. هغه کور ته رسیدو سره بره لاړ او بیا ډوډۍ خوړلو ته هم

راښکته نه شو.

عارفین عباس ورته هیڅ ونه ویل خو هغه یې د انداز څخه پوه شوه چې

هغه ترینه ډېر خفه دی. په ډېر بې زړه توب یې هغې سره ډوډۍ خوړلې وه

او خپلې کوټې ته تللې وه. کوټې ته راتلو سره یې هغه خط او کارډ

راوباسه او یو ځل بیا یې لوستل پیل کړل.

سبا په دې باوري وه چې هغه تره ښځه به هیڅکله په دروغو په قران کریم

لاس نه ږدي. عارفین خپل مور او پلار راوستل. نورې تره ښځې یې هم

راغلې وې. د سبا کوټې ته تراوسه دومره خلک نه وو راغلي. هغه پاڅیده

او اودس یې وکړ. لومړې یې د اوبسکو په اوبو اودس کړې وو. بیا یې مخ

او سترگې پاکې کړې او کوټې ته راننوته. کوټه کې چیتیا وه، لکه ټولو

چې هیڅکله خبرې نه وي کړي. د هغې په عارفین زړه بدیده.

- که مور یې په قران کریم لاس کې نه ږدي نو د هغې به څه حال وي. هغه به

څه کوي؟

هغې عارفین ته په کنلو سوچ کاوه او بیا د هغې مور مخ لیدل غوښتل.

هغې سر ښکته نیولې غلې ناسته وه. عارفین اقصی ته د قران پاک

راوړلو ویلي ول. سبا خپلې مور ته وکتل، د هغې سترگې اوبسکو څخه

ډکې له ځان سره پټ پټ څه ویل. اقصی قران پاک راوړی و. عارفین قران

پاک واخست. هغه د خپلې مور خواته راغی.

- مورې! تاسو په قران کریم لاس کېږدئ او دا ووايې چې تاسو د سبا او

عادل پر ضد کومه دسیسه نه وه جوړه کړې او هغوي دواړه موزما کوټې

ته نه وواستولي.

عارفین قران کریم د خپلې مور په لور ونيو او دا وېي ویلي ول. د سبا زړه

درزا پسې زیاته شوه، د هغې ساه گانې بندې شوې. تره ښځې قران کریم

لاس کې نیوه. هغه څه چې عارفین ویلي ول څو ځله یې تکرار کړل،

- الله...

سبا داسې حس کړل لکه څوک چې یې زړه په چرو وهي. هغه په دې باوري

وه چې هغه به هیڅکله قران کریم لاس کې دروغ ونه وايي. دهغې باور

غلط ثابت شو. په هغې یې باور نه و په قران کریم یې باور و.

- څوک داسې څنگه کولی شي چې قران لاس کې ونیسي او دروغ

ووايي.

هغې ځان سره سوچ کوو.

- او اوس که زه هم په قران کریم لاس کېږدم نو د کوټې ټول خلک به فکر کوي چې یو پکې دروغجن دی او هغې په دروغه په قران کریم لاس کېښود.

عارفین مور څخه قران کریم واخیست. هغه اوس ددې په لور راغی. د ټولو سترگې اوس ددې په لور وې. هغې ساه نه شوه اخیستې، هغه ددې په لور راروان و.

سبا مشر تره بنځې ته وکتل، د هغې په څېره کې نه کوم خجالت، نه کوم درد، نه کوم شرم، د هغې په څیره کې هیڅ نه ول. هغې د خپلې مور څېرې ته وکتل. هلته هم نا ارامی وه، او بنکې وې، هیله وه. اقصی دروازي ته تکېه وهلې ولاړه وه. عارفین ددې په لور راغی.

- سبا! ته دا ووايه چې ته بې گناه یې. او عادل سره هلته په خپله خوبه نه وې تللې.

هغې قران کریم ددې په لور ونيو. هغې د عارفین څېرې ته وکتل. هغې ورته هم سترگو کې کتل. عارفین سترگې بل لور ته کړې.

- دا واخله، قران پاک.

هغې ورته ویلي ول. سبا سر بنکته کړ، هغې قران کریم لاس کې ونه نیو. د عارفین ساه بنده شوه.

- سبا! دا ونیسه، قران پاک.

هغې یو ځل بیا په بې کراری وپوښتل. سبا نه سر پورته کړ او نایې قران کریم واخیست.

- سبا!

د مور د خولې څخه یې یو غږ پورته شو. اقصی په سلگو سلگو ژړل. د عارفین مور سر جگ نیولې ولاړه وه. عارفین سترې قدمونه په شا راغی، هغې قران پاک د مطالعې په مېز کېښود. د سبا مور او اقصی په

ژړا ژړاله کوټې ووتل. دواړه تره بنځې هم د کوټې لارې. سبا سر پورته کړ.

- عارفینه! زه تانه د هیڅ شي غوښتنه نه لرم او نه به یې راتلونکې کې ولرم. بس ماته خپل نوم راکه، ماته طلاق مه راکوه. ته دوهم واده هم وکه زه هیڅ نیوکه نه لرم.

- تاته د نوم څه ضرورت دی؟

هغې په لوړ غږ وویل.

- عارفینه! په ما رحم وکه.

- تا په ما رحم کړی دی؟ ووايه ستا په ما زړه سوځېدلی دی؟ نو بیا زه څنگه رحم کولای شم. سبا کریم! زه عارفین عباس په خپل هوبن او حواس تاته درې ځله طلاق درکوم.

هغه د کوټې څخه ووت. تره بنځه او تره یې هم د کوټې څخه ووتل. هغه په خپل ځای لکه بت ناسته وه.

- سبا کریم! زه عارفین عباس په خپل هوبن او حواس تاته درې ځله طلاق درکوم.

همدغه جمله یې یو ځل بیا تر غوږو تېره شوه. هغه د خپل ځایه پاڅیده او مطالعې مېز سره کېناسته. په ډېر احتیاط یې قران پاک راواخیست.

- یو څوک نه یو څوک خوبه د قران کریم اسره له ځان سره لري نو که خلک ما پرېږدي نو په دې زما واک نشته.

هغې قران کریم خپلې سینې سره نیولې په سلگو سلگو ژړل.

- کاکا! تاسو ته مې یوه خبره کوله.

د هماغې شپې په سهار یې عارفین عباس څخه پوښتلي ول.

-آيا داسې نه شي کېدای چې زه د خپل مور کور کې اووسيرم. هغه کور خالي دی نوکه تاسو ته هم څه اعتراض نه وي چې زه يواځې اووسيرم ځکه هلته به راسره دواړه تروريانې او نور خلک وي.

عارفين په دې خبره حيران شو.

-ساره! دا ته څنگه خبرې کوي. که ته د هغه ځای نه راغلي يې نو ددې دا مطلب نه دی چې ته دې هلته اووسيرې. آخر ته په دې کور کې څه ستونزه لري؟ ته ولې دلته خوشاله نه يې؟

هغې چاې څښل پريښي ول.

-خبره د خوښۍ يا نه خوښۍ ده نو ځکه د خپلې مور کور کې خوشاله يم. او بيا هغه هم ستاسو کور دی. زه به ستاسو په کور کې اووسيرم، دلته يا هلته.

-خو زه نه غواړم ته هلته اووسيرې، او نه به هم درته ددې خبرې اجازت درکړم. که سبا ژوندی وه نو هيڅکله به يې هغه کور ته نه وي پريښې. هغه په دې خبره رانيغه شوه.

-ولې اخر، هغې ولې زه هلته نه پرېښودم. داسې کومه څه خبره ده هلته. هغې کوم داسې کار کړی دی چې هغه خپل کور ته نه شي تللی. حالانکه هغې ته تلل پکار ول. هغې بايد ليدلي ول چې ټولو د هغې غلطې بڅښلې ده. د کورنۍ پر ضد واده صحي خو دا دومره غټ جرم ندی چې هغه د تل لپاره د خپلې کورنۍ څخه لرې اووسيده. هغې زه هم ټول عمر يواځېتوب په اور وسيځلم خو اوس د ټولو سره ليدل غواړم، د ټولو خواته تلل غواړم.

هغه په لومړي ځل خپلو احساساتو څخه بهر ووته. حيدر پرې هم زړه وسوځېد.

-پلاره! زما په فکر که چېرې دا د خپل مور په کور کې او سيدل غواړي نو دا کومه غلطه خبره نده، زه خو وایم چې ددې ځای څخه ورته هغه ځای

سم دی.

هغې د ساره لپاره خبره وکړه خو عارفين په ډېره بده لهجه هغه ورته،

-ته خپله خوله بنده که، ستا په دې خبرو کې هيڅ کار نشته.

حيدر هيڅ فکر نه کاوه چې هغه به د ساره په وړاندې داسې رټل

کېږي. دهغه مخ سور شو او چای يې نيمايې کې پرېښود، لاړ.

-تاسو ماته ووايې، تاسو څه پريکړه کړې ده؟

ساره لا تر اوسه په خپله خبره ولاړه وه.

-ساره! سبا به په دومره وړو وړو خبرو دومره ضد نه کاوه څنگه چې ته کوي.

هغې په عجيبه انداز عارفين ته وکتل

-خو زه به ډېر داسې کارونه ونکړم چې هغې کړي دي.

-نه ساره! زه به دې هيڅکله هغه کور کې او سيدو ته پرېنږدم.

هغې خپله پريکړه واوروله.

-سمه ده. نو تاسو زما نيکه سره خبره وکړئ. زه هغوي سره او سيدل غواړم.

عارفين په بې وسۍ د هغې مخ ته وکتل، په لومړي ځل يې په داسې ضد کولو ليدله.

-سمه ده، زه به دې نيکه سره خبره وکړم.

-تاسو ماته ووايې، چې کله به خبره کوئ؟

-خو ورځو کې.

هغې په نه زړه دا وويل او پاڅيد.

درې ورځې وروسته يې هغه خپلې کوټې ته وغوښته.

-ما ستا خاله سره خبره کړې ده. لږه شيبه وروسته به ټيليفون وکړي، ته ورسره وغږېږه.

د هغې په ليدو يې ورته ويل. د هغې زړه درزا زياته شوه. لږه شيبه کې د

ټيليفون زنگ راغی. عارفین غوږې پورته کړ او بیا یې هغې ته اشاره وکړه. هغې په پیدلي لاسونو غوږې ونيو.

- السلام علیکم ساره!

- السلام علیکم.

هغې دا وویل او د هغې لورې د ژړا غږونه راتلل.

- زه ستا اقصی خاله يم. ته څنگه یې؟

هغې بنسټې په ژړا دا هرڅه ویل، د ساره زړه هم ډک شو.

- زه بڼه يم.

- ساره! زما زړه غواړي، ته زما سره خواکې وې او ما غیرکې نیولې

خپله مینه درکړې وای...

بیا ترې چا غوږې واخیست او هغې ته یې ډاډ ورکاوه. بیا دهغې لورې د یو سړي غږ راغی.

- ساره! زه ستا ماما يم. گوره ته خفه کېږه مه، ته هیڅ فکر مه کوه. خو

ورځو کې به ستا اقصی خاله هلته ته درشي. ستا اسناد به برابر کړي او

دلته امریکا ته به دې راولي.

هیچا د هغې مور باره کې څه ونه ویل او نا هم د هغې کومې غلطۍ

یادونه وشوه. کېدای شي هغوي هرڅه هیر کړي وي. د څو شیبو لپاره یې

ورسره خبرې وکړې او بیا یې خدای پاماني واخیسته. اقصی خاله اوس

هم ژړل.

- خو ورځې وروسته اقصی خاله راځي او ما ځآن سره بوځي.

هغې ټيليفون ایښودو سره وویل. دهغې مخ خولې خولې شو.

- ساره! ته به لاړه شې؟

هغې ورڅخه په بې کراری وپوښتل.

- کاکا! زه دلته نه شم او سیدلې. زه دخپلې کورنۍ خواته تلل غواړم.

هغوي ټول زما خپل دي. ماته دهغوی ضرورت دی.

هغې په ورو غږ وویل.

- ته پوهیږې، سبا غوښتل ته ما سره اووسیږې.

- زه پوهیږم، خو مور به دا فکر نه کاوه چې د هغې کورنۍ به ما ومنې.

هغوی د مور ټولې غلطیانې...

- ساره! دومره زړ پایله مه سنجوه. ته چې څه فکر کوي هغه هر څه غلط

دي.

عارفین عباس د هغې خبره پرې کړه.

- نو بیا تاسو ماته ووايې، ریښتیا څه دي؟

هغې ورڅخه وپوښتل. هغه په بی کراری له خپل ځایه پاڅید. ساره

ورباندې زړه وسوځېد.

- زه پوهیږم. تاسو څه پتول غواړئ. زه په دې هم پوهیږم چې ستاسو زړه

څومره غټ دی. خو زه د تل لپاره تاسو سره نه شم او سیدلای. که زه لاړه

شم نو تاسو به ورو ورو خپل عادي حالت ته راشئ. نور ژوند به ما او

ستاسو لپاره اسانه وي. که زه دلته اووسیږم نه به تاسو ماضي هیر کړئ

او نه به زه خپل حیثیت. په ما ډېر گران یاست، عارفین کاکا! نو ځکه مو

د هر رنگه ذمه واری. څخه خلاصول غواړم چې په آینده کې تاسو او

حیدر او د هغې مېرمن او ماشومانو په سترگو کې خجالت نه کړي.

ساره له ځان سره سوچ کړې وو او بیا په ډکو سترگو د کوتې څخه تللې

وه.

عادل له هغې وروسته بیا راغې. مور او پلار ورپسې هر ځای ولټوو خو

د هغې درک ونه لگیده. د سرمد واده هم ډېر سوږ تېر شوی وو. د سرمد د

واده په دویمه ورځ مشرې کاني د سبا مور د هغې لپاره یو کور پیدا کړی

و. د هغې مور هم څه اعتراض نه و کړی.

- د هغې سړي عمر د پنځه څلویښتو پنځو سو په شاوخوا کې دی. د هغې لومړۍ مېرمن یوه مېاشت وړاندې مړه شویده. هغه شپږ اولادونه لري. یوه کارخانه کې مزدوري کوي، زه پوهیږم دا کوم ښه ځای ندی خو څه چې ستا لور کړي دي، د هغې منلو ته هیڅوک تیار ندی. هغه سړي ته مو د سبا باره کې هر څه ویلي دي. ته پوهیږې چې زه څوک په دې هوکله کې نه شم ساتلی. هغه سړی او س هم ستا لور منلو ته تیار شو. ته دعا کوه چې ستا لور هغه کور کې پاتې شي.

دا هر څه مشر تره د سبا مور ته ویلي ول. هغې مخ پټ کړی، په سلگو سلگو ژړل.

په دریمه ورځ مشر تره هغه سړی، ملا او گواهان راوستل. سبا نه چغې وهلې او نه یې هم د نه منلو وویل. د توپان نه وروسته چیتیا په څېر یې هر څه منلي ول. او بیا یې د واده جوړه چې مور یې ورته کوټه کې پرېښې وه، واغوسته.

مور ورته دا هم ویلي ول،

- دې کور کې دې نن اخري ورځ ده، له دې ځای نه چې څه اخلې له ځان سره واخله. بیا دلته مه راځه، ته زمونږ لپاره مړه شوي یې او مونږ ستا لپاره.

- زه په ریښتیا نن مړه شوي يم او مړي له ځان سره هیڅ نه وړي. د هغې شیان د خیرات لپاره ورکول کېږي. تاسو زما هر څه د الله په نوم خیرات کړئ لکه څنگه چې تاسو زه خیرات کړي يم.

هغې په هماغه ورو غږ مور ته ویلي ول او په ریښتیا یې هم هیڅ وانه خيستل، پرته پر تن کالو څخه. هغې د کوټې هر څه همدا سې پرېښودل.

عارفین د هغې واده څخه خبر شوی و خو هیڅ یې نه وو ویلي.

- ته هیڅ فکر مه کوه عارفینه! ته گوره زه ستا لپاره څنگه ښاپیړی پیدا

کوم.

مور یې ورته د ډاډگيرنې لپاره ویلي ول.

- نه مورې! اوس ما لپاره د ښاپیړی ضرورت نشته، تاسو هیڅ مه کوئ.

- څه، ته به اوس دویم واده نه کوي؟

- ما کله ویلي دي چې زه واده نه کوم. زه به واده خاماڅا کوم خو په خپله

خوښه تاسو ددې باره کې هیڅ فکر مه کوئ.

هغې خپلې مور ته ویلي ول.

- څه! اوس دې د خوښۍ واده پیږی له سره نه دی ښکته شوي. ودې لیدل

چې دداسې خوښو پایله کنه.

مور یې د پوهولو کوښښ کاوه خو هغه غلی و. هغې نه غوښتل چې ددې

موضوع باره کې وغږیږي. هغه پوهیده چې هغې سره داسې کوم دلیل

نشته چې هغه پرې بحث وگتي.

خو ورځې وروسته فرانسې ته لاړ. دوه میاشتې وروسته یې مور ته د

واده عکسونه او وروسره د واده خبر را لېږلې وو. ټوله کورنۍ حیرانه

شوې وه. د هغوي په کورنۍ کې په لومړي ځل چا د بهر څخه ښځه کړې

وه. تریسي هغې سره په بانک کې کار کاوه. هغې د څو ځله لیدلو

وروسته د واده بلنه ورکړې وه. تریسي د هغې بلنه ډېر زړ منلې وه. د واده

څخه وړاندې یې اسلام دین قبول کړی و او عارفین د هغې نوم اسماء

ایښې وو. هغې اسماء ته د سبا باره کې هر څه ویلي ول. اسماء ښه مېرمن

ثابته شوې وه. عارفین د خپل انتخاب نه پښیمانه نه و. حیدر هم فرانسه

کې پیدا شوی و او د حیدر پیدا یښت نه وروسته اسماء دنده پرېښې وه.

د عارفین د واده وروسته دویم غم یې د مور لپاره دا وو چې یوه مېاشت

وروسته د عارفین د ټولو مشر خور د څلورو اولادونو سره کونده شوې

وه او هغوي هم ددوي په اړه بار شوي ول.

مور څخه هر څه خطا شوي ول. اوس ورته ډېر څه یادیدل. د هغې د شپې

خوبونه ورک شوي ول. هغه به ټوله شپه ناسته او سوچونه به يې کول. د مشرې لور د کونډه توب نه څلور مياشتې وروسته يې د دويمه لور طلاقه شوې وه، زوم يې د کومې شته من لور سره واده کړی و او د هغې په وينا يې لومړۍ مېرمن ته طلاق ورکړی و. خپله ملا يې هم ماته شوې وه. د هغې غوسه ځای پر ځای ختمه شوې وه. او اوس يې ټوله ورځ په عبادتونو کې تېروله. هغې څه ويل خو څوک پرې نه پوهيدل، خو يواځې الله پوهيده. د سبا واده نه څو مياشتې وروسته د هغې خور، مور او ورور امريکا ته تللي ول ځکه هغوي ته دلته اوسيدل او د شرم نه ټيټ سر اوسيدل ستونزمن ول. سبا مور بايد د اقصی واده هم کړی و خو د هغې لپاره دلته خپلوي کول اوس ناشونې ول. د سبا پلار هغوي ټول خپل ځان خواته راغونښتي ول.

- پلاره! تاسو ډاکټر ته تللي وي؟
 حيدر د شپې کورته راتگ سره د پلار نه پوښتلي ول. د څو ورځو راهيسې د عارفين طبيعت خراب و.
 - هو. زه ډاکټر خواته تللی وم، بس وينې فشار مې لوړ شوی و. نور څه نه ول.
 حيدر ته هغه سترې معلومېده. هغه ورسره ځواکې په صوفه کېناست.
 - پلاره! که ساره خپلې کورنۍ خواته لاړه شي، نو په دې کې د خفگان څه خاص خبره خو نشته. هغه که نن نه سبا به له دې ځای څخه ځي. او څنگه چې د هغې خاله يا ماما د هغې پاملرنه کولای شي، زه يا تاسو نشو کولای. نو په دومره وړه خبر تاسو ولې دومره خفگان کوئ؟

هغه يې فشار لوړېدو په وجه پوی و. هغه پوهيده چې د ساره د تلو باره کې خفه دی. عارفين اخبار پر مېز کېښود.
 - حيدر! هغوی به ساره زما سره بيا ليدلو ته پرېنږدي.
 هغوی په اول ځل دا راته ويلې ول.
 - ولې به يې نه پرېږدي؟
 هغه حيران شو.
 - زه پوهېږم، چې هغوي به هيڅکله د امريکا نه زما خواته راپرېنږدي.
 اول سبا تللي وه او اوس به ساره ځي. زه به ټول عمر د ضمېر په اور سوځم.
 عارفين لکه ځان سره لگيا وي.
 - پلاره! دا تاسو څه وايي؟
 هغه يې په خبره پوه نه شو،
 - هيڅ نه.
 هغې يوه اوږده ساه اخستو نه وروسته خپل مخ په دواړو لاسونو کې پټ کړ.
 - پلاره! که ساره زمونږ سره بيا نه گوري نو څه وشول. هغه خو مونږ سره د درې مياشتو نه اوسېږي، مونږ دواړه خود اول نه يواځې اوسېږو.
 اوس به هم اوسېږو. په دې کې څه ستونزه ده.
 - مخکې خبره بل رنگه حيدر! اوس د هغې تگ سره مې زړه ډېر خفه دی. زه د هغې د وجود نه پرته ددې کور تصور هم نه شم کولای، هغه د تل لپاره دلته ليدل غواړم.
 هغه ډېر بې کراره وو.
 - پلاره! تاسو هغه هيڅکله د تل لپاره نه شی ساتلی. که تاسو په څه نه څه طريقه هغه دلته ايساره کړئ نو بيا هم يوه نه يوه ورځ خو به د هغې واده کوئ کنه، بيا به تاسو څه کوئ. زه ستاسو او د سبا باره کې دومره

خبر نه يم خو څه چې تاسو ماته ويلې دي د هغې نه زه دومره ويلې شم چې تاسو تېر هېر كړئ. سبا مړه شوې ده او ساره دلته او سيدل نه غواړي مونږ بايد د هغې د غوښتنو احترام وكړو.

- حيدر ه! سبا هغه زما په حوالې...

- هو، هغې ستاسو په حوالې كړې وه خو هغې دا هير كړي ول چې ساره اوس وړه انجلۍ نده چې د يو سرپرست ضرورت ولري. هغه پيغله ده. د خپل ځان باره كې د پريكړې حق لري او مونږ يې نه شو منع كولاى. عارفين ناخاپه د هغې لاس ونيو،

- حيدر ه! داسې نه شي كېداى چې ته هغې سره واده وكړې؟

هغې په ډېره عاجزانه لهجه دا ويلې ول.

- پلاره! دا تاسو څه وايې؟

- هو حيدر ه! ته هغې سره واده وكړه. بيا خو دلته او سيدلى شي كنه.

- پلاره! زه هغې سره واده نه شم كولاى.

- ولې؟ آيا ستا كومه بله انجلۍ خوښه ده؟

عارفين په بې كړارۍ وپوښتل.

- نه پلاره! تاسو پوهيږئ زما عشق يواځې زما مسلك دى. ما تاسو ته وړاندې هم ويلې ول او اوس هم واييم چې زه به ستاسو په خوښه واده كوم، خو زه اوس واده كول نه غواړم. زه خپل راتلونكى جوړول غواړم، په دې وخت كې واده كولو سره زه خپل راتلونكى نه شم بربادولى.

- نه به ستا راتلونكى برباد يږي او نه ستا مسلك. ساره سره واده كول به تاته هيڅ رنگه تاوان نه شي رسولې زما هر څه خو ستا دي. ته د څه فكر كوي. زه يم كنه، تاسو دواړو سره كومك كولو لپاره.

- پلاره! واده خو يواځې زما په خوښه نه شي كېدى. د ساره خوښه هم اړينه ده. كه زه د واده لپاره راضي هم شم نو آيا هغه به دا ومنې؟

حيدر په يو دوه كې حيران شو.

- ته د ساره فكر مكوه. زه به ورسره خبره وكم. ته ووايه چې ته خو پكې څه اعتراض نلري؟

حيدر يوه اوږده ساه واخيسته.

- پلاره! زه اوس واده نشم كولاى، واده به درې څلور كاله وروسته كوم، كه تاسو كوژدن كوئ نو وكئ، زه كومه نيوكه نلرم.

د عارفين زړه ښه شو،

- ډېره مننه حيدر ه! ته گوره چې ساره به يوه ښه مېرمن ثابتېږي.

په دې خبره حيدر نرۍ موسكا وكړه.

- يو څوك سبا راوغواړئ. خداى لپاره څوك سبا راوئ. زه به د هغې پر وړاندې د هغې څخه بخښنه وغواړم، تر څو په اسانه مړه شم، عارفينه! همدا ته لاړ شه. ته يې راوله. ته ورته ووايه، راشي ما ووهي. هغې ته ووايه زما په مخ لاړې تو كړي. ماته دې سپورې ستغې ووايي، خو يو ځل دې راشي. ما ددې عذاب څخه خلاصه كړي. هغې ته ووايه د خداى لپاره ما وبخښي. يو ځلې دې ووايي چې ما بخښلې يې. عارفينه! يو ځلې هغه راوله خداى لپاره يو ځلې...

مشرې تره ښځې د تكليف له وجې خپلې خبرې سر ته ونه رسولې. هغه د كوتې څخه بهر راووته. د برنډې په زينو كې كېناسته او خپل سريې دواړه لاسونو كې ونيو.

- عارفينه! ته سبا پسې لاړ شه. هغه د هيچا په خوله نه راځي. هغه دروازه بندوي. كه هغه راغله نو ستا مور به په همدې غملړې دنيا كې پاتې وي. ستا مور نوره نه شي جوړېدى. غوره ده چې مړه شي، ددې عذاب څخه خو به خلاص شي. كه سبا رانشي نو په همدې عذاب كې به يممه ته لاړ

شه، ستا... ستا په خوله به راشي...

هغې سر راپورته کړې، حويلې کې چپتيا وه. يو ځل بيا د بهر څخه د مور زگيروو او ازونه تر غوږ شول. هغه يوه ورځ مخکې درې کاله وروسته کور ته راغلی و. پلار ورته د مور ناروغۍ باره کې ويلې ول او دا يې هم ويلې ول چې ډاکټرانو ويل چې د هغې سرطان اخري حد ته رسيدلې او اوس يې د رغيډو امکان نشته. هغه د تېرو دوه کالو راهيسې ناروغه وه. هغه ددې څخه خبر وو خو خپله د راتگ پر ځای به يې پيسې رالېږلې تر څو د هغې علاج پرې وکړي، خو دا ځل يې راتلل اړين ول. هغې آسماء او حيدر هم له ځان سره راوستي ول تر څو مور يې د مړينې څخه مخکې وگوري. خو دلته د هغې لپاره د حيرانۍ خبرې پرتې وې.

درې مياشتې وړاندې يې مور ددې خبرې اقرار کړی و، چې هغې په قران کريم په دروغه لاس ايښی و او د سبا لپاره يې دا دسيسه جوړه کړې وه. عادل درې کاله وړاندې کور ته راغلی و، درې کاله د مجرمانو په څېر د کور څخه بهر تېرولو نه وروسته ترېنه مشر تره بنځې د عادل او د هغې مور او پلار څخه بڅښنه غوښتې وه. کېدای شي هغې مشر تره بنځه نه وه بڅښلې خو د ډېری ناروغۍ له وجې يې پرې زړه وسوځېد او معاف کړې يې وه. او بيا د سبا په لټه کې شوي ول. بيا مشر تره ددې څخه خبر شو چې خاوند يې دا خبره نه منله چې د سبا لور يې خپله لور ده او هغې د ساره د پيدا ايښت نه شپږ مياشتې وړاندې سبا ته طلاق ورکړی و.

- زه درته د سبا باره کې دا هر څه ځکه وایم چې سبا ورځ ونه وايې چې مونږ تاته د هوکه درکړې ده.

مشر تره ته هغه خبره ورياده شوه کومه چې يې د سبا واده څخه وړاندې د هغې خاوند ته کړې وه. هغې په خپل لاسونو د هغې ژوند برباد کړی و.

- که يو تور زما مېرمن لگولې نو د دويم ذمه وارزه يم.

هغې له ځان سره ويل.

خو اونۍ لټون څخه وروسته يې د سبا ځای معلوم کړی و. هغې د کومې ډاکټرې کور کې کار کاوه خو سبا د هغوي د ليدلو څخه انکار کړی و. بيا هغې سيمې ته تللي ول کوم ځای کې چې هغه اوسېده، خو هغې ددوی او از پيژندلو سره دوی ته دروازه نه وه پرانيستې. هغې تر ډېره دروازه ټکوله او غږونه يې کول خو د هغې لورې هيڅ غږ نه اوريدل کېده. هغه ستړې شوي د هاغه ځايه تللې وو. هغې دا سلوک يواځې دې سره نه وکړی بلکې هر هغه څوک چې ورغلي ول همدا يې ورسره کړي ول. عارفین په دې خبر بدو تر ډېره رډې سترگې ولاړ و،

- زه بې گناه يم. ما هيڅ گناه نده کړې، خو ما سره هيڅ ثبوت نشته.

- زه ريښتيا وایم. ته په ما باور نلري. زه که دروغ ووايم ته به باور وکړي. تا د مخکې د نورو په خبرو باور کړی دی. ما نه خو يواځې تصديق غواړي.

- الله په زړونو کې اوسيري، ته دخپل زړه نه وپوښته چې زه بېگناه يم که نه.

- عارفينه! ماته خپل نوم راکه، ماته طلاق مه راکوه. که ته دويم واده هم کوې، وکړه زه کومه نيوکه نلرم.

د او زونو يو کړنگار وو چې د هغې په مغزو کې تيريد. هغې په کت کې پرته مور د ټولو پر وړاندې ملامته کولای هم نه شوه او د سبا سره ليدل هم ول.

- عارفينه! ته به لار شپې کنه؟

هغې د پلار غږ واوريد. هغې په بې وسۍ خپلې شونډې وچپچلې.

- حيدر سره واده!

هغه د عارفین په خبره حيرانه شوه.

- هغه تاسره واده کول غواړي.

عارفین خپله خبره کړې وه. د هغې اوس هم باور نه راته چې هغې هر څه

سمه اوریدلي دي.

- کاکا! ماسره ولي؟

هغې خپله حیرانتیا قابو کولو کې وویل.

- تاسره ولي نه؟

هغې ډېر زړخواب ورکړی و.

- کاکا! زه او هغه هیڅ نه جوړیږو. دا خپلوي مناسبه نده.

هغې خپله رایه ورکړه.

- هغې کې د څه کمی دی؟

هغه په بی کراری وپوښتل.

- هغه کې هیڅ کمی نشته. ما کې ډېری خامباني دي.

- ساره! تا کې د هیڅ کمی نشته. ته بنایسته یې، تعلیم یافته یې، پوهه

یې. یو سړي ته ددې پرته نور څه پکار وي.

هغې یې د راضي کولو کوښښ کاوه.

- خو هغه په دې شیانو کې زما نه غوره دی. او ما د هغې باره کې داسې

سوچ ندی کړی.

- نو اوس فکر وکه.

ساره هیڅ نه پوهیده چې څه ووايي ځکه دومره غټه پریکړه یې ډېر زړ

مخې ته راغلې وه. عارفین تللی و. د شپې په ډوډۍ باندې هغه ډېره

واخطا وه. د معمول مطابق حیدر خپل پلار سره خبرې کولې. په درې

مباشتو کې په لومړي ځل یې هغې ته په داسې نظر کتل. عارفین عباس

چې د ډوډۍ خوړلو وروسته پاڅید نو هغې ساره ته وویل،

- ساره! که تاسو بده نه گنئ نو سبا ما بنام زه تاسو ډوډۍ لپاره بوتللي

شم. زما تاسره یو څو خبرې دي.

هغه پرته د ځواب نه غلې ناسته وه. هغه تر ډېره د ځواب په انتظار و.

- تاسو پنځه بجې تیار اوو سیرئ.

هغې دا وویل او خپلې کوتې ته لاړ.

راتلونکې ما بنام پنځه بجې کار کونکې د هغې دروازه وټکوله،

- حیدر صیب مو غواړي.

هغې ساره ته خبر ورکړه.

- زه اوس راځم.

هغې بوتان اغوستلو سره وویل. بوتانو اغوستلو نه وروسته بهر راووته.

حیدر په صوفه ناست و. ددې په لیدو ودرید.

- څو...

- تاسو کاکا ته ویلي.

هغه ددې پوښتنې په اوریدو موسکې شو.

- تاسو څه فکر کوئ، زه تاسو د پلار د اجازت نه پرته چېرته بوتلی شم.

تاسو خفه کیږئ مه، ما تاسو ته ویلو نه وړاندې هغې نه اجازت اخیستی

و.

- زما باره کې تاسو ډېر نه پوهیږئ، نو غوره ده چې تاسو ته خپل ځان

باره کې څه ووايم.

مو تر یې عمومي سرک ته تاوولو سره وویل.

- دا خوبه تاسو ته معلومه وي چې زما مور فرانسوی وه. زه هملته پیدا

شوې يم. دولس کالو پورې هملته ووم. نو بیا پلار ویل خپل وطن ته ځو.

ما دولسم دلته وویل بیا لندن ته لاړم، هلته مې بز نس منیجمنټ کې

ډگري واخسته. هلته مې د ټریننگ لپاره یو بانک کې کار وکړه او اوس

دلته بانک کې کار کوم. دلته د راتگ مې بس یو څو میاشتي کېږي

یعنې ستاسو راتگ نه تقریباً درې میاشتي مخکې. زما مور صرف په

نوم فرانسوی وه. پلار سره واده کولو او اسلام دین قبلولو نه وروسته

یې ددې ځای رواج خپل کړی و. نو په دې وجه دلته اوسیدو کې یې کومه

خاصه ستونزه نه درلوده. زه چې د کله نو پوه شوې يم ما مې مور په

خارجي لباس کې نده ليدلې. هغه ددې ځای خلکو په څېر کالي اغوستل. زه تاسو ته دا هرڅه ځکه وایم چې تاسو پوه شئ چې زه شکل نه اروپایي بنسکارم که نه زه د سوچ له لارې د همدې ځای يم. زه خپلې نظريې لرم. زه د پراجماعی هم نه يم. زما ملگرتیا د پره محدودده. د جینکو سره درس ویلو سره زه د انجونو سره د پره ملگرتیا نلرم. زما یواځینی شوق بانکداری سره دي. هو د لوبو هم شوق لرم، یواځې د کولو نابلكې د لیدلو هم. څه موده وړاندې ستاسو باره کې ما هیڅ سوچ نه کاوه. زما لپاره تاسو یوه میلمنه وئ او ما هیڅکله هم ددې څخه زیات ستاسو باره کې سوچ ندی کړی. زه داسې سوچ اکثره هیڅ نه خوښوم ځکه تاسو انجلی وئ. زما په کور کې وئ او ما خپل فرض گڼه چې ستاسو عزت وکړم. تاسو خپل کور کې محفوظه وساتم. بیا د پلار نه ستاسو خیالاتو باره کې خبر شوم. زما په زړه کې ستاسو لپاره عزت نور هم د پره شو. خو ورځې وړاندې پلار ماته ستاسو باره کې خبره وکړه. ما په هغې فکر وکړ او ماته داسې بنسکاره شول چې تاسو یوه ښه مېرمن جوړیدای شئ. نو ځکه ما پلار ته وویل چې تاسو سره په واده کې ماته هیڅ اعتراض نشته. پلار تاسو سره په دې سلسله کې خبره کړې وه خو تاسو هماغه وخت کې څه نه ویل. نو ما اړینه وبلله چې تاسو ته د پرېکړې نه وړاندې هر څه ووايم ترڅو تاسو ته د پرېکړې کولو کې اسانتیا وي. ماته ستاسو باره د هر څه معلومات شته، او یا لږ تر لږه ددې خبرې خورا ته معلومات شته چې تاسو زما نه په عمر کې څو میاشتې مشره یې. زه ستاسو په تېر وخت یا په هیڅ خبره کوم اعتراض نلرم. تاسو پوهیږئ، پلار مې ستاسو مور خوښوله. دهغوی دواړو واده نه وو شوی. په هغوی تاسو د پره گران یاست او هغه غواړي چې تل په دې کور کې او وسېږئ. او دا هم د هغوی غوښتنه ده چې ستاسو واده ماسره وشي. خو ستاسو څه اعتراضونه ول چې تر د پره سم ول خو ماسره واده ته غاړه ایښودو نه وروسته تاسو دا

نشئ ویلئ چې تاسو زما په کور کې د اوسیدو حق نلری. زه د پره شته من نه يم، ما خو ایله اوس دنده شروع کړېده خو زه په دې باوري يم چې ماسره دومره پیسې شته چې مونږ پرې ژوند وکړای شو. خو یو څه وخت وروسته چې زه خپله اینده جوړه کړم، نو بیا به د یو ښه خاوند په څېر هڅه کوم چې تاسو ته هرڅه برابر کړم. اوس مهال خو خپله د پلار په کور کې او سپرم. دا مو تر هم هغوی اخستی دی. نو په دې خاطر په مالي لحاظ زما حالت هم ستاسو په څېر دی. نو اوس مهال تاسو زما جرگه ومنئ او څو کاله وروسته به تاسو سره واده وکړم. چې په هاغه وخت کې لږ تر لږه ما سره په خپلو پیسو اخستل شوی مو تر وي.

هغې ساره ته د کتلو پرته په دې باره کې هر څه وویل. د هغې په انداز کې کوم ویاړ یا کبر نه و. ددې خبرو په اوریدو ورسره د ساره خواخوږي پیدا شوه. د هغې د وینستو په څېر د هغې شخصیت هم عجیبه غوندې و.

- نو اوس که زه تاسو ته ووايم چې ماسره واده وکړئ نو تاسو به څه وایې؟

ساره هغې ته مخ ورواړو، هغه د پره عادي بریښیده.

- هو.

هغه پوه نشوه. د هغې د خولې څخه دا لغات راوښوید.

د حیدر په مخ کې یو په زړه پورې مسکا تېره شوه.

- مننه...

بیا دواړه یو ریستوران ته لاړل. ساره هیڅ د هغې د خبرو په جادو پوهه نشوه. څه خبره وه چې هغې ته هیڅ کوم خفگان یا وارخطایي محسوس نکړه. هغې ورسره په مختلفو موضوع گانو خبرې وکړې، داسې لکه چې هره ورځ یې د وډی لپاره بهر بوځي یا د پری وخت ورسره داسې خبرې کوي. دا ما بنام د ساره د ژوند غوره ما بنام وو. نن شپې د خوب څخه وړاندې یې چې کوم تصور جوړ و، هغه حیدر و.

په دريم مانېام عارفين په يو عادي پروگرام سره د هغوی دواړو کوژدن وکړه. په کوژدن کې د عارفین خويندې او د کورنۍ خو مشران موجود ول. ساره غوښتل چې کوژدن تر اقصی راتگ پورې وځنډول شي خو عارفین غوښتل چې دا کار تر زره وشي، د هغې راتگ نيټه هم معلومه نه وه نو ځکه دا وړوکې غونډې پروگرام د هغې شتون څخه پرته وشي. عارفین، ساره منع کړې وه چې اقصی ته ونه وايي ځکه هغه به په دې خبره خفه شي چې د هغې انتظار يې ولې ونه کړي.

- کله چې هغه دلته راشي زه به يې پوه کړم خو اوس مهال هغې ته د کوژدن باره کې څه مه وايه.

عارفین، ساره په دې خبره پوه کړې وه. د کوژدن نه درې څلور ورځې وروسته اقصی د خپل راتگ باره کې ويلې دي. هغه درې ورځې وروسته دلته راروانه وه.

هغې ونه پيژنده. زير رنگ کې تور داغونو او هډوکو والا مخ د سبا نشي کېدای. خو هغه سبا وه. د هغې د مخ څخه هغه روښنايي تللې وه. د هغې په سترگو کې هيڅ نه ول. هغې ته داسې ښکاريده لکه ټول بدن يې چې د واورې په څېر وييلې شوی وي. هغه په کور کې نه وه خو هغه تر مانېامه د هغې کور دروازي مخې ته ناسته د هغې انتظار کاوه، اخر هغه راغله. غيږه کې يو وړوکې ماشوم، ځان يې په تور څادر کې نغاړلې و. د لومړي ځل ليدو نه يې وروسته بيا سترگو کې مخامخ ورته نه وو کتلي.

- سبا! زه تا پسې راغلی يم.

هغې ته دا جمله ويل دومره ستونزمن ول لکه ستونۍ يې چې د اغزو څخه ډک وي او د ويلو توان نه لري. هغه غلې وه، خپل ماشوم يې په

ځمکه کېناوه او په يوه کيلي يې دروازه پرانستله.

- سبا! ما به وبخښې؟

قلف يې خلاص کړی و، او دروازي پرانستلو وروسته دننه تللې وه.

- سبا! ماته د خبرې ځواب راکه.

عارفین دروازه نيولې وه.

- دننه راځه، دلته ننداره مه جوړه.

هغې دروازه خلاصه پرېښې دننه تللې وه. هغه ورپسې شاته تللی و. هغې يو څراغ روښانه کړ او خپل ماشوم يې په کټ کې کېناوه.

- وايه! څه نور غواړې ما نه؟

هغه خپله ولاړه وه.

- سبا! ماته بخښنه...

- ما بخښلې يې، نور...

سبا د هغې خبرې پرې کړې.

- آیا ته يو ځل زما مور سره ليدلی شي؟ هغه ډېره ناروغه ده، تانه بخښنه غواړي. ډاکټرانو ويل هغه نوره ډېره ژوندۍ نه شي پاتې کېدی.

هغې سره خبرې کولو سره يې وانگيرله چې هغه ورته همدا سې گوري د هغې څېره بې تاثيره وه. هغه خبرې کولو سره غلی شو. هغې ته رايا د شول، طلاق ورکولو په وخت کې يې هم ورته داسې کتل.

- سبا! ما چې تاسره څه کړي دي، ته هغه ماسره مه کوه.

خبرې يې ژر غونې شوې.

- زه به درشم، ته اوس لاړ شه.

هغه د خپل ماشوم سره په کټ کې کېناسته.

د عارفین حلق وچ شوی و، ساه يې هم په سخته اخسته.

- سبا! ته چغې کړه، ماته سپورې ستغې ووايه. ووايه زه به درنشم. ستا مور که مړه کېږي، مړه دې شي. زما د لورې دې دوزخ ته لاړه شي. ماته

خو څه ووایه، داسې زما خبره مه منه.

هغه نه پوهیده چې څه پرې شوي ول، هغې د زړه د تله وژړل. هغه غلې ناسته وه. هغې خپل ماشوم په غیږ کې کینولې وو. عارفین ته یاد ول چې هغې به په ورو ورو خبرو ژړا کوله. په ډېره وړه خبره به یې د سترگو څخه اوبنکې روانې وې. نن یې هیڅ نه ژړل. هغې ورته داسې کتل لکه په لومړي ځل چې ورته گوري. هغې تر ډېره وژړل، بیا په لمدو سترگو له هاغه ځایه لاړ.

هغه په دویمه ورځ مازیگر هلته راغلې وه. عارفین خپلې مور سره ناست و. مور یې سلگۍ وهلې. هغې یې دروازه کې ولاړه ولېده. د پرون په څېر یې نن هم لور په غیږ کې نیولې راغلې وه.

مشر تره د هغې په لیدو بی اختیاره ودرید.

- سبا! راځه دننه.

هغه دننه راغلې وه. مشر تره هغه په غیږ کې نیول غوښتل. هغې په ډېر سکون د هغې لاس له ځان نه لرې کړ.

- دې ته اړتیا نشته.

عارفین د هغې اواز واورید. ټوله کورنۍ ددې راتگ څخه چا خبره کړې وه. هغه د مورد خوانه راپاڅید.

- چېرته ده سبا؟ چېرته ده هغه؟ هغه زما مخې ته راوئ. زه هغه لیدل غواړم.

هغې د پاڅیدو کوښښ کاوه خو پاڅیدلی نه شوه.

هغه په ورو راغله او د هغې سره په خوا کې څوکۍ باندې کیناسته. مشر تره ښځې هغه ولېده. یو دم هغه غلې شوې وه خو د هغې بدن ریښه، د سترگو څخه یې اوبنکې روانې وې. بیا ټولو لیدل هغې خپل لاسونه د سبا مخې ته د بڅښنې لپاره ونيول. سبا په ډېر آرام د هغې دواړه لاسونه خپلو لاسونو کې ونيول.

- ما بڅښلي یاستئ. زما په زړه کې ستاسو لپاره هیڅ نشته. هغه له خپل ځایه پاڅیده. مشر تره ښځې یو ناڅاپه د ماشومانو په څېر په زوره وژړل. - ما په تا ډېر ظلم...

مشر تره مخې مخې ته کېده. سبا د هغې خبره پرې کړه.

- ما تاسو ته هم بڅښنه کړې ده. ما ټول بڅښلي دي.

هغې دا ویلي ول او خپل ماشوم یې غیږ کې نیولې دروازې په لور تللې وه.

- سبا! ته هیچری مه ځه ته مونږ سره ووسه. خپل کور ته راشه.

کشر تره د هغې ستنول غوښتل.

- کاکا! ماته د اوسیدو لپاره کور نه، ځای پکار دی او هغه ماسره شته.

ډېرو غوښتل چې هغه دلته اوسیدو لپاره رضا کړي خو هیڅ گټه یې نه درلوده. مشر تره هغې پسې په ژړا ژړا تر دروازې لاړ و خو هغې ونه منله. د کومې چپتیا او خاموشۍ سره چې راغلې وه په هماغه چپتیا له هغه ځایه لاړه.

- عارفینه! دا هر څه نه شي کېدای. لږ تر لږه زما په ژوند کې داسې نه شي کېدای. زه به پرینږدم چې تاریخ پخپله تکرار شي. ته څوک یې خپل ځوی سره د ساره کوژدنې کولو والا.

اقصی د عارفین څخه اوریدو څخه وروسته په غوسې ویلي ول. هغه همدا نن راغلې وه او ساره سره لیدلو لپاره نیغه د عارفین کور ته راغلې وه، که ساره هلته نه وه نو هغه به هیڅ کله د هغې کور ته تللې نه وه. ساره سره لیدلو نه وروسته عارفین خپلې کوټې ته د ضروري خبرو لپاره راغوښتې وه او هلته یې د ساره د کوژدنې باره کې ورته ویلي ول.

- اقصی! څه چې شوي هغه هېر کړه. کومه غلطې چې له ما څخه شوې ده، زه د هغې بدله ورکول غواړم او بیا سبا خپله ساره زما په سرپرستی لاندې پرېښې ده.

عارفین د هغې د پوهولو کوښښ کاوه.

- د هرې غلطۍ بدله نه شي ورکول کېدای. تاسو کومه غلطې نه وه کړې بلکې تاسو گناه کړې وه. زه ددې خبرې هیڅ پروا نلرم چې سبا، ساره ستا په ذمه پرېښې ده. هغې سره چې څه شوي ول، د هغې د سادګۍ له کبله شوي ول. هغې بیا باور کولو عادت درلود، هغه د بیا بیا بڅښلو عادي وه، او د همدې عادت له وجې یې په دې عمر کې قبر ته ورسیده. زه دواړه عادتونه نلرم او زه به ساره سره هغه څه پرېنږدم چې زما د خور سره شوي ول.

- اقصی! ته پوهیږې، څه چې وشول، په هغې کې زه هیڅ ملامت نه يم.

- لږ ملامت وې که ډېر. ستا قصور و، خود سبا هیڅ قصور نه و، نو بیا د کوم جرم سزا ورکړل شوه. نه عارفینه! زه به ساره ستاسو کور کې هیڅ کله پرېنږدم.

- اقصی! دا کوژدن یواځې د حیدر په خوښه نه کېږي، په دې کې د ساره خوښه هم شتون لري. ددې خپلوی ماتولو سره هغې ته نقصان رسېږي.

- د ساره خوښه... ساره له ماضي څخه بې خبره ده که نا هغې به ستا پر ځوی لارې هم نه وی توو کړی.

د اقصی لهجه د زهر و ډکه شوه. عارفین سر ښکته نیولی و.

- زه به ورته هر څه ووايم، بیا هغه کولی شي دا خپلوي له منځه یوسي.

- اقصی! داسې مه کوه. سبا ورڅخه تر نن ورځې پورې هر څه پټ ساتلي دي نو بیا تاته ددې حق چا درکړی دی، چې ته ورته هر څه ووايي. ته په فرانسوي ژبه نه پوهیږې، دا خط واخله او په چایې وگوره چې په دې کې یې څه لیکلي دي. د تېر وخت یادول اړین نه دي. بس د هغې خیال ساته.

دا هر څه ما ندي لیکلي. هغې لیکلي، هغې زه او زما کورنۍ بڅښلې وه او هغې ستاسو کورنۍ نده بڅښلې. تاسو هم ورسره هماغه څه کړي ول. تاسو پرې هم باور نه و کړی. که د هغې ژوند برباد شوی، نو په هغې کې ستاسو هم برخه شته. ولې مو د هغې واده وکړ؟ ولې مو هغه ونه ساتله؟ ولې مو پرېښوده چې د هغې ژوند تباه شي.

عارفین هم خپل عادي حالت څخه وتلی و.

- اقصی! اوس ماضي په ماضي کې پرېږدئ. ساره ته په تېرو شل کلونو کې هیڅ په لاس نه دي ورغلي. نو که اوس یې څه لاس ته ورغلي هغه ترې مه اخله. هغې ته د سبا باره کې ویلو سره هغه په پاتې ژوند مه ژړوه. داسې مکوه.

اقصی د هغې په خبرو غلې وه.

- ساره! تا ماته په ټیلیفون نه وو ویلي چې ستا کوژدن شوې ده؟

د عارفین کوټې څخه وتلو سره یې ساره څخه پوښتلي ول. ددې پوښتنې سره یې د مخ رنگ زیر شوی و.

- ما ویل غوښتل خو عارفین کا کا زه منع کړم. هغې ویل چې هغه به خپله تاسو ته ووايي. ما کوژدن ستاسو د راتګ څخه وروسته کوله خو عارفین کا کا هر څه په چټکۍ سره وکړل.

اقصی، عارفین ته وکتل، خو هغې سترګې ښکته کړې وې.

- ته حیدر سره خوښه یې؟

هغې ورڅخه پوښتلي ول، د هغې رنگ زیر والې لا پسې زیات شوی و. اقصی ته یادول چې د عارفین په نوم اوریدو به د سبا رنگ هم زیر ټښتیده. د هغې شرمېدونکې مسکا ورته سبا ورپه یاد کړه.

- واده کله کوئ؟

اقصی، عارفین څخه وپوښتل.

- څو کاله وروسته.

- سمه ده، خو کاله به ساره ما سره اوسېږي.
 - نه، اقصی! ساره به همدلته اوسېږي.
 عارفین د هغې په خبره وارخطا غوندي شو.
 - واده څخه وړاندي به په کوم حیثیت سره دلته اوسېږي؟
 - څنگه چې مخکې اوسیده.
 - مخکې خبره بل رنگې وه. اوس حیدر سره کوژدن کولو سره خو سوال نه پیدا کېږي چې هغه دې دلته اوسي. یا خويې ماسره پرېږده او یا یې زر ترزړه واده کړه او خپل کور ته یې راوړله.
 اقصی په ولاړه خپله پریکړه اورولې وه. ساره د اقصی په ضد حیرانه شوې وه. عارفین هم غلی و.
 - سمه ده. زه به حیدر سره خبره وکړم او سبا به تاته ووايم.
 هغې اقصی ته ویلي ول.
 - ساره! ته خپل سامان تیار که، سبا دې ځان سره بوځم.
 اقصی، هغه په غیږ کې نیولو سره ویلي ول.
 - اقصی! ته د هوټل پر ځای دلته اوسیدلی شې یا خپل کور ته تللې شې.
 هغه اوس هم خالي دی.
 عارفین ورته وړاندې بڼه کړې و، هغې د څو شیبو لپاره پرې سوچ کاوه.
 - سمه ده. زه به خپل کور کې اوسم.
 هغې په سترې لهجه خپله پرېکړه واوروله.
 - زه به مشری خور ته خبر ورکړم. کله چې هم غواړې هلته تللی شې.
 عارفین ورسره تر موټره راغلی و.

- سبا! داسې خپل ژوند مه بربادوه. له دې ځایه راځه، ته داسې ستونزو

سره لوبو کولو لپاره نه یې جوړه شوې. ما په ټیلیفون تره سره خبره کړې ده، هغه دې بله اونۍ کې راځي. که مونږ سره نه خو هغې سره لاړه شه، داسې ژوند تېرول به درته گران شي.
 هغه د خپلې مور مړینې نه شپږ ورځې وروسته یو ځل بیا د هغې خواته تللی و.
 - دا زما ژوند دی. څنگه چې زه غواړم هغسې تیرولی شم.
 - که ته داسې ژوند تېروي نو مونږ به هم په ارامه ژوند ونکړو.
 - ټول په ارام دي. ټول خوشاله دي. څوک هیڅ پروا نه لري. بس یواځې زه یې بربادولم نو ټولو په یو ځای وکړل.
 عارفین د هغې د خولې څخه گیله اوریدلې وه.
 - ته به نه بربادېږي، سبا! زه به در سره واده وکړم. هر څه به سم شي.
 عارفین د خپل زړه خبره کړې وه.
 - د آسماء او حیدر، هغوی به څه کوي؟
 هغې په عجیبه لهجه کې دا وویل.
 - آسماء به یې ومني. هغه ما سره مینه لري او هغه پوهیږي چې زه تا سره مینه لرم.
 عارفین په ډېر ډاډ سره دا وویل.
 - زه د خلکو پښو څخه ځمکه نه شم تښتولې. زه دې درې کاله وړاندي د گندگۍ په څېر لري غورځولې ووم. ماته نن هم خپل بدن گند ښکارېږي. ته یو ښه ژوند تېروي، تېر یې کړه. زه د نورو څخه خادر پټولو سره خپل ځان پټولی شم.
 هغه اوس هم هماغه سبا وه. پخوانۍ سبا. په ظاهره بدله شوې وه خو باطن کې څنگه بدلیدې شي.
 - سمه ده... ما سره واده نه کوي، مه کوه. خو خپل مور پلار خواته لاړه شه. که خپل نه د ساره باره کې فکر وکه.

عارفين يو ځل بيا د هغې د پوهولو کوښښ وکړه.

- د همدې فکر خو راسره دی اوس. زما زړه نه غواړي خپلې کورنۍ خواته لاړه شم. هغوی به ما ومني خو ساره نه مني. په هغوی به بوج جوړ وي. هغوي به ورڅخه کرکه کوي، ته ښه پوهېږې. د ساره پلار هغه خپله لور نه گڼله. هغې په همدې وجه ماته طلاق راکه. سړی هر څه ساتلی شي خو تور نه ښځه هيڅکله نه شي ساتلی. سبا به ساره غټه شي او که چا ورته دا وويل نو هغه به څه کوي. څه چې وشول هغې کې زما غلطي نه وه خو د هغې سزا ماته راکړل شوه. په دې کې د ساره هم څه غلطي نشته خو زه پوهېږم زما په څېر به ورته سزا ورکړل شي.

- د ټولو فکر درسره دی، خو د خپل ځان درسره نشته؟

- زما خیال الله ندي کړی نو زه یې ولې وکړم. ماته داسې ښکاري، عارفینه! ما حتما کومه گناه کړې ده. خدای ج چاته هسې بې څه داسې رسوا کوي نه. درې کاله وړاندې چې زما زړه غوښتل نو ما به ورسره خبرې کولې. درې کالو راهیسې ماسره خبرې نه کوي. زه ورته د درې کالو نه غږونه کوم خو هغه ماته ځواب نه راکوي. د درې کالو راهیسې زه هماغه کارونه کوم چې ورته نږدې دي خو هغه بیا هم ځواب نه راکوي. الله صبر کوونکي خوښوي وگوره ما صبر کړی، زه له هیچا څخه گيله نه لرم. ما د درې کالو نه هیچاته دا نه دي ويلي خو هغه بیا هم راضي نشو. الله بخښلو والا خوښوي. ما ټول وبخښل. ته، ستا مور، ستا پلار، خپله مور، ټول مې وبخښل خو هغه اوس هم مانه خفه دی. الله عاجزي خوښوي. زما زړه غواړي چې زه خاوره شم. د خلکو پښو لاندې شم، خو بیا هم ماته داسې ښکاري، عارفینه! ما کومه گناه کړې ده، خاما خامي کومه گناه کړې ده.

هغې په سلگو سلگو ژړل. عارفین د هغې اوښکې لیدل غوښتل. د هغې گیلې یې اوریدل غوښتل خو اوس د هغې یوې یوې خبرې د هغې بدن

ویلي کاوه.

- ته داسې خبرې مکوه، سبا! ته داسې خبرې مکوه. ستا دې خبرو د څومره خلکو ژوند ویجاړ کړی دی. ستا دې اوښکو له کبله خدای څومره خلک د وینو په اوښکو وژړول. ته صبر مکوه، گيله کوه. بخښل مکوه، بدله واخله. که ته داسې وکړې د ډېرو ژوند به وساتل شي.

د هغې دننه څخه چا په چغو چغو دا هر څه وويل.

- سبا! ماته ووايه. زه ستا لپاره څه کولای شم؟

عارفين نيردې راغی او هغې څخه یې وپوښتل.

- ته. ته یو کار وکړه چې بیا زما خواته هيڅکله مه راکه. ما سره اړیکه مه نیسه، ما لټوه مه. که زما لپاره څه هم کوی، بس دا وکړه.

هغې اوس هم په سرو سترگو ژړل. په دې ورځ غلې نه کېناسته. هغې د ماشومانو په څېر ژړل لکه چا چې ترینه هر څه په زوره اخیستې وي. داسې لکه چا چې هیڅ نه وي ورکړي. عارفین تر ډېره هغې سره ناست و، کله چې د هغې اوښکې ددې د زغم څخه بهر شوې نو هغه لاړ.

په راتلونکي ماښام یې د هغې ډگري او نور کاغذونه د هغې د کور نه اخیستې او هغې ته ورکولو لپاره روان وو. دروازې ته قلف پروت و. د هغې انتظار یې کاوه. ډېر وخت تېر شو، هغه رانغله. هغه بې کراره شو. د هغې د گاونډیانو دروازه یې وټکوله.

- هغې خو خپل سامان ځان سره واخیست او کور یې پرېښود. کیلې یې مونږ ته راکړه چې د کور خاوند ته یې ورکړم.

گاونډی ښځې ورته ویلي ول. د عارفین په زړه کې یو ځل بیا چا غشي نښاسل.

هغه سبا پسې بیا ونه گرځېد. هغه پوهیده چې هغه به راسره بیا ونه گوري. د سبا کورنۍ امریکانه راغلې وه. او هغوی د عارفین کورنۍ سره خپلوي ختمه کړې وه. خو عارفین څخه د سبا پلار خفه پاتې نشو. د

هغې په پښو کې يې ځان غورځولی او بخښنه يې غوښتې وه. امريکا تللو نه مخکې يې هغه څخه د سبا کور اخیستی و. بيا هغه خپله آسما او حيدر سره فرانس ته راغلی و. هلته درې څلور مياشتې وروسته د ډېر خفگان له کبله پرې د زړه دورې تلې راتلې او د څو ورځو به غلی ناست و. بيا ورو ورو آسما او حيدر سره عادي حالت ته راغی. آسماء ورسره په هاغه وخت کې ډېره مرسته کړې وه. هغې به تر ساعتونو ساعتونو د سبا باره کې خبرې کولې او هغې به په ډېر صبر او خواخوږۍ اوریدلې او کله به چې پرې د خاموشۍ دوره راغله نو د سبا نوم اخستلو سره به يې هغه په خبرو مجبور او وه. څو کالو لپاره خپل کور ته نه و تللی او بيا د پلار د مړينې نه وروسته يې پريکړه وکړه چې بيرته لاړ شي.

- په دې کې د اعتراض څه خبره ده. هر څوک غواړي د خپلو اولادونو خيال وساتي. د ساره مور او پلار نشته او بيا زه يې د خپلوئ له لحاظه د هغې سرپرسته يم نو که زه غواړم د هغې خيال وساتم نو دا څه بده خبره ده؟

اقصی د هغوي د نکاح کولو څخه دمخه د مهر په بدله کې د عارفین د کور غوښتنه کړې وه. عارفین د هغې د غوښتنې په ځواب کې د سبا کور يادونه کړې وه خو اقصی د هغې کور سره سره د عارفین کور هم د هغې په نوم کول غوښتل. عارفین په دې هم څه نيوکه نه لرله خو حيدر په دې خبره غوسه شوی و.

- دا څه روان دي؟ دا څوک ده چې مونږ څخه داسې غوښتنې کوي؟ لومړې يې د زر ترزړه واده کولو ډنډوره جوړه کړه. ما تاسو څخه د مجبوریت له کبله دې واده ته غاړه کېښوده، او اوس د مهر په حق کې هم

مطالبې وړاندې کوي. ساره ته پنځه لکه روپۍ، سره زر او د هغې د مور کور بس نه دی، چې هغه اوس ستاسو د کور غوښتنه هم کوي. زه به ددوی دا غوښتنه هيڅکله ونه منم. که هر څه کېږي، دا ستاسو کور دی او زه به هيڅکله پرينږدم چې د بل چا شي. که دې ته دا هر څه قبول نه وي نو د خپلې خورزې واده دې بل ځای وکړي.

هغه ډېر په غوسه شوی و او د عارفین خبره يې هم نه اوریده.

- حيدر! ته احساساتي کېږه مه. دا کور د ساره په نوم کولو سره څه فرق پريوځي. دا کور زما په نوم وي، ستا په نوم وي يا د ساره په نوم وي، ټوله يوه خبره ده. هسې هم درې واړه پکې اوسېږو.

عارفین يې د پوهولو کوښښ کاوه.

- که تاسو ته څه فرق لري که نه زه يې پروا لرم. هغه چې ستاسو د هڅو پایله ده هغه زما يا زما د مېرمنې نه شي کېدای. ددوی غوښتنې بايد زما حيثيت ته په کتلو وی نه ستاسو.

هغه اوس هم په خپله خبره کلک ولاړ و.

- حيدر! دلته خبره د ساره ده. زه د يو کور لپاره د هغې نکاح پر سر جنګ نه شم کولای. داسې د نکاح څخه انکار کولو سره تاته پروا نه لري خو ساره باره کې هم فکر وکړه. او زه به هيڅکله پرينږدم چې د هغې احساسات پکې زخمي شي.

پلار يې په يوه طريقه پوه کړ خو د حيدر زړه هيڅکله دا خبره نه منله. هغه د اول نه دومره زړ واده کولو ته خوښ نه و او اوس پکې د اقصی نه منلو وړ غوښتنې هم رامنځته شوې خو داسې معلومېده چې عارفین دداسې صورت حال څخه نه خوشاله و او نه خفه.

اقصی په ريښتيا هم زړ واده کولو پسې راخيستی و. هغې د تلو نه مخکې د ساره واده کول غوښتل. د عارفین په خوښه يې خپل ورور او پلار هم د امريکا څخه راوغوښتي ول. د عارفین انکار سره سره هغوی

ساره لپاره جهيز او د ضرورت وړ هر څه اخستي وو. نکاح د نکريزو څخه خوشيږي وړاندې تر سره شوه. د عارفین مشرې خور ساره د هغې د مهر څخه خبره کړې وه. که هغه ډېره خفه وه نو ډېره خجالت هم وه. د نکاح څخه وروسته چې ټول خلک لارل، نو ساره ورته د گيلې په څېر وويل خو هغې ورته خبره خوله کې پاتې کړه.

-ته لا وړه يې. دا دنيا سمه نه پيژنې. ما چې څه کړي، ستا د راتلونکي لپاره مې کړي او سم مې کړي. دا څه خرابه خبره نده چې ته يا بل څوک پرې نيوکه وکړي.

هغې دا وويل او له کوټې څخه لاړه. حويلې څراغونو روښانه کړې وه. نکريزې د عارفین کور پر ځای د تره په کور کې تر سره شوې او هغه ځای يې ښه جوړ کړی و. د ډېرې ستړيا له وجې راغله او زينو کې کښيناسته.

-څه خبره ده، اقصی! ته دلته ولې ناسته يې؟ ولې ځان نه تياروي؟

عظيم دننه څخه بهر راوتو وخت کې وويل.

-زما په زړه څه چل کېږي. نه پوهيږم چې دا هر څه مونږ سم کوو که نه. د ساره واده حيدر سره کول پکار دي که نه.

هغه ډېره بې کراهه وه.

-اقصی! اوس ددې خبرو وخت ندی. د ساره نکاح شوې ده. سبا د هغې

ډولۍ وړي نو بيا داسې خبرې باندې فکر کول څه گټه نه لري.

-هو، څه گټه خو نلري. څه گټه نلري...

اقصی اوس هم ډېره بې کراهه وه.

-ته خفه کېږه مه. حيدر ښه هلک دی. د ساره خيال به ساتي او بيا ساره هم هغه خوبوي.

-يو اڅې د همدې کبله، د همدې کبله ما دغه خپلوی ته زړه ښه که، که نه ساره به مې هيڅکله دې سپک کور ته نه وه پريښې. دا خلک ددې وړ ندي چې د سبا لور هلته ورشي.

اقصی خپل ځان قابو نکړ او ژړا يې پيل کړه، عظيم هم خفه غوندي د خور خواکې کښناسته.

-اقصی! څه چې شوي، د هغې د هېرولو کونښن وکه.

هغې د خپلې خور لاس ونيو او غلي کولو کونښن يې کاوه.

-زه څه وکم، عظيمه! زه څه هيڅ نه شم هيرو لای. ماته نن هم يوه يوه خبر ياده ده. يوه يوه ننداره مې ياده، ددې کور. همدغه خلک ول. همدغسې

ټول کور ښايسته شوی و. همدغسې ټولو خلکو خندا گانې کولې چې مشره کاني راغله او د خلکو وړاندې يې چغې پيل کړې. هيڅوک نه

پوهيدل. زه هم د مور په څېر وارخطا بره وختم او هلته مشرې کاني د عادل سره د کوټې څخه راويسته. زما زړه ويل زما خور هيڅ نه دي کړي،

خو هغه دومره ويريدلې وه چې هيڅ يې نه شول ويلای. هغې باور نه راته چې مشره کاني د هغې خوانې هغې سره داسې کولای شي. نن د عارفین

مشرې خور د مهر باره کې دومره نيوکې لرلې او دې خبرې باره کې يې ځان ساره خواته رسولی و. او په همدغسې ماښام کې يې سبا په ټيله د

کوټې څخه پښې بيلې او سر لوڅې حويلې ته راوويستله. زه همدلته ناسته وم چېرته چې اوس ناسته يم، ماته داسې ښکاريدل لکه څوک چې

زما بدن په چرو ووهي.

ته هم دلته ولاړ وې کنه چې مشرتره په بوتانو په سر وهله. تاته ياد دي کنه چې مور او پلار مې پرې د گل گوزار هم نه و کړی او هغې شخص د

ټولو پر وړاندې په بوت په سر وهله. زه همدلته ناسته وم او چغې مې وهلې او ټول خلک برنده کې ولاړ، ننداره کتله. هيڅوک راوړاندې نه

شول چې د تره لاس ونيسي. هغې هيڅ چغې ونه وهلې او په چپه خوله يې وهل وخورل. هغې سره هيچا ښه ونه کړل، نه مونږه او نه نورو. او بيا کله

چې کاني په قران پاک لاس کېښود او سبا يې د کېښودو څخه انکار وکړ نو عارفین په هماغه کوټه کې طلاق ورکه، نو زما زړه غوښتل چې

سبا ووژنم. زه هم دنورو په خپر باوري شوم چې هغه گناهگاره ده خو هغه نه وه.

مجرمان خو مونږ وو، گناه خو مونږ نه شوېده او دا کورنۍ خو د نسلونو نسلونو د سبا قرضدارې ده، د کوم شي قرض به ورکوي. دا د مشر تره خپلواکې پرېکړې وې، د پرېکړو شوق يې درلود. ډېر وياړ يې لره د خپلې کورنۍ په عزت. هغه به د کومې کومې گناه کفاره ورکوي. سبا يو بوډا سړي ته واده کولو؟ يا په ساره د حرمونې اولاد تور لگولو؟ يا خلور مياشتې وروسته د هغې د طلاق؟ ددې کورنۍ ځولۍ د گناهونو څخه ډکه ده او مونږ... او مونږ يو ځل بيا هغوی سره اړيکې ټينگول غواړو. ساره په دې گندگۍ کې غورځوو. دا خلک خو ددې وړ هم ندې چې وبخښل شي. د همدوی له وجې مونږ د نورو پر وړاندې ټيټ سر گرځېدو. د همدوی له وجې مونږ دا کور پرېښود او دا ټول گوره، څومره خوشاله، څومره بيغمه. دوی خو ددې احساس هم نه کوي چې د څومره خلکو ژوند يې برباد کړی دی. دوی خو په دې واده سره کفاره ورکول غواړي، که نا دوی د ساره څه پروا لري.

هغې خبرو کې سلگۍ وهلې. عظيم هم د خفگان نه سر ټيټ نيولی ناست و.

- هر څه چې وي اقصی! ساره سره هغه څه نشي کېدای چې سبا سره وشول. هغه وخت مونږ هم بې وسه وو. اوس حالات هغسې ندي. اوس مونږ ساره سره يو او بيا عارفین او حيدر به خپله د ساره خيال ساتي. ته خفه کېږه مه، اقصی.

عظيم هغې ته ډاډ ورکاوه، هغې د ورور په اوږه سر اېښې ژړل يې. د نکريزو شپې لپاره ټول خلک د تره په کور راټول شوي ول. د اقصی مشره لور بهر راغله، مور ته يې وويل،

- مورې! اوس خو تيار شی کنه، هغه خلک راروان دي زر کوئ. اوس دا

ژړا گانې پريږدئ.

هغه راغله او موريې د مټ نه ونيوله. اقصی او ښکې پاکولې، دننه لاړه. شپه ناوخته وه، خو نکريزې لا پاتې وې.

- بس ما همدلته ښکته کړئ، لږه شېبه کې به راشم. ساره د موټر دروازه پرانستلو وخت کې وويل.

- زه هم تاسره ځم.

اقصی هم غوښتل چې د موټر نه ښکته شي خو ساره منع کړه.

- نا، خاله! زه بايد يواځې لاړه شم. ماته ښه نه ښکاري چې تاسو ما سره لاړ شئ، زه بس خپلې ملگرې سره گورم او راوځم.

هغه له موټره ښکته شوې وه. اقصی په نا زړه دهغې خبره ومنله. هغې ساره د تيارولو لپاره ارايش گاه ته روانه کړې وه. اوس د غرمې يوه بجه او ډولۍ پنځه بجې وړل کېده نو اقصی هم د هغې غوښتنه ومنله چې خپلې کومې ملگرې سره گوري. موټر کې اقصی سره د هغې مشره لور او د عظيم مېرمن هم ناست ول. ساره موټر چلونکي ته د ځای پته ورکړې وه او د يو لورې ودانۍ مخې ته يې د ښکته کېدو وويل.

- همدغلته ما ښکته کړه.

ساره، اقصی ته ويلي ول. بيا هغه د موټر څخه ښکته شوې وه. موټر چلونکې موټر يوې غاړې ته ودرولې وو. هغوي ورته پنځه لس دقيقی انتظار وکه خو هغه رانغله. اقصی لاسي ساعت ته کتل پيل کړي ول، بيا نيم ساعت تېر شو خو هغه رانغله، اوس اقصی وارخطا شوه. ارايشگاه والا سره يې دوه بجې د ورتلو ويلي ول او يوه نيمه خو همدلته شوه.

- تاسو کېنئ. زه بې گورم.

اقصی موټر څخه بنکته کېدو پر مهال وویل.

- موري! داسې نه شي چې تاسو لاړ شئ او بيا ستاسو په انتظار کې دلته ناست يو.

- نه! که ساره راغله تاسو ارايشگاه ته لاړې شئ، زه به ټيکسي کې درشم.

اقصی دا وويل او لاړه. دا يوه عامه ودانۍ وه، ډېر خلک تلل راتلل.

- کورونه کوم لور ته دي؟

اقصی څو کيدار څخه وپوښتل.

- خوري! دې ودانۍ کې کوم کور نشته، ټول دفترونه دي.

د اقصی پښو نه ځمکه وتنښتیده. هغې ځان قابو که، بيا يې وپوښتل.

- نه. دفترونه خو به لاندې پورونو کې وي، بره پور کې به کوم کور نه وي؟

- خوري! دا ودانۍ زما وړاندې جوړه شوې ده. زه پنځه لس کالو راهيسی دلته کار کوم. دلته ټول دفترونه دي، هيڅ کوم کور نشته. بره

دوه منزله خو د يوې کمپنۍ دي.

هغه د يوې کمپنۍ نوم واخيست.

اقصی په سر لکه اسمان چې پريوتې وي. هغه تقريبا په منډه موټر خواته راغله.

- څو کيدار وايي، دلته کوم کور نشته. يواځې دفترونه دي.

هغې په ډېره وار خطايې لور او مريم ته ويلې ول. هغوي دواړه له موټره بنکته شوې

- راځئ خپله يې وگورو.

د عظيم مېرمن هم وار خطا شوه. هغوی درې واړه دننه لاړل، او هر چا څخه يې چې پوښتل نو ويل به يې دلته کور نشته. هغوی درې واړه ډېر

خفه ول. هغوی يوځل بيا د څو کيدار خواته راغلل او د ساره باره کې يې

ترې وپوښتل خو ناخبري وښوده.

- تاسو خپله وگورئ. دلته ډېری ښځې ځي راځي، زمونږ به چا چاته خيال وي.

څو کيدار ورته ويلې ول. ددوي درې واړو رنگونه الوتې ول.

- موري! تاسو پلار او عظيم ماما ته زنگ ووهئ همغوي څه کولای شي.

افشا خپلې مور ته ويلې ول. هغوي پي سي او څخه عظيم ته ټيليفون کړی و او هغه نيم ساعت کې هلته رسيدلی و. هغې هم د څو کيدار څخه

پوښتنی وکړې خو هغې څه گټه نه لرله.

- دا واده خو د هغې په خوښه کېږي نو بيا هغه چېرته ورکه شوه.

عظيم هيڅ نه پوهيده.

- تا دلته ولې راوسته؟ تاته چا ويلې ول هغه دننه پرېږده

هغه ډېر په قهر ښکارېده، اقصی د خولې څخه هيڅ نه وتل.

عظيم مبايل راويست او د اقصی خاوند اسد ته يې ټيليفون وکړ او هغه يې راوغوښت. دوي درې واړه يې دلته پرېښودل او هغوي دواړه بيا دننه

لاړل. يو ساعت وروسته دواړه بيرته راغلل.

- اوس بله هيڅ لاره نشته ترڅو عارفين دلته راوغواړو. اوس خو بايد ډولۍ هم وړل شوې وه. تاسو ټول کور ته لاړ شئ ځکه هلته خو بايد کور

يو څوک وي. اقصی! ته همدلته پاتې شه او مريم! ته عارفين دلته راوړلېږه. لا ورته د ساره ورکېدو باره کې مه وايه. يواځې دومره ورته

ووايه چې عظيم د کوم ضرور کار باره کې غوښتنې يې. او هيچاته هم د ساره باره کې مه وايه. بس دومره وايه چې هغه اقصی سره ارايش گاه کې

ده.

عظيم هغوي ته لارښوونه کړې وه. نيم ساعت وروسته عارفين هم راوسيد، هغه ډېره وار خطا معلومېده. شايد هغه نه پوهيده چې ولې يې

دلته راغوښتی دی. عظيم ورته هر څه وويل، د هغې رنگ زير و تنښتيد.

- دا څنگه کېدای شي. ساره چېرته تللی شي. اقصی! تا خو به ورته څه نه وي ویلي؟

د عارفین ذهن ډېر زړد اقصی په لور واوخت.

- نه عارفینه! باور وکړه ما ورته هیڅ نه دي ویلي. زه خو خپله نه پوهیږم چې هغه یو دم څنگه ور کېدای شي.

- خدای لپاره اقصی! که دا هر څه تا کړي وي، نو داسې مکوه. هلته ټوله کورنۍ راټوله شوې ده. زما ټول ملگري دوستان راټول شوي دي. زه به هغوي سره مخامخ کېږم.

عارفین عباس د زاریو په شکل کې وویل.

- عارفینه! په ما بارو وکړه. زه قسم خوړلو ته تیار يم چې ساره ما هیچرته نه ده لیرلې. په خپله خوښه تللې ده. ماته یې دروغ وویل چې دلته زما د ملگري کور دی، ته څه فکر کوي چې دهغې تلو سره یواځې ستا شرم دی؟

اقصی په ژړا شوه. عارفین ورته په بی و سۍ کتل. یو ځل بیا هغوي هماغه ودانۍ ته ورننوتل خو څه یې تر لاس نه کړل. بیا مجبوره پولیسو ته خبر ورکړل شو، د هغوي پلټنې دا ثابته کړه چې هغه د مخامخ دروازي ننوتلو وروسته په شاتنۍ دروازي وتلي ده. هغوي ته مخکې نه معلومه وه چې هغه په خپله خوښه تللې ده خو اوس باوري شول. هغې د وړاندې نه همدا پلان جوړ کړی و او ددې ځای باره کې ورته معلومات وو.

مانبام شوې و او هغوي بیرته راغلي ول. عارفین کور ته راتلو سره حیدر خپلې کوټې ته غوښتې و او هغې ته یې هر څه ویلي ول.

- پلاره! دا څنگه کېدای شي؟ دا څنگه امکان لري؟ هغه چېرته تللی شي؟ او ولې تلی شي؟ تاسو ماته ووايې زه به خلکو سره څنگه گورم، زه څه وکم.

د هغې په دې خبره باور نه راتلو.

- حیدره! ځان قابو که اقصی ټولو خلکو ته ویلي چې هغه ناروغه شوې او روغتون کې بستره ده. مونږ به هم ټولو ته دا وایو.

- پلاره! خلک دومره ساده نه دي. تاسو څه فکر کوئ چې هغوی به په دې خبره باور وکړي. زه دهغې پوښتنو ځوابونه څنگه ورکړم. ماته رینستیا ووايې، هغه ولي تللې ده؟ داسې څه شوي؟

حیدر لکه لیونې شوی چې وي.

- زه اوس هیچرته نه ځم. زه ددې کوټې څخه بهر نه ووځم. هغې سره زما واده ستاسو پریکړه وه. تاسو لار شئ، خلکو ته چې څه وایې، ووايئ. زه هیچا سره نه گورم.

حیدر خپله پریکړه اورولې وه، عارفین د کوټې څخه وتلی و.

- پلاره! تاسو چې څه مانه پټول، هغه مو پټ کړل. اوس ماته رینستیا ووايې. ماته ووايې، سبا سره ستاسو څه خپلوي وه. ستاسو دواړو ترمنځ څه شوي ول. ساره ولې لاره؟

هغه شپه مېلمنو رخصتولو نه وروسته دواړه کور ته راغلي ول، حیدر نیغ د ساره کوټې ته تللی و خو هغې خپل سامان ځان سره د سبا کور ته وړی و، د هغې پاتې سامان لیدو سره حیدر حیرانۍ پسې حیران شو، د عارفین په لاس سبا لپاره خطونه او کارډونه پراته ول. ددې په خبریدو نور هم حیران شو چې سبا، عارفین ته نکاح شوې وه. بیا یې د ساره تعلیمي اسناد ولېدل چې پوهنتون ډگري سره سره یې د فرانسوي ژبې سرټیفیکټ هم درلود. هغه اوس پلار خواته راغلی و او هغې څخه یې پوښتنې کولې. هغې هغه خطونه او کارډونه عارفین ته مخې ته کېښودل. عارفین ددې په لیدو ډېر حیران شو.

- دا دې له کومه کړل؟

- د ساره کوټې نه مې راوړل.

- هغې د کومه کړل؟

- دې نه به تاسو خبر ياست او ددې په خبريدو به نور هم حيران شئ چې هغې کالج کې فرانسوي ژبه هم زده کړې. اوس ماڅخه هيڅ مه پتوئ، ماته هغه څه ووايې چې تاسو ماته نه دي ويلي او دهغې سزا ماته راکړل شوه.

عارفين خپل سر تپت نيولی و.

- آمني! اوس پاڅه! څومره به ويده کېږئ؟

د گل پانې په غږ هغه راپورته شوه. هغه سترې په خپل ځای کېناسته.

گل پانې اينه لاس کې نيولې خپلو شونډو باندې سورخي لگوله. هغې ورته همداسې کتل ځکه هغه به هره ورځ همداسې ځان جوړوه او بهر به تله. د هغې په وينا هغه خپل نامزد سره ليدلو ته ځي خو د هغې نامزد هره دريمه ورځ بدلېده. د ساره نه د هغې په نامزد اعتراض و او نه يې په بدلېدو.

- بس زه نوره ځم. ته دروازه بنده که او ريښتيا عذره به نن ناوخته راځي ځکه هغې ماته ويلي ول.

گل پانې ورته په تلو کې وويل. هغه پاڅيده او دروازه يې بنده کړه.

روژه ماتې ته هم لږ وخت پاتې و. هغه د پخلنځي خواته راغله، هلته هم څه پاڅه نه ول. د تيرې شپې ترکاري لا پاتې وه. هغه پوهيده چې عذره او گل پانه به ډوډۍ بهر خوري او کېدای شي ځان سره څه راوړي. ترکاري

يې گرمه کړه او يو گيلاس اوبو سره بيرته راغله، هغه يې په ځمکه کېښودل او خپله بيرته کټ کې کېناسته.

هغه به مازيگر کې نه ويده کېده خو نن څه خاص ورځ وه. يوې نيمې مياشت کې يې درې ځله هغې سره ولېدل. په لومړي ځل يې حيدر سره هله ولېدل چې يو څو ورځې خپلې ملگرې کړه او سيد و نه وروسته يې د جينکو په ليليه کې کوټه پيدا کړه. په دې ليليه کې يې د او سيد و نه دريمه ورځ وه. هغه د کوم څيز پسې بهر وتلې وه، راتلو وخت کې يې سلوري رنگې موټر د لرې ولېده، هغه په ډېر احتياط راروانه وه. د موټر نمبر پليټ يې وپيژنده. موټر کې هيڅوک نه ول. خاماڅا به هغه ليليه کې وي. د موټر څخه وړاندې د پولېسو يو موټر هم ولاړ وو. هغه بيرته د خپلې ملگرې کورته په لور تاوه شوه.

- ساره! تاماته دروغ ويلي ول، ستا خاله او ماما ستا واده کوم بوډا سره نه کوي. ما حيدر سره ولېدل هغې ماته نکاح نامه وښوده او ستا کارنامې باره کې هم راته وويل، نو بيا ماسره هيڅ لاره نه وه نو ما ورته ستا ځای وروښود.

د هغې ملگرې هغې څخه گيله کړې وه. هغې ورسره کارخانه کې کار کاوه، او د واده په ورځ ساره هملته تللې وه. ساره سره د ويلو لپاره هيڅ نه ول. هغه بيا هغې ليليه ته لاره نشوه. د هغې دستکول هغې سره وو چې ټولې پيسې پکې وې. ليليه کې پروت سامان پروا يې نه لرله. دا ځلې هغې د ليليه پر ځای په يوزوږ ځای کې په شپږ سوه روپۍ کوټه ونيوله، کوټه کې دوه نورې انجونې هم او سيدې. ځای ډېر تنگ و او خراب و، خو ساره يې پروا نه کوله.

په دويم ځل بيا حيدر نږدې وو چې ويې گورې کله چې د دندې په لټه کې

وه. هغې سره تعليمي اسناد نه ول نو ځكه دنده پيدا كول ورته ستونزمن ول. بيا ورته ياد شول چې د كوم ښوونيز مركز په مرسته يې چې درس ويلو دنده پيدا كړې وه، هلته يې د خپلو اسنادو فوتو كاپي جمع كړې وه نو غوره ده چې له هاغه ځايه خپل اسناد راوباسي.

يوه ورځ هلته لاره. د ښوونيز مركز مدير رويه عجيبه وه. هغې ورته د كېناستو وويل او خپله دننه لار، لږه شيبه وروسته راغی او ويې ويل چې د ماشوم پلار لږه شيبه كې راځي او د هغې ځوی ته درس ورکول دي. هغه تر لسو دقيقو ناسته وه او بيا يې د خطر احساس وکړه او مدير څخه يې اوبه وغوښتې، هغه دننه تلو سره په بله دروازه راووته. په چټکۍ د سرک څخه بلې غاړې ته لاره نو هماغه طلايي رنگې موټر ښوونيز مرکز مخې ته ودرید.

- که لږه نوره هلته ولاړه وم نو هغې به زه ليدلې وم.

هغې ځان سره فکر کاوه. ددې څخه وروسته هغه نه يواځې دې ښوونيز مرکز ته لاره نشوه بلکې بل يو ته هم لاره نه. هغې د خپلو اسنادو تر لاسه کولو پريکړه کړې وه ځکه د هغې پرته هغه هيڅ نه شي کولای. سبا ورځ د خپل دولسم اسناد تر لاسه کولو لپاره ليسې ته لاره او مدير ورته دويمه ورځ ورتلو ويلي ول. په دويمه ورځ چې لاره نو د ليسې دروازې څخه د يرش څلو يښت متره لرې هماغه طلايي رنگه موټر ولاړ و.

- يا خدايه! دا سړی ولې د مار په څېر ما پسې شوی دی؟

هغې بيا ځان سره فکر وکړه او په پټه خوله له هغه ځايه تللې وه. د اسنادو تر لاسه کولو پرېکړه يې بيرته اخيستې وه. په همدې سوچونو کې ډوبه کوي ته راغله او ويده شوې وه. بيا له خوبه پاڅيدلې په خپل ځای ناسته وه.

په هاغه شپه هغې هر څه اوريدلي ول. اقصی خبره نه وه چې ساره د سبا په کوټه کې ده او د سبا کوټې کې همغې برنډی خواته خلاصه وه. هغې د کالو بدلولو په بهانه ټول د کوټې څخه بهر کړې ول. نو ځکه يې د اقصی او عظيم ټولې خبرې اوريدلې او د ټولو پوښتنو ځواب يې تر لاسه کړی و. ددې مور څه کړي ول او دې سره څه شوي ول. هغې ولې خپل ژوند داسې برباد کړی و. دا ټولې نورې پوښتنې پاتې نشوي.

هغه د بت په څېر ولاړه پاتې شوه، هغه هيڅ نه پوهيده چې څه وکړي. وژارې، چغې ووهي، ددې ځای څخه وتښتي، څه وکړي. بيا يې د خاله لوريانو دروازه ټکول پيل کړل، هغې دروازه خلاصه کړه. بيا يې بهر بوتله او د گلونو په چوکۍ يې کېنوله. بيا په وار وار د کورنۍ ټولو ښځو د هغې په لاسونو نکريزې کول پيل کړل. هر ځل که کمې ښځې ورته په لاسونو نکريزې پورې کولې لکه څوک چې يې په بوت په سر وهي لکه د مور په څېر چې څلورويشت کاله وړاندې ورسره شوي ول.

د هغې زړه غوښتل چې په چغو چغو وژارې. خلکو فکر کاوه چې دا هسې ژارې لکه د واده څخه وړاندې چې هره انجلۍ ژړا کوي. لږه شيبه وړاندې يې د ژوند خوږې شپې وې خو اوس يې زړه غوښتل له دې ځای څخه وتښتي. هو نورو خلکو هم دا ويل چې د سبا د زياتي په کفاره کې په دې پيسې شيندل کېږي. هغه ژړا کې غلې شوه. يو اور يې په بدن بل و. هغې بايد څه کړي ول، له وخته يې فکر کړی و او بيا يې هماغسې وکړل. هغې ودانۍ ته تللې وه، او بيا په شاتنۍ دروازه له هغه ځايه څخه خپلې ملگرې خواته کارخانې ته تللې وه. خپلې ملگرې ته يې ويلې ول چې ماما او خاله يې واده د يو بودا سره کوي او د کور څخه تښتيدلې ده. د ساره ملگرې عامرې کور هم په هماغه ځای کې و چېرته چې ساره

خپلې مور سره او سیده. ملگرې یې ورته په کور کې پناه ورکړې وه. په دویمه ورځ هغې ودانۍ ته هم پولیس تللي ول او د ساره باره کې د هر چا څخه پوښتنې کړې وې. د ساره پخواني کور کې اوس بل څوک اوسیدل او پولیس یواځې هغې کور ته نه بلکې هغې کارخانې ته هم تللي ول چېرته چې دې کار کاوه.

د عامرې کور واله د وېرې نه هیچاته هم نه ویلي. په دریمه ورځ عامرې اخبار راوړې وو چې پکې د ساره د ورکېدو خبر ورکړل شوی و، ورسره یې د ساره عکس او پیدا کونکي ته د ډېرو پیسو انعام هم ورکول کېده. هغه ډېره ویریدلې وه. د هغې عکس تر یوې اونۍ هره ورځ په اخبار کې خپریده او داسې ورته ښکاریدل چې د هغې لټون لپاره څومره هڅې روانې دي.

ساره پوهیده چې عامره هغه تر ډېره خپل کور کې نه شي ساتلې. هغې سره هغه ټولې پیسې موجودې وې چې د نکریزو په شپه ورته ټولې شوې وې نو ځکه یې د عامرې پواسطه د کوم بل ځای لپاره ویلي ول. اخبار کې ورکړل شوي عکس کې ډېره ساده ښکاریده. گل پانې او عذرې ته یې خپل نوم آمنه ښودلی و. گل پانه او عذره څوک ول او هلته د څه لپاره اوسیدل، هغه هیڅ خبره نه وه او نه یې د پوهېدلو کونښن کړی و. یواځې ورته دا معلومه وه چې هغوی دواړه په یوه کارخانه کې کار کوي، خو ددې ورته هم معلومات نه و چې څه کار کوي.

بیا د مور باره کې فکر کاوه او ورسره ژر یې کوله. څلور کاله یې د مورد حالاتو باره کې معلوماتو لپاره فرانسوي ژبه زده کوله خو بیا هم د هغې په خبرو پوهیدلو کې پاتې راغلې وه. اوس یې د مور په څېر یوه نیمه میاشت تېره شوې وه او هغه د مور په هر راز پوه شوې وه.

هغې د ماشومانو جامو جوړولو یوې کارخانه کې کار کاوه. -ته لاسم کار نه شي کولې. د کار یادولو لپاره ورته ډېر څه زده کول پکار دي. نو ددې لپاره تاته به د نورو ښځو په اندازه پیسې نه درکول کېږي، خو زده کوونکو انجونو په څېر پیسې به درکوو.

په لومړۍ ورځ ورته مشرې ښځې ویلي ول. هغه خپله هم پوهیده چې لا سم کار نه شي کولای. هغې په گنډلو کې هیڅ مهارت نه درلود. خو هغې ته نورو کارونو په څېر دا کار هم کولای شو. هغه په دې کار خوشاله نه وه خو دې سره بله کومه لاره هم نه وه. هغې دومره پیسې گټلې چې د کوټې کرایه، بریښنا او نور ضروریات پرې پوره کړي.

دوه ورځې وړاندې ورته عذرې ملگرې ویلي ول چې هغه دا کوټه پریرېدې ځکه د هغې واده رانږدې دی. دا د هغې لپاره یو خراب خبر و، ځکه اوس به د کوټې کرایه او نورې خرچې چې مخکې شریکې وې اوس به ټول بوج په دوی دواړو راځي. هغې عذر ته مبارکي ورکړه او خپل کټ کې ځملاسته او ځان سره یې حسابونه شروع کړل.

پیشنمي مهال یې سترگې خلاصې شوې. هغه ډېره ویریدلې وه ځکه خوب کې یې حیدر په خوب کې لیدلی و چې دلته راغلی و. هغه تر ډېره خپل ځای کې ناسته وه. پرله پسې شپو کې همدا سې ویریده. هغه له ځایه پاڅیده او څراغ یې روښانه کړ. خوشبې وروسته گل پانه او عذر هم پاڅیدلې. نن نهه ویشتمه روژه وه او هغوی دواړو ویلي ول چې نن به هم د لومړۍ ورځې په څېر روژه نیسي.

پخلنځي ته لاره، د چایو سره یې درې پراتې هم پخې کړې او بیرته کوټې

ته راغله. ساره د پراتې څخه لږه لږه په نه زړه خوړله. يو ځل بيا گل پانې په څه خبره په زوره وځنډل. ساره نه پوهيده چې څه پورې خاندي، هغې چاې او پراته يوې غاړې ته کېښوده، سر يې زگونو باندي کېښود او ژړا يې پيل کړه.

- په تا څه وشول؟ اوس په تا کوم اسمان راپريوت؟

گل پانه او عذر د هغې خواته راغلل خو هغې سر پورته نکړ.

- په دې وخت کې دې څوک راياد شول؟ څه د ژړا ناروغې دې ځانته پيدا کړې. اوس درباندي بيا دوره راغلي ده. پيشنمي ختمېدو ته لږ وخت پاتې دې، لږ تر لږه خپله ډوډۍ خو وخوره، آمنې! څه ليونۍ شوې يې؟ په دې وخت کې ولې ژاړې؟ سر دې پورته که.

گل پانې او عذر يې د غلي کولو کوښښ کاوه، خو نه غلي کېده او نه يې سر پورته کاوه. هغوي دواړه تنگ شول او يواځې يې پرېښوده. بيا اذان شروع شو خو هغې اوس هم سر ښکته نيولی، ژړل يې. هغوی دواړو د کوټې څراغ بند کړ او بېرته خپلو ځايونو کې ځملاستي.

شپږ بجې شاوخوا کې يې کارخانې ته تلو تيارې پيل کړه. او بيا په سرو سترگو او په بد حالت د کارخانې د کاروالو ټولو سترگې ځانته راواړولې.

- طبيعت مې سم نه دی.

هغې هر يو ته هم دا يوه خبره کوله. درې بجې کارخانې څخه رخصتيدو نه وروسته د کوټې پر ځای بازار ته لاړه. تر يو نيم ساعته پورې ښار کې بې مقصده گرځېده. تېر کال هم مور سره په همدې ورځ ښار کې گرځېده، په هغه وخت کې ورسره عامره هم وه.

روژه ماتې ته يو ساعت پاتې و. د نن ورځې ټولې پيسې يې د خوراكي

شيانو په رانيولو مصرف کړې. دا يې د اختر لپاره يواځې عياشي وه. روژه ماتې ته نيم ساعت پاتې و چې کوټې ته راغله. گل پانې ورته دروازه پرانسته.

- راځه ساره! نن خودې ډېر ناوخته که. زه خو وارخطا وم چې څه درباندي شوي.

ساره په دې خبره هيڅ غور ونه کړ چې هغې د آمنې پر ځای ساره ولې وويل. هغه پرته د کوم ځواب ورکولو دننه راغله. پلاستيکونه يې په ځمکه کېښودل او خپل دستکول يې په بالښت وغورځاوه او سترې سترې خپل کټ کې کېناسته. گل پانه او عذر د معمول خلاف غلي ول، خو هغې وروڼه کتل.

- سلام ساره! څنگه يې؟

په فرانسوي ژبه پرې چا غږ کړې وو. د هغې بدن ولړزېده. هغه د بت په څېر يې حرکتته شوه. غږ د هغې لپاره نااشنا نه و.

ددې پر ځای چې سر پورته کړي او ولټوي چې څوک دې، همداسې يې فرش باندي سترگې تيرولې. د کوټې په ښي کونج کې يې په بوتانو نظر پريوت. هغه هلته ولاړ و. په سينه لاس ايښی، ديوال ته يې ډډه وهلې وه. تور کوټ سره تور پتلون کې پرسکونه ولاړ، ساره ته کتل. ساره يواځې يو ځل هغې ته وکتل او بيا يې لاندي کتل.

- ساره! دا تا سره ليدل غواړي. د ډېر وخت راهيسې ستاسو انتظار کوي. دې مونږ ته ويلي چې ته آمنه نابلکې ساره يې او بله دا چې ته دې ته نکاح شوې يې.

کوټه کې د گل پانې او از پورته شو. ساره نه غوښتل چې د هغوي دواړو شکل وگوري.

- مونږ خواکې کوټې ته ځو، دا تاسو سره څه خبرې کول غواړي.
هغوی دروازه بنده کړه او لاړل.

- زه یواځې ددې لپاره راغلی يم چې تینسته د هیڅ کومې مسلی حل نه وي.

کوټه کې د هغې غږ راپورته شو. ساره یوه اوږده ساه واخسته او هغې ته یې وکتل. هغه اوس د خپل اصل ځای څخه راوړاندې شوی و.

- زه د هیچا خبرې اوریدل نه غواړم. ته له دې ځای نه لاړ شه.

هغې ته کتلو نه پرته یې وویل.

- خو زه درته څه ویل غواړم. او ددې ځای نه نه ځم.

هغه اوس هم ارامه بنکاریده.

- ما درته وویل کنه، ته لاړ شه دې ځای نه.

هغه په تیز غږ وویل.

- هو چغې ووهه، نورې هم چغې که. دې سره به دې خفگان له منځه لاړ شي. ډاکټران وایې چغو وهلو سره د انسان زړه سپکېږي او په دې وخت

کې تاته ددې شي ډېر ضرورت دی.

هغې د کوم اروا پوه په څېر تشخیص کولو. هغه غلې شوه.

- او زه له تا څخه ډېر څه پوښتم.

حیدر خپله خبره جاري وساتله.

- ته چې څه پوښتې خپل پلار نه وپوښتله. ما سره ستا د هیڅ کومې پوښتنې ځواب نشته.

- څه چې د پلار نه پوښتل ول هغه مې ترینه وپوښتل. اوس ستا وار دی. ته راته دا ووايه چې تا مانه د کومې خبرې بدله واخسته؟ ما په تا څه

ظلم کړی دی؟

- زما مور څه ظلم کړی و. ستا پلار هغې نه د کومې خبرې بدله واخسته؟
هغه په ځمکه کېناسته.

- ښه. نو دا پوښتنه زما د پلار نه کول پکار دي. هغې څخه پوښتل، بلکې همدا اوس راځه ما سره لاړه شه او هغې نه پوښتنه وکه خو په تا کې دومره همت د کومه شو چې هغې پر وړاندې داسې خبره وکړې.

- زه ستاسو کور ته تلل نه غواړم او ستا د پلار شکل لیدل نه غواړم. زه هغې سره هیڅ خبره نه کوم.

د هغې غږ هم رالور شو.

- که ته زما د پلار شکل لیدل نه غواړې نو بیا دې ما سره خپلوی ته ولې زړه ښه کاوه؟ ما سره دې نکاح ولې وکړه. ما سره دې...

ساره په تیزی د هغې خبره پرې کړه.

- په هغې وخت کې زه د ریښتیا څخه نا خبره وم. او که زه د پخوانه خبره وم نو تا سره نکاح خو لري خبره ده ستا د پلار کور ته به هم نه درتلم. زه

هیڅکله د هغه سړي خواته نه ځم چا چې زما د مور ژوند برباد کړ، چا چې زما مور بې عزته کړې.

- ساره! ته دا خبره مه کوه. ته ددې خبرې هیڅ حق نلري. هو ستا مور دا ویلې شول ځکه په هغې ظلم شوی و او هغوي د هیچا څخه بدله نه وه

اخیستې او تا خپله بدله اخستې. تا زه بې عزته کړی يم. که ستا مور بې گناه وه نو ماته ووايه زما څه گناه ده. آیا تا په دې فکر کړی و، چې ستا

داسې تلو سره به زه د خلکو پر وړاندې څومره شرمېږم؟ نه، تا هماغسې فکر کړی و لکه څنگه چې زما نیا او نیکه کړی و. هماغسې لکه څنگه

چې زما پلار سوچ نه و کړی. په تا او هغوی کې څه توپیر دی. ویلې شې ووايه؟

هغې يوه چوکۍ راکش کړه او د هغې مخې ته کېناست.

- ستا د مور زړه مرگ غوښت. زما زړه هم غواړي چې ځان ووژنم، ستا مور مظلومه وه، ته مظلومه نه يې.

- ما له تانه يا بل هيچا نه بدله نه ده اخستې. زه بس تاسره واده کول نه غواړم. ستاسو کور ته تلل نه غواړم. ځکه د هغه ځايه و تنبتيديم. په دې ما وروسته فکر وکه چې...

حيدر د هغې خبره پرې کړه،

- نيکه مې هم وروسته فکر کړی و، چې هغې ستا په مور ظلم کړی و. نيا مې هم وروسته فکر کړی، چې هغې ستا مور رسوا کړې وه، پلار هم وروسته فکر وکه چې هغې ستا د مور ژوند برباد کړی دی. ته خپله دغه کرڼه سمه گڼې نو هغه کرڼې هم سمې دي. هيڅوک هم غلط کار کولو وخت کې فکر نه کوي. هر څوک وروسته فکر کوي. که هغه ته يې، پلار وي، نيکه وي يا نيا وي.

ساره خپلې اوښکې پاکې کړې او هغې څخه يې وپوښتل.

- ته څه غواړي؟

- ډېر څه، دا چې ته پلار وبخښې او ماسره لاره شې.

- زه دواړه کارونه نه شم کولای.

هغې په ټينگار سره وويل.

- نو بيا دريم کار زه کولای شم، چې تاته طلاق درکړم.

ساره په وار خطايې د هغې په لور وکتل او بيا په ورو غږ وويل.

- رايې که.

هغه ورته همدا سې کتل او بيا يې يوه اوږده ساه واخيسته او وپې ويل:

- طلاق چې واخلي څه به وکې؟ څنگه به اوسيرې؟ ژوند به څنگه تېروي؟

- هغسې به اوسيرېم لکه څنگه چې مور او سيده.

- همدغه خو ستونزه ده، ساره! چې ته د خپلې مور په څېر ژوند نه شې تېرولای. زه ستا مور باره کې په هغه څه پوهيرېم څه چې مې د خلکو نه اوريدلي دي نوزه هغه د ټولو څخه غوره گڼلی شم، ستا څخه هم، حالانکه زه کوم ارواپوه نه يم او نه د خلکو پېژندل غواړم. خود تېرو دوه مېاشتو کې دومره د هغې باره کې پوه شوم چې هغه زما ډېره خوښه شوه. زه باور نه شم کولای چې څومره زغم هغې کړی بل څوک يې وکړي. پلار داسې فکر کوي چې سبا هغې سره مينه کړې او کله چې هغې پرېښوده نو سبا دنيا پرېښوده، خودا فکر نه کوم. ماته داسې ښکاري چې ستا د مور او خداي تر منځ ځانگړې اړيکه وه. هغې يواځې د خداي په شتون باور درلود.

هغې په دې هم باور درلود چې هغه څه چې لري دخداي له لورې ورکړه ده. هغې خداي سره دومره مينه لرله چې هغې هيڅکله نه غوښتل دا مينه راکمه شي. او څه وشول چې زما نيکه او نيا ستا مور خوښه نه کړه. د پلار په خوښه هغوی ستا د مور سره نکاح وکړه. نيکه خو په نه زړه دا خپلوي ومنله خو نيا ځان سره پتيلې وه چې په ارامه به يې پرېږدي. هغې فکر نه کاوه چې دا هر څه هغې سره کېږي. هغې داسې فکر کاوه چې عارفین عباس نه بلکه خداي پرېښې ده او بيا يې ټول ژوند د خداي رضا کولو کې تېر کړ او بيا ته پوهيرې چې داسې خلک زمونږ په څېر دنيا دارو خلکو ته څومره ستونزمن کېدای شي. که هغې سره سمې اړيکې ولرو د هغوی غلام جوړېږو او که دښمني ورسره کوو نو خداي ج سکون او ارام اخلي. څنگه چې زما پلار او د کورنۍ نورو غړو سره وشول. زه چې کله پوه شوی يم ما هغه خوشاله نه دي ليدلي، څنگه چې

نور خلک او سپړي. هغې ته د هيڅ شي کمې نشته. بريالی بانکي منيجر،
بنه بنايسته مېرمن، بچي، دولت، عزت، هغې سره څه ول چې نه ول. هو
خو بس سکون نه و، آرام نه و.

هغې ورته هر څه ويل لکه يو خوږ ملگري ته چې د زړه حال ويلو لپاره
دلته راغلی وي. هغې په نه زړه ددې خبرې اوريدې.

- او هغه په يواځې ددې ستونزې سره لاس او گريوان نه و، زمونږ د
کورنۍ ټول غړي په هغه ناروغۍ اخته دي. نيکه، نيا، ترور، زما مور او
اوس زه، خو زه غواړم دا سلسله پای ته ورسوم. ستا مور د خدای سره
دومره مينه درلوده، چې نورې مينې ته يې اړتيا نه وه. خو ساره! ته
خدای سره داسې اړيکه نه لرې. ته هيڅکله د سبا کریم په څېر قناعت نه
شې موندلې. ته کور پرېښودې شې، دنيا نه شې. ستا مور ستا په څېر
کوم بنونيز مرکز ته نه وه تللې او نه يې د سرټيفکټ تر لاسه کولو هلې
ځلې کړې وې. خو ته نه دنيا پرېښودې شې او نه خدای. لږ وخت تېر شي
بيا به پښيما نه يې. او اوس زه غواړم چې ته ماسره لاره شې، ته بايد په
ياد ولرې چې ستا مور ته زما پلار خواته ليرېلې يې. هغې دا غوښتل چې
ته هغسې ژوند تېر نکړې، د عامو خلکو په څېر ژوند وکړې. د خپل
ماضي څخه د نه خبريدو په خاطر هغې ونه غوښتل چې ته خپل ماما
خواته لاره شې. هغه په دې وېره کې وه چې کېدای شي هغوی درته هر څه
ووايي او دا خبري به دې ټول عمر وځوروي. زما پلار دا کار کولی شو
نو ځکه يې د هغوی خواته ولېرېلې. ستا ماما او خاله تا پسې ډېر
وگرځېدل. ته پيدا نه شوې، يوه مياشت، هغوی بيرته لاړل. او اوس دې
يواځې زه او پلار لټوو.

ساره يو ځل بيا خپل سر په زنگونو کې پټ کړ.

- تاته به يو ځل بيا ووايم. ما سره کور ته لاره شه. پلار څخه خفه يې، هغې
سره جنگ وکه، څه چې وايې ووايه. خو کور ته راځه. ما څخه څه گيله
لرې، ووايه خو ما سره لاره شه.

هغې سر په زنگون ايښی، ژړل يې.

- هو، تاريخيتيا وويل چې زه د مور په څېر يواځې نه شم او سيدای او نه
به يې او سيدل زده کړم. د مور په څېر ژوند تېرول گران کار دی او زه...زه
ډېره کمزورې يم.

هغې په ژړا ژړا کې ځان سره ويل.

د لرې څخه اذان واوريدل شو. حيدر خپل ځای څخه پاڅيد او د ساره
راوړل شوې خلتې يې وکتلې، هغې يوه خرما راوويستله او روژه يې
ماته کړه.

گل پاڼه او عذره دننه راغلي ول.

- په دې بيا دوره راغلي؟

گل پاڼې ساره ته په کتلو وويل. حيدر پلاستيک نه يوه کېله راوويسته
او ويې خوړله.

- ساره! روژه ماته کړه.

عذري د پخلنځي نه يو قاب کې خرما راوړې. هغې سر راپورته کړ. په
کاغذي يې اوښکې پاکې کړې او بيا يې د قاب نه خرما راواخسته او
خولې ته يې واچوله او له ځايه پاڅيده. په کټ کې پروت دستکول يې په
اوبه کې واچوو. حيدر موسکي شو او دهغې په لور يې لاس وراوږد کړ،
هغې يې په لاس کې لاس ورکړ.

- که ته ځي نو خپل سامان دې يوسه.

عذري ورته ويلې ول.

- نه زما هيڅ نه دي پکار. خداى پامان.
هغه دروازې ته په رسيدو کې ويلې ول. د حيدر لاس يې نيولى او د
ماشوم په څېر ورپسې شاته روانه وه.

- تېرو دوه مياشتو نه مې خپل ټول معاش ستا په لټولو مصرف که دا
ټول ستا د لاسه وشول. نو ددې لپاره څو کالو لپاره بايد زما او د پلار
خدمت وکړې. د ډېرو زياتو رخصتيو له کبله راته د بانک له لورې اخطار
هم راکړل شوى دى. تازه په سمه توگه وکړولم.

د هغې لاس يې نيولې په زينو کې بنکته کېدو په مهال يې وويل.

- ته څنگه دلته راورسيدي؟

ساره ناخاپه وپوښتل.

- زه پوهيدم که ته په ليليه کې نه يې نو خاماڅا په داسې کوم فليټ کې به
يې. ته خو هسې هم کومې بنايسته بنگله کې نه شوې اوسيدای. نو
ضرور به داسې کوم گوزاره حال ځاى کې يې. پولېس هر ځاى کې ستا
لټون پيل کړى و. نو بالاخره د يو ځاى څخه ستا باره کې خبر راورسيد
نو نن ماسپښين دلته راورسيدو. ستا دوه ملگرو ته ستا کارخانې باره
کې معلومات نه و که نه زه به نيغ هلته درغلى وم.

هغې په روانه کې دا هرڅه وويل.

- حيدر ډېرى خبرې نه کوي. هغه د چا څخه زر خفه کېږي هم نه. دا د هغې
عادتونه دي.

عارفين عباس ورته يو ځل د حيدر باره کې ويلې ول. ساره هغه ته کتل
چې د څه وخت راهيسې همدا سې خبرې کوي.
- زه د ډېر شيانو باره کې ډېر وروسته پوهيږم.
هغه لگيا و.

- لکه دا ستا د مور او زما د پلار خپلوي. هغه څوک وه او هغې سره څه
شوي ول يا دا چې هر ځلې تاته دررسيدو کې که پاتې راغلي وم نو
يو اځينى وجه يې دا موټر و چې زما رارسيدو سره به ته خبريدې. او يا دا
لکه تا سره مې مينه وه او دا مينه يو طرفه نه وه.

د ساره په شونډو بې اختياره مسکا خپره شوه.

- هو او دا چې ته فرانسوي هم پوهيږې.

هغې په فرانسوي خبرې پيل کړې.

- او ددې لاعلمى نه ماته څه نقصان وشو، دا به راته کور کې ووايې.

هغوي ودانۍ څخه بنکته شوي ول.

- هله! د ټايى ټينک د فلم انجلى او هلک روان دي.

يو هلک څواکې تېرېدو سره دا وويل.

حيدر په چټکۍ د هغې لاس پرېښود. هغې په زوره وخنډل. مخامخ سرک
باندي موټرې ډېرې وې. د ژوند لاره همدومره روښانه بنکاریده. له هغې
سره په تلو کې يې سرپورته کړ او يو ځل يې اسمان کې ستورو ته وکتل.

پای

پنځمه روژه

۲۰۱۳- د جولای ۱۴

کابل- افغانستان

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**